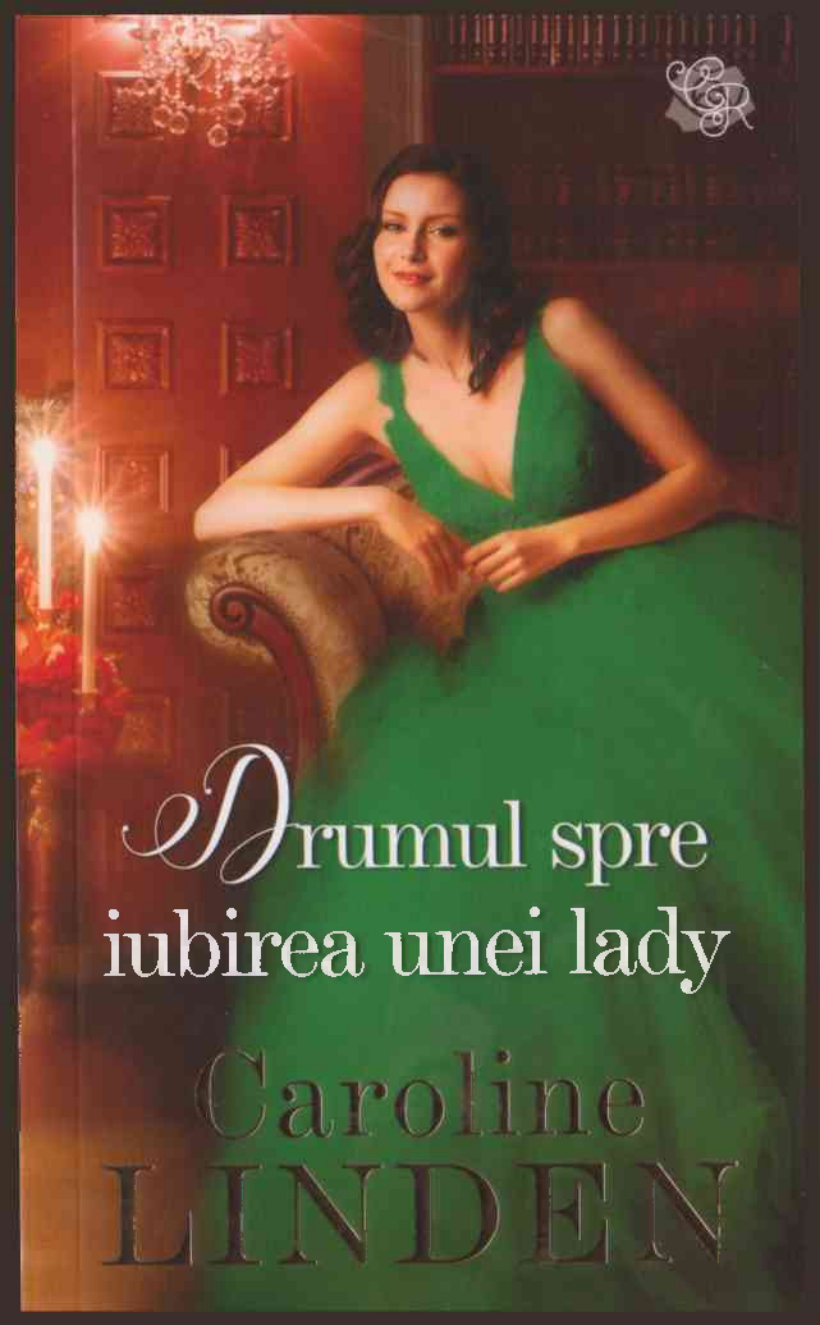
Drumul spre
iubirea unei lady
Caroline
LINDEN

Viola Cavendish, secretara personală a ducesei de Wessex, este o femeie practică și independentă, care știe să facă față oricărei situații complicate. Chiar și când angajatorii ei pleacă înainte de Crăciun, lăsându-i în grijă casa și pe mai tinerele surori ale ducelui. Însă contele de Winterton reușește să o pună în dificultate sosind neanunțat la castelul Kingstag împreună cu mai tânărul său nepot. Nevoită să se ocupe de oaspeții rămași la castel din cauza viscolului și să supravegheze petrecerea organizată în lipsa stăpânilor casei, Viola știe că ea este singura persoană capabilă să prevină haosul și scandalul. Însă un singur lucru o tulbură peste măsură: privirea contelui de Winterton, care o urmărește fascinat, de parcă ea ar fi cea mai atrăgătoare femeie din aristocrație, nu o simplă secretară.

Un explorator curajos, Lord Winterton nu este împiedicat nici de viscol, nici de nepotul său rebel să ajungă la castelul Kingstag pentru a afla dacă ducele de Wessex deține un atlas care cândva i-a aparținut tatălui său. Însă tânăra Viola reușește să îl farmece cu zâmbetul și cu frumusețea ei, iar curând Wesley își dă seama că drumul spre inima Violei este mai important decât găsirea prețiosului atlas.

Caroline Linden este autoarea a 27 de romane traduse în 20 de limbi. Romanele ei au fost distinse cu premii prestigioase, cum ar fi Readers' Choice Award, Golden Leaf, Daphne du Maurier și RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8302-1
9 786063 383021
Lira
eBook disponibil

Map of a Lady's Heart
Caroline Linden
Copyright © 2017 P.F. Belsley

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Drumul spre iubirea unei lady
Caroline Linden

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Drumul spre iubirea unei lady / Caroline Linden
trad. din lb. engleză: Irina Fulger –
București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8302-1

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

CAROLINE LINDEN
Drumul spre iubirea unei lady

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

prolog

Castelul Kingstag, decembrie 1816

Avea să vină furtuna.

Viola Cavendish nu avea nevoie să se uite la cer ca să știe asta. Putea să recunoască semnele, toate de rău augur, ce se adunau deasupra castelului Kingstag.

Mai rău, avea sentimentul neplăcut că ea se putea afla în mijlocul furtunii.

– Sunt sigură că totul va fi bine, spuse ducesa de Wessex în timp ce-și închidea pelerina îmblănită.

Lacheii duceau jos cuferele de voiaj ale ducelui și ale ducesei, iar trăsura era afară.

Viola vedea respirația aburită a cailor în aerul rece în timp ce stăteau și își așteptau stăpânii pentru a-i duce departe de casă pentru cel puțin două săptămâni.

Ducele și ducesa n-ar fi trebuit să plece mai devreme de o lună. Sora ducesei, doamna Blair, aștepta să nască primul ei copil după Crăciun, iar toată lumea la Kingstag vorbea numai despre asta. De fapt, toate femeile de la Kingstag erau interesate de copil, deși castelul era în mare parte locuit de femei.

În afară de ducesă, la castel se mai aflau mama ducelui - ducesa văduvă -, cele trei surori mai mici ale ducelui - Serena, Alexandra și Bridget - și o rudă mai în vârstă, Lady Sophronia.

Din moment ce domnul Blair era văr cu familia Cavendish, toată lumea era interesată de acest copil, dar mai ales ducesa, care anticipa nerăbdătoare vizita pe care planificase să o facă la venirea pe lume a acestuia.

Dar cu o zi în urmă sosise o scrisoare urgentă de la domnul Blair, care spunea că soția lui intrase în chinurile facerii cu aproape o lună mai devreme, iar femeia implora ca ducesa să vină cât mai repede posibil.

Ducesa și sora ei erau foarte apropiate. Așa că, fără să ezite, ducesa declarase că avea să plece imediat.

Ducele nu fusese de acord - Violei i se ceruse să iasă din încăpere, ceea ce se întâmpla foarte rar -, dar până la urmă ducesa câștigase, însă cu condiția ca ducele să o însoțească.

Acela fusese momentul în care Viola anticipase venirea furtunii.

Ca secretară personală a ducesei, era la curent cam cu tot ce se întâmpla în castel, iar acum se petreceau destul de multe. Nu doar că se apropia Crăciunul, dar așteptau invitați, iar ducesa văduvă era bolnavă.

Cum nici ducele, nici ducesa nu aveau să fie la reşedinţă, poziţia de gazdă avea să-i revină lui Lady Serena, care era tânără şi neobişnuită să îşi asume acest rol.

Următoarea doamnă ca rang era Lady Sophronia, dar nimeni nu îndrăznea să-i încredinţeze această sarcină. Lady Sophronia era încântată de haos şi de probleme şi întotdeauna pretindea că tânjea după un scandal.

Viola zâmbea când vedea că ducesa şi ducesa văduvă erau prin preajmă pentru a se asigura că nimic nu avea să meargă rău.

Dar acum ducesa văduvă era la pat din cauza unei răceli, ducesa urma să plece, iar Violei îi trecu prin minte îngrozitorul gând că *ea* avea să fie responsabilă de orice dezastru avea să se iște.

Asta nu însemna că ar fi putut să exprime vreodată acest gând cu voce tare.

Treaba ei era să fie sigură pe sine şi capabilă, indiferent ce i se cerea. Pentru asta o angajase ducesa, iar Viola nu era aşa de neglijentă încât să se lase tulburată de o petrecere în casă - cel puţin nu lăsa să se vadă asta.

Zâmbi reţinută drept răspuns la asigurarea ducesei că totul avea să fie bine.

- Desigur, Excelenţă.

- Ducesa văduvă sigur îşi va reveni într-o zi sau două, continuă angajatoarea ei. Prietenele

Serenei sunt niște domnișoare fermecătoare – sunt sigură că nu vor crea probleme. Ducesa făcu o pauză. S-ar putea să trebuiască să fii cu ochii pe Bridget.

Viola își înăbuși râsetul. Bridget era cea mai mică soră a ducelui și putea fi descrisă cu îngăduință drept înflăcărată. Majoritatea problemelor din castel erau provocate de Bridget.

Pe de altă parte, Violei chiar îi plăcea fata. Cândva, fusese și ea la fel de entuziasmată și dornică de aventură cum era Bridget. Dar se rugă iute ca Bridget să nu caute aventuri și să creeze haos în următoarele două săptămâni.

– Ai grijă să le trimiți arendașilor coșurile de Crăciun până la sfârșitul săptămânii, continuă ducesa, și las-o pe Serena să se ocupe de decorațiuni! Am discutat deja cu doamna Hughes și poate să ajute.

– Da, doamnă.

– Mă aștept ca Serena și prietenele ei să fie destul de liniștite. În ochii ducesei se citi îngrijorarea preț de o clipă. Dacă doresc să se distreze în vreun fel, lasă-le! Mai ales... Mă rog, încurajează-le cât poți de mult!

– Da, doamnă.

Viola îi înțelegea îngrijorarea.

Serena era cea mai mare dintre surorile ducelui, o frumusețe fermecătoare de 21 de ani. Până

în urmă cu câteva luni, fusese logodită cu ducele de Frye, îmbujorată de fericire şi plină de entuziasm, dar apoi logodna fusese ruptă dintr-odată şi nimeni nu spunea de ce.

Nici măcar Viola nu ştia ce se petrecuse. Serena devenise palidă şi tăcută, iar mama ei, ducesa văduvă, anunţase aproape imediat o petrecere de Crăciun cu prietenele ei ca să o înveselească.

Un zgomot puternic le făcu pe ambele femei să se uite în sus. Ducele cobora scările, cu secretarul în urma lui.

Din cauza schimbării subite de plan, Geoffrey Martin îl însoţea pe duce, ceea ce însemna că Viola urma să aibă şi mai multe responsabilităţi la castel.

Geoffrey, care căra biroul mare de călătorie în care se afla corespondenţa ducelui, se duse direct la trăsura şi la caii care aşteptau.

Ducele veni lângă soţia lui.

– Eşti gata, iubirea mea?

– Aproape, îi răspunse ea. O lăsăm pe biata Viola într-o situaţie oribilă, Gareth!

Wessex se uită fix la ea.

Viola stătu un pic mai dreaptă sub privirea pătrunzătoare a ochilor săi închişi la culoare şi făcu o reverenţă.

– Îmi voi da toată silinţa, Excelenţă.

– Pentru asta nu-mi fac griji, spuse ferm ducesa, așezându-și mâna pe brațul Violei. Am mare încredere în tine.

– Mulțumesc, Excelență, spuse ea, făcând încă o scurtă reverență.

Viola își alungă sentimentul de dezastru iminent, care sigur era doar în imaginația ei. Ducesa o angajase pentru competența ei, oferindu-i un cămin și un venit când avea nevoie disperată de ambele.

Nu doar bunăstarea ei depindea de asta – fratele ei mai mic, Stephen, avea nevoie de sprijin până când ajungea la vârsta la care să se întrețină singur.

Viola avea să îi fie etern recunoscătoare ducesei de Wessex că îi oferise o slujbă atât de bună. În ultimii doi ani, se devotase câștigării încrederii ducesei și nu avea de gând să o piardă tocmai acum.

– Voi fi îndrumată de Excelența Sa ducesa văduvă de fiecare dată când voi fi nesigură.

– Perfect. Ducele schiță un zâmbet, gest ce îi schimba complet chipul. Părea foarte sobru și intimidant până când zâmbea. Cleo, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem azi la Morland!

Îngrijorarea de pe chipul soției lui se adânci.

– Da, vin imediat. O trase pe Viola deoparte când majordomul înaintă cu haina și pălăria ducelui. Trimite pe cineva la Morland Park dacă

sunt probleme, zise ea încet, numind casa Blair. Sunt doar șaisprezece kilometri, ne putem întoarce într-o zi.

– Excelență, protestă Viola, sunt sigură că nu va fi nevoie...

Ducesa gesticulă, sâsâind subtil.

– Poate că nu, dar dacă se întâmplă ceva neașteptat...

Ochii ei îi străpunseră pe ai Violei de parcă încerca să transmită ceva prea îngrozitor pentru a fi spus cu voce tare.

Speriată, Viola nu putu decât să-și umezească buzele și să încuviințeze din cap.

– Prea bine. Ducesa expiră. Sper că totul va fi bine și aici, și la Morland.

– Da, Excelență. Sper din tot sufletul că doamna Blair este bine.

Viola își plecă privirea. Dacă copilul doamnei Blair se năștea prea devreme, era posibil să nu supraviețuiască.

Cealaltă femeie zâmbi melancolică.

– Mi-aș fi dorit să te luăm cu noi. Nu știu ce mă voi face fără tine! Ducesa oftă. Mi-aș dori să nu fi fost nevoie să plecăm mai devreme.

Ducele se apropie cu pelerina ei.

– Trebuie să plecăm, Cleo, zise el din nou.

Ducesa încuviință din cap, iar Wessex îi puse cu tandrețe pelerina pe umeri.

Ieșiră afară la trăsură, Viola urmându-i. Lacheii se grăbiră înaintea lor cu cărămizi fierbinți pentru podeaua trăsurii.

Geoffrey, cu fularul ridicat până aproape de borul pălăriei, încălecă pe un cal gri. Caii își scuturară coamele când ducele și ducesa urcară în trăsură.

– La revedere! strigă ducesa, fluturând mâna când un lacheu închidea ușa.

Ducele își atinse borul pălăriei, iar vizitiul ridică biciul și îndemnă caii.

Flutură și Viola din mână, strângându-și umerii din cauza frigului.

În spatele ei, răsunară pașii cuiva care alerga, apoi lângă ea ajunse Bridget Cavendish, fluturând cu exuberanță un braț în aer.

– La revedere! strigă ea.

– Transmiteți-le toate cele bune din partea noastră lui Blair și lui Helen!

Trăsura hurducăi, trecând de stejari.

Bridget își coborî brațul.

– Sper ca Helen să nască bebelușul în siguranță.

– Da, zise moale Viola. Și eu sper.

– Cu Cleo acolo, sunt sigură ca așa va fi.

Bridget se întoarse spre ea, iar Viola se concentră asupra ei suficient de mult ca să vadă sclipirea din ochii ei.

„Oh, nu!"

– Verișoară Viola...

– Nu, zise imediat Viola.

Defunctul ei soț fusese unul dintre verii îndepărtați ai lui Bridget, iar Viola îi era rudă doar prin căsătorie, dar, când fata îi spunea „verișoară", Viola se obișnuise să fie precaută în privința celor ce aveau să urmeze.

– Nici măcar nu mi-ai auzit ideea! Bridget se prefăcu rănită. Nu este obraznică sau periculoasă. Sunt sigură că și Cleo ar fi de acord dacă s-ar afla aici.

– Cu toate astea, am observat că nu ai întrebat-o înainte să plece. Viola clătină din cap și scoase un sunet dezaprobator. Ce este?

Bridget se lumină imediat, renunțând a se preface rănită.

– O piesă. Ca să o înveselim pe Serena. Va fi o prostie și nu va avea deloc sens, iar ea se va distra. Te rog, spune că o putem organiza!

Asta nu părea așa de îngrozitor... Dar era vorba de Bridget, așa că Viola nu era liniștită.

– Ce piesă?

– Oh, o scriu eu, îi răspunse veselă. Complet originală. Nimic vulgar sau nepotrivit, promit!

Pentru o clipă, tăcu șocată. Asta nu însemna că Bridget nu ar fi fost destul de inteligentă sau de creativă să scrie o piesă, însă Viola nu o văzuse niciodată să stea nemișcată ca să scrie o scenă, darămite mai multe acte!

– Ce entuziasmant! zise ea, revenindu-şi. Pot să o citesc?

– Chiar mai bine – vei juca în ea! Ochii lui Bridget străluceau când se uită la ea. Toată lumea va juca, desigur, cu excepţia mamei dacă va fi bolnavă în continuare, şi a mătuşii Sophronia. Ele vor fi publicul nostru.

Inima i se linişti. Dacă Bridget voia ca ea să aibă un rol, trebuia să vadă piesa înainte şi putea să oprească orice lucru necugetat înainte să scape totul de sub control.

Iar dacă exista o persoană care să-i readucă zâmbetul pe buze Serenei, aceea era Bridget. Oricât de nebună era, fata era irezistibil de binedispusă şi de isteaţă, având talentul de a face oamenii să râdă chiar şi când erau în cea mai proastă dispoziţie.

În plus, ducesa îi spusese să încurajeze distracţia.

– Mi se pare o idee bună, îi zise lui Bridget.

– Mulţumesc!

Fata bătu din palme şi alergă înapoi în casă înainte ca Viola să mai apuce să spună ceva, ceea ce probabil era mai bine.

O pală de vânt o făcu să tremure. Îşi petrecu braţele în jurul taliei şi se mai uită o dată la drumul străjuit de stejari – trăsura ducală deja nu se mai vedea.

Ridică privirea. Norii păreau să devină tot mai denși și gri cu fiecare clipă, iar aerul părea greu ca plumbul, promițând ninsoare.

Violei nu-i plăceau furtunile.

capitolul 1

– Cât mai avem?

Wesley Morane, conte de Winterton, inspiră lent și apoi expiră și mai lent. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că nepotul lui încă era copil, nu un tânăr care se apropia de vârsta de 21 de ani.

– Cred că mai sunt câțiva kilometri.

Justin se încruntă și se prăbuși lângă fereastră. Lumina slabă îi cădea pe părul blond și-l făcea să pară la fel de tânăr și de bosumflat precum se purta.

– Nu suntem deja aproape de Cornwall?

Parcă ocoliseră globul în trăsura aceea.

Wes încercă să-și păstreze tonul calm când îi răspunse:

– Nu.

Nu repetă greșeala de mai devreme, de a se oferi să-i arate lui Justin cât avansaseră pe un atlas al Angliei mic, dar frumos, legat în piele, pe care îl ținea în trăsură.

Lucrurile nu merseseră prea bine pentru că pe Justin îl interesase distanța rămasă de parcurs, nu frumusețea desenată pe harta comitatului Dorset.

Trecură câteva minute în tăcere. Însă Wes știa că nu avea să continue la nesfârșit. Timpul părea deja

să se întindă și să încetinească, precum distanța pe care o mai aveau de parcurs.

La un moment dat, se întrebă dacă trăsura și caii se împotmoliseră într-o băltoacă mare plină cu noroi, în care copitele și roțile mergeau pe loc, fără să avanseze vreun centimetru.

– Aș fi putut să rămân în Hampshire, zise dintr-odată Justin. Dorset este oribil iarna.

„Hampshire e la fel."

Wes reuși să se abțină și să nu o spună cu voce tare. Dar nu putu să nu se gândească la câteva locuri care nu erau groaznice iarna – cum ar fi fost Indiile de Est. Iarna anului 1808 fusese superbă acolo, stând sub frunzele de palmier dese și învățând despre comerțul cu mirodenii de la tatăl lui.

– Îți amintesc că tu te-ai agitat să pleci din Hampshire, zise el în schimb. Mama ta mi-a spus că abia așteptai să pleci.

Băiatul se îmbufnă.

– Nu așa de departe.

De asta se temuse mama lui. Anne era sora mai mare a lui Wes și știa exact ce voia fiul ei, care abia devenise bărbat și moștenise pe neașteptate titlul tatălui său.

Justin tocmai terminase universitatea când tatăl lui murise, devenind noul viconte de Newton. În loc să aibă parte de marele tur promis la terminarea studiilor, Justin se întorsese acasă, la reședința din

New Cross, pentru a-și consola mama și surorile și pentru a-și înmormânta tatăl.

Dar doliul devenise repede plictisitor pentru un tânăr binedispus și plin de energie. Dacă nu putea umbla haihui prin Italia sau prin Spania, Justin era hotărât să umble totuși pe undeva.

Intrase într-un grup de tineri filfizoni care își petreceau timpul la cursele de trăsuri, jucând zaruri și bând la o cârciumă din zonă.

Când morarul venise să se plângă de atenția acordată de tânărul Lord Newton fiicei sale, Anne îi scrisese lui Wes și-i ceruse să se ocupe de nepotul lui înainte ca băiatul să ajungă un depravat fără speranță.

El venise imediat. Trebuia.

Poate că Anne era cu zece ani mai mare decât el, dar tot Wes era capul familiei. Nu credea că Justin chiar o luase pe căi greșite, cum pretindea Anne, dar sora lui își jelea soțul și oricum nu fusese niciodată prea rațională. Lui Wes i se păruse evident că era cel mai bine să-l separe pe băiatul agitat de mama lui anxioasă.

Hotărâse brusc ca Justin să vină cu el la castelul Kingstag, în Dorset. Wes pusese ochii pe un atlas foarte vechi și bănuia că ducele îl achiziționase recent. Singura cale de a fi fost sigur de asta era să-l vadă chiar el, iar cerința surorii lui de a se ocupa

de propriul nepot îi oferea scuza de care Wes avea nevoie pentru a porni imediat spre Dorset.

Wes se gândise că Anne avea să înceteze să se îngrijoreze din pricina lui Justin, iar băiatul avea să se îndepărteze de fata morarului și de prietenii lui pierde-vară pentru două săptămâni, astfel având ocazia să-și influențeze nepotul în bine.

Rareori regretase vreodată ceva așa de tare.

– Unde voiai să mergi? zise el, întrebându-se ce îl făcuse să creadă că putea să joace rolul de mentor pentru acest tânăr bosumflat.

Și el se purtase la fel de oribil când tatăl lui murise?

– În Italia, răspunse imediat Justin. La Roma. Tatăl meu îmi promisese că voi vizita toate atracțiile.

– Asta este o călătorie mai lungă, sublinie Wes. O parte din drum e pe corabie, ceea ce poate fi mai rău decât pe drum.

– Măcar merita destinația, răspunse nepotul lui. N-am nimic de făcut la duce acasă...

– Și poți să fii amabil și să te porți frumos cu o persoană pe care o cunoști de ani întregi? Wes ridică dintr-o sprânceană. Să știi că ai multe în comun cu Wessex. Și el a moștenit titlul când era foarte tânăr. S-ar putea să ți se pară o persoană interesantă.

Expresia de pe chipul lui Justin era neîncrezătoare.

– Mă îndoiesc. Este destul de bătrân ca să-mi fie tată.

Nu era chiar așa, se gândi Wes. Wessex era doar cu câțiva ani mai mare decât el, dacă nu-l înșela memoria.

– Tatălui tău i-ar face plăcere să îl cunoști, replică el.

Justin nu răspunse. Ursuz, își întoarse privirea din nou spre fereastră.

După câteva minute, Wes își scoase atlasul de călătorie. Îl deschise, netezind paginile, și se calmă. Ilustrațiile erau remarcabile. Chiar reuși să-și dea seama unde se aflau cu o diferență de câțiva kilometri.

Ghidul de călătorie oferea destule descrieri ale împrejurimilor, așa că se pierdu în informațiile legate de ruine romane, castele și conace splendide.

– Ninge, mormăi Justin.

Wes dădu pagina, încă citind despre cercul de piatră aflat la mică distanță de unde se aflau.

– Aproape că am ajuns.

– Dacă trebuie să ne oprim și rămânem înzăpeziți la vreun han mic și mohorât sau pe marginea drumului?

– Mă îndoiesc că se va întâmpla asta.

Justin rămase tăcut un moment, apoi explodă:

– Vom fi blocați la Kingstag, nu-i așa?

Wes se uită pe geam. Chiar ningea, dar nu abundent.

– Este puțin probabil, suntem spre sud. Nu suntem în Rusia.

– E ca și cum am fi, răspunse tânărul mormăind.

– Habar nu ai cum este în Rusia.

– Nici nu voi afla vreodată!

Wes închise cartea cu zgomot.

– Din cauza comportamentului tău, îl avertiză Wes. De asta a vrut mama ta să vii cu mine – cred că era sătulă să te audă cum te plângi. Își săgetă nepotul cu privirea. Dacă vrei să fii tratat ca un bărbat inteligent, demn de respect, ai putea să începi să te porți ca atare.

Justin rămase cu gura căscată.

– N-am vrut ca tata să moară!

– Nici eu, răspunse Wes. Eram doar cu cinci ani mai mare decât tine când a murit tatăl meu. Să nu-ți închipui că am uitat cum este. Își domoli vocea când ochii lui Justin se măriră și buza inferioară îi ieși în afară. Toți avem parte de momente dificile în viață. Să te îmbeți la cârciumă și să alergi după fata morarului nu sunt lucruri pe care ești dator să le faci, iar ambele aduc regrete pe termen lung. Vrei să-i provoci mamei tale o suferință în plus pe lângă cea provocată de moartea tatălui tău?

Justin clătină din cap.

– Așa speram și eu.

Și, cu această declarație serioasă, Wes se lăsă pe spate și-și deschise din nou cartea.

În următoarea oră, Justin nu spuse nimic. Wes se uită discret la el o dată sau de două ori, sub pretextul că voia să vadă cum era vremea, dar Justin se uita pur și simplu pe fereastră, cu umerii adunați.

Spera că nepotul lui avea să se poarte cuviincios la Kingstag. Wes nu-l cunoștea personal pe Wessex, iar un nepot morocănos i-ar fi îngreunat situația. Dacă Justin se purta ca un copil cu toane, iar el pierdea șansa de a obține acel atlas din cauza asta...

Inspiră adânc și își spuse că asta nu avea să se întâmple. Nu avea să permită să se întâmple. Avea să-l țină în frâu pe Justin într-un fel sau altul.

Trăsura încetini, în sfârșit, după ce coti și intră pe un drum mărginit de stejari. Wes lăsă cartea deoparte – oricum se întunecase prea mult ca să mai poată citi, chiar și cu lampa aprinsă. Afară, unul dintre oamenii care îi însoțeau galopă pe lângă el ca să-i anunțe că sosesc.

– Cred că am ajuns.

Justin încuviință din cap.

– Admit că nu ai planificat să-ți petreci sărbătorile așa, continuă el, încercând să fie înțelegător. Un viconte are îndatoriri și obligații și nu sunt toate deosebit de plăcute. Dar poți face ca o chestiune să fie cât se poate de suportabilă sau de oribilă, depinde de cum alegi să o abordezi. Poartă-te cuviincios, fii binedispus și vei fi stăpân pe situație, nu o victimă care scrâșnește din dinți, ofensată.

– Ce să fac eu aici, unchiule Winterton? întrebă Justin pe un ton plângăcios. Eu nu știu nimic despre atlase sau cărți vechi. Nici nu l-am cunoscut pe duce. Suntem în mijlocul iernii și voi pierde Crăciunul cu mama și cu surorile mele. Mi se pare că este o pedeapsă.

– Ne vom întoarce în Hampshire până la cea de-a douăsprezecea noapte. Poate chiar mai curând dacă totul merge foarte bine. Iar eu nu o văd ca pe o pedeapsă – e o schimbare de decor, nimic mai mult.

Wes așteptă, dar Justin doar oftă în tăcere. Își acceptase soarta, dar fără să înțeleagă.

– Capul sus, băiete! zise încurajator Wes. Când erai copil, obișnuiai să mă implori să te iau în călătoriile mele.

– Indiile de Est păreau mult mai interesante și exotice decât Dorset iarna.

Wes râse. Trăsura ajunse în fața casei, care era, de fapt, un castel, dar fără șanț cu apă și zid exterior.

– E adevărat. Dar nu știi niciodată de unde apare aventura.

Lacheul deschise ușa, iar Wes coborî.

Justin îl urmă, trăgându-și strâns mantaua în jurul lui în timp ce se uita la zidurile masive de piatră ale castelului Kingstag, cu îndoiala zugrăvită pe chip.

– În Dorset? Nu-mi pot închipui.

– Încearcă!

Wes păși prin zăpada învolburată. Se așternuseră trei sau patru centimetri, semn că acolo ningea de ceva timp.

Cu o smucitură tăioasă a hamurilor, trăsura se urni din nou. Vizitiul voia să bage caii la căldură cât mai repede posibil. Majordomul aștepta în ușa deschisă larg a casei, ținând ridicată o lampă cât o făclie.

Holul cavernos din interior era întunecat, lumina lumânărilor neputând ajunge la tavanul boltit și înalt.

În spatele lor, un lacheu închise ușile înalte cu un zăngănit, în timp ce alt lacheu le luă hainele și pălăriile, iar al treilea înaintă imediat cu o mătură pentru a îndepărta zăpada care intrase odată cu ei.

Majordomul făcu o plecăciune.

– Bună seara, domnilor! Veniți pe aici.

Îi conduse într-un salon primitor din apropiere. Focul ardea în șemineu, iar Wes se duse să-și încălzească mâinile, recunoscător pentru căldură.

– Ești sigur că ne așteptau astăzi?

Justin zăbovi lângă ușă. Wes se întoarse spre foc pentru a-și încălzi spatele.

– De ce?

Nepotul lui ridică din umeri.

– Nu pare să fie aici.

Justin intră în încăpere, jucându-se cu lanțul de la ceas.

Timpul trecu. Și trecu și mai mult timp.

Justin începu să-și verifice fățiș ceasul, într-o demonstrație silențioasă că avusese dreptate și că această vizită chiar era o pedeapsă.

Wes se neliniști. Avea o invitație chiar din partea ducelui, la naiba! O cerșise mai mult sau mai puțin – poate că aproape că se invitase –, dar tot era un oaspete invitat. Venise ziua fixată pentru sosirea lui și, indiferent cu câtă reticență acceptase ducele, *fusese* de acord cu asta.

Wes umblase prin jumătate de lume și știa cum să planifice și să organizeze o călătorie ca să ajungă la timp, cu întârzieri minime. Chiar produsese agitație în gospodăria ducelui ori se petrecea ceva mai serios?

Mâna lui tocmai se ridică pentru a căuta cordonul ca să cheme un servitor când în sfârșit ușa se deschise. O femeie intră în încăpere – o femeie foarte atrăgătoare, cu părul șaten și ochii verzi și blânzi.

Surprins, lăsă să-i cadă mâna la loc pe lângă corp.

– Lord Winterton, zise ea, făcând o reverență adâncă, până când fustele bleumarin i se adunară în jur.

Femeia își înălță capul și se uită în ochii lui cu un zâmbet cald pe chipul frumos. Wes ar fi putut să jure că podeaua se ridicase și coborâse sub picioarele lui precum o navă pe marea în furtună.

– Vă cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

Cu ochii fixaţi pe ea, Wes făcu o plecăciune.

– Am aşteptat? Abia dacă am observat.

Justin scoase un sunet silenţios în spatele lui. Wes se sperie. Uitase că nepotul său se afla în încăpere.

– Nepotul meu, vicontele de Newton, zise el, făcând un gest către tânăr.

Ea mai făcu o reverenţă graţioasă, ceea ce făcu să i se ridice pieptul frumos.

– Bine aţi venit la Kingstag, Lord Newton!

– Mulţumesc, doamnă.

Tonul lui Justin fu mai profund şi mai interesat, ceea ce în mod pervers îl enervă pe Wes. Această femeie era prea în vârstă pentru nepotul lui.

Asta nu însemna că ar fi fost bătrână. De fapt, arăta chiar perfect. Dar, când îi aruncă lui Justin o privire plină de mustrare mascată, văzu că tânărul o privea cu atenţie pe nou-venită.

Ea înaintă, cu fustele legănându-se ademenitor.

– Eu sunt doamna Cavendish, secretara particulară a ducesei de Wessex. Mă tem că vă aduc veşti nefericite. Excelenţa Sa nu este acasă.

Wes avu nevoie de un moment ca să-i priceapă vorbele. Fusese atent la modul în care buzele ei formulaseră cuvintele.

– Aveam o întâlnire, zise el.

Ea îşi plecă uşor capul.

– Vă cer scuze, milord. Excelența Sa a fost chemat destul de brusc. Cred că domnul Martin le-a scris tuturor celor așteptați, solicitând o amânare.

– Este viscol, protestă Justin. Drumurile sunt un coșmar!

Chipul ei păli pentru o secundă, apoi se îmbujoră. Era fermecător și-l distrăgea complet pe Wes, care alungă impulsul de a corecta afirmația nepoliticoasă a lui Justin.

– Oh, nu! zise ea, pe buze apărându-i un zâmbet trist. N-am spus că trebuie să plecați, mai ales pe o astfel de vreme. Sunteți bine-veniți să rămâneți. Dar îmi pare rău că nu vă pot spune când se va întoarce ducele.

Dacă în urmă cu o oră cineva i-ar fi spus că ducele plecase și că voiajul său era inutil, Wes ar fi mărâit frustrat. Acum se holba la zâmbetul doamnei Cavendish și uită complet tot ce avea legătură cu atlasele, călătoria lungă cu trăsura și zăpada.

– Sunteți foarte amabilă. Sper că Wessex nu a fost chemat pentru o chestiune gravă.

Ea tresări preț de o secundă.

– Nimic de genul acesta. Excelența Sa ducesa văduvă vă urează bine ați venit și vă transmite regretele ei că nu se simte bine și că nu vă poate primi ea însăși.

Wes își coborî capul și îi ură sănătate ducesei.

Ducele și ducesa erau plecați cu treburi urgente – nimic nu i-ar fi făcut să plece pe o asemenea vreme –, iar ducesa văduvă era la pat. Probabil căutaseră pe cineva care să-i dea veștile proaste.

Dar lui nu-i părea deloc rău că persoana aleasă fusese doamna Cavendish.

– Withers vă pregătește camerele, continuă doamna Cavendish. Pot să trimit după ceva de băut? Probabil vă este frig și sunteți obosiți după călătorie. Familia ia cina într-o oră, dacă doriți să vă alăturați.

– Mulțumesc.

Wes încercă să nu mai pară uluit. Era șocat de o secretară – ce exemplu pentru nepotul lui! Și ipocrit, după ce tocmai îl avertizase pe Justin să stea departe de fiica frumușică a morarului.

Ușa se deschise în spatele ei înainte ca ea să apuce să răspundă.

O tânără femeie cam de vârsta lui Justin se strecură înăuntru.

– Viola, pot să... Se opri când îi văzu pe cei doi bărbați, rămânând cu gura deschisă. Sunteți prieten cu Frye? îl întrebă ea bănuitoare pe Justin.

Justin clipi.

– Cine?

– Ducele de Frye, zise tânăra cu o urmă de dezgust, atrăgând privirea consternată a doamnei Cavendish. Canalia.

Chipul lui se îmbujoră puternic.

– N-nu. Inspiră iute și adăugă pe un ton arogant: Eu sunt Lord Newton.

Ea se lumină.

– Oh! Vă alăturați petrecerii? Viola, nu mi-ai spus că mai vine cineva!

Doamna Cavendish ridică o mână.

– Lady Bridget, te rog! Se întoarse spre Wes. Lord Winterton, Lord Newton, dați-mi voie să v-o prezint pe Lady Bridget Cavendish, cea mai mică soră a Excelenței Sale. Lady Bridget, contele de Winterton și vicontele de Newton.

– E o plăcere să vă cunosc, spuse veselă Lady Bridget, făcând o reverență. Își îndreptă din nou atenția spre doamna Cavendish. Avem nevoie de o scară, de multe pene albe și de ceva ce ar putea să semene cu o fantomă... Poate o față de masă!

– Poftim? De ce? întrebă cealaltă femeie un pic alarmată, după care ridică iar mâna. Nu contează. Vom discuta mai târziu.

Lady Bridget își dădu ochii peste cap.

– Dar...

– Mai târziu, repetă doamna Cavendish făcându-i semn cu mâna să plece.

Lady Bridget plecă reticentă.

– Mă scuzați, zise Wes. Nu știam că are loc o petrecere.

Doamna Cavendish clătină din cap, dar obrajii îmbujorați o trădară.

– Sunt doar câțiva invitați – prietenele lui Lady Serena, sora ducelui. Le voi cere să nu vă stea în drum. Castelul este destul de mare pentru toată lumea.

Nu prea aveau de ales. Se lăsa noaptea și se așternea zăpada.

– Mulțumesc, spuse el din nou, revizuindu-și planul.

Poate că nu era așa de rău să aibă o zi sau două fără duce în casă. Putea să examineze atlasul pe îndelete, să fie sigur că era cel pe care îl voia el. Dacă nu era, putea să plece fără mare tam-tam.

Avea să spună că trebuia să-l ducă pe Justin înapoi la familia lui pentru sărbătoarea de Crăciun, cum dorea nepotul lui.

Dar dacă era atlasul pe care îl voia el... Asta putea să fie o șansă neprețuită de a-și planifica strategia.

Ducele nu-și dorise să vândă atlasul și fusese de acord doar să-l lase să îl răsfoiască atunci când Wes trecuse peste toate limitele politeții. Era nevoie de ceva efort pentru a-l convinge pe Wessex să se despartă de atlas, iar orice informație culeasă înainte de sosirea ducelui se putea dovedi vitală. Și bănuia că secretara aceea drăguță știa ce gânduri avea angajatorul ei...

Da, chiar îi convenea de minune că nu-l găsise pe duce.

– Am fi încântați să cinăm cu familia, zise el. Într-o oră ați spus?

– Da. Withers va trimite pe cineva să vă ajute dacă nu v-ați adus propriul...

Wes clătină din cap. Se obișnuise să se ocupe singur de el în călătoriile scurte, iar Justin nu avea un valet pe care să-l aducă.

Doamna Cavendish se scuză și plecă. Wes se întoarse spre nepotul său.

– Ce întorsătură!

– Ce anume?

Justin se uită la ușa închisă și tresări la remarca lui.

– Că Wessex nu este aici.

Justin era absent.

– Ți se va îndeplini dorința să fii acasă cu surorile tale de Crăciun.

– Oh, da! Tânărul tuși. Dar petrecerea s-ar putea dovedi distractivă.

Wes se uită la el cu o bănuială subită.

– Oh?

Aproape că putea să audă vocea surorii lui în ureche, îndemnându-l să-i țină morală despre comportamentul potrivit față de tinerele domnișoare. Wes reduse vocea la tăcere pentru moment.

Lady Bridget părea plină de bună dispoziție, dar ducesa văduvă, care probabil era mama acesteia, se afla în casă. El voia să fie mentor pentru Justin, nu doar o conștiință sâcâitoare.

Desigur că și el avea câteva gânduri necuviincioase legate de doamna Cavendish. Dacă îl certa pe Justin că era vrăjit de o tânără frumoasă, ar fi fost cel mai mare ipocrit din Anglia. Așa că nu spuse nimic.

Dar la scurt timp după aceea, când apăru majordomul să-i conducă în camerele lor, lucrurile luară o turnură nefastă.

Nici măcar nu ajunseră la jumătatea holului, când tropăitul unor pași și foșnetul de fuste anunțară sosirea nu a una, nu a două, ci a patru tinere domnișoare, printre care și neastâmpărata Lady Bridget.

– Lord Winterton, zise una dintre ele, care părea să fie șefa după modul în care înaintă. Înaltă și slabă, era mai mult remarcabilă decât frumoasă, cu ochii și părul foarte închise la culoare, dar cu pielea deschisă. Lord Newton. Bine ați venit la castelul Kingstag!

Toate patru făcură reverențe în același timp, iar Wes și Justin făcură o plecăciune.

– Eu sunt Lady Alexandra Cavendish. Verișoara mea Viola mi-a spus că sunteți aici ca să-l vedeți pe fratele meu, Wessex, care a trebuit să plece.

– Da, răspunse Wes. Nu vă vom deranja.

– Oh, nu! Privirea ei se mută la Justin, care părea să stea neobișnuit de drept, cu pieptul umflat împins în față. Am fi încântate să vă alăturați petrecerii noastre. Vedeți, punem în scenă o piesă și nu avem destui domni pentru roluri.

– O idee excelentă! zise Justin înainte ca Wes să poată vorbi. Mulțumim, Lady Alexandra, am fi onorați.

Ea zâmbi.

– Excelent! Bridget vă va da replicile. Făcu din nou o reverență. Ne vedem la cină, domnilor.

Justin se holbă la ele în timp ce plecară în grup. Lady Alexandra privi peste umăr o dată pentru a-i zâmbi.

Wes observă chipul nepotului său și începu să clatine din cap.

– Mâine plecăm.

Trebuia să revină altă dată în căutarea atlasului. Era de preferat să facă voiajul de două ori decât să-și petreacă timpul urmărindu-l ca un șoim pe Justin.

Ultimul lucru de care avea nevoie era un scandal între nepotul său și una dintre surorile lui Wessex. Ducele nu i-ar mai fi vândut niciodată atlasul.

– Nu! Justin îl prinse de braț. Unchiule, te rog, nu! Tânărul își drese vocea. Tocmai mi-am dat cuvântul că voi juca în piesă.

– Nici nu știi ce piesă este.

– Contează?

Wes își trecu mâna peste față. Patru tinere domnișoare foarte drăguțe, fără suficienți domni care să primească rolurile. Sora lui, mama lui Justin, ar fi chemat imediat trăsura – sau sania, dacă era nevoie.

Dar, pe de altă parte, tinerele domnișoare erau clar din nobilime. Wes trebuia să-și supravegheze nepotul, dar poate că asta avea să-l motiveze pe Justin să-și îmbunătățească manierele. Titlul de viconte de Newton îl transformase, până la urmă, într-un burlac râvnit, deși comportamentul lui posac nu o făcuse.

Putea să fie o lecție bună pentru băiat să vadă ce fel de comportament era pe placul tinerelor domnișoare decente.

Și apoi îi trecu prin minte chipul doamnei Cavendish. Lady Alexandra o numise verișoara Viola. Deci nu era doar o simplă secretară. Părea să fie cea care le supraveghea.

Dacă mai stătea câteva zile, probabil avea să se apropie de ea, fiind singurii adulți care supervizau această piesă...

– Prea bine, zise el. Putem rămâne.

capitolul 2

Viola îi aduse chiar ea cina ducesei văduve pe o tavă.

Ducesa era bolnavă la pat de câteva zile, dar în fiecare seară insista că a doua zi de dimineață avea să fie în picioare.

În seara aceea, Viola se rugă arzător ca de data aceasta să fie adevărat.

– Bună seara, Excelență.

Așeză tava pe masa de lângă pat.

– Mulțumesc, Viola.

Vocea ducesei era răgușită din cauza tusei.

– Astăzi au sosit niște oaspeți. Viola aranjă tava și descoperi felurile de mâncare. Contele de Winterton și nepotul său, vicontele de Newton. Lord Winterton avea întâlnire cu ducele.

– Oh, vai! Văduva tuși, iar Viola îi întinse o ceașcă de ceai fierbinte. Wessex nu va fi mulțumit că nu l-au găsit.

Nici Viola nu era prea mulțumită să aibă doi oaspeți în plus de întreținut.

– Am crezut că domnul Martin le-a scris pentru a anula vizita, dar probabil au plecat înainte ca scrisoarea să ajungă la ei.

Ducesa scoase un sunet plin de consternare.

- Regretabil.

Viola aduse tava în pat.

Văduva se sprijinea pe o grămadă de perne, părând mai bătrână decât de obicei. Chipul îi era palid, doar obrajii fiind îmbujorați din cauza febrei, și ochii îi erau afundați și sticloși. Se îmbolnăvise cu câteva zile în urmă și părea să fie mai rău.

- Doamnă, poate că ar trebui să trimitem după doctor...

Ducesa îi zâmbi obosită.

- Așa zice și Ellen, murmură ea, referindu-se la camerista ei. Să știi că am văzut ce fac doctorii. Prefer să-mi asum riscul, chiar dacă am febră.

Viola se încruntă, îngrijorată.

- Da, doamnă, dar...

Ducesa se ridică un pic mai mult și trase tava spre ea.

- Să știi că n-am de gând să mor. Dacă mi-e mai rău și speranța se stinge, tu și Ellen puteți trimite după doctor, dar, atât timp cât am poftă de mâncare și pot să dorm, am de gând să rezist cu curaj. Inspectă tava și oftă. Tot budincă? Spune-i bucătăresei că data viitoare aș vrea ceva cu gust.

- Da, doamnă. Viola ezită. Cum ar trebui să procedez cu lorzii Winterton și Newton?

Ducesa clipi.

– Ah, da. Bănuiesc că trebuie să rămână peste noapte.

Viola își umezi buzele.

– Excelență, ninge și nu sunt semne că s-ar opri. Mâine s-ar putea ca drumurile să nu fie practicabile.

– Atunci trebuie să rămână până când drumurile vor fi practicabile. Ducesa îi aruncă o privire mustrătoare. Doar nu te-ai gândit la altceva?

Viola se îmbujoră. Le spusese deja domnilor că erau bine-veniți să stea.

– Nu, nu. Doar mi-am făcut griji, gândindu-mă să nu le incomodeze pe Lady Serena și pe prietenele ei.

Intuiția obișnuită a femeii mai în vârstă se trezi.

– Domnii ăștia sunt cumva niște indivizi chipeși, stilați?

– Stilați? Oh, vai! Nu știu, se bâlbâi Viola. Dar... Lord Newton este destul de tânăr – bănuiesc că are aproape vârsta lui Lady Alexandra – și este un domn chipeș.

– Oh, vai! Altă criză de tuse o zgudui pe ducesă, iar Viola se grăbi să aducă o batistă curată. Și Winterton? întrebă ducesa o clipă mai târziu, întinzându-se după ceai. Spune-mi că este un domn serios, mai în vârstă și capabil să-și struneasă nepotul.

– Hm... Viola se foi, imaginându-și bărbatul respectiv. N-aș zice că este *mult* mai în vârstă...

Ducesa închise ochii și se sprijini de perne.

– Există o Lady Winterton? Viola, trimite-o pe Ellen să aducă *Debrett's*!

Viola o chemă pe cameristă, care reveni la scurt timp cu un volum în care era înșirată toată aristocrația din Anglia. Îl răsfoi până la rubrica contelui de Winterton și îi citi cu voce tare ducesei.

– Wesley Edward Fitzallen Morane, conte de Winterton, viconte de Desmond, baron de Lyle, născut pe 31 august 1784. I-a succedat tatălui său, Allen, defunctul conte, pe 12 martie 1810.

– Nici o contesă, zise ducesa cu un oftat. Și este chipeș.

Viola deschise gura să protesteze că ea nu spusese niciodată asta, își dădu seama că era adevărat și nu mai zise nimic.

Contele era un bărbat care atrăgea atenția – cel puțin atenția ei – cu părul negru și ochii albaștri și vioi pe un chip slab, bronzat. Părea un bărbat cutezător și cu interese pasionale.

– Va trebui să-mi revin. Ducesa contrazise această afirmație hotărâtă cu un alt acces de tuse, iar Viola îi umplu din nou ceașca de ceai fără să aștepte permisiunea. Serena nu are cum să mențină ordinea. Chiar dacă acești doi domni ar fi întruchiparea demnității și a decenței, Sophronia i-ar corupe, transformându-i în cele mai mare canalii din Anglia într-o săptămână. Până dimineață, mă voi da jos

din pat chiar dacă va trebui să fiu purtată pe o targă ca să o fac.

Viola se uită la ducesa văduvă, care era palidă, slăbită și încă într-o stare febrilă, și își dădu seama că nu avea cum să-și revină până dimineață.

– Nu trebuie să vă riscați sănătatea, doamnă. Inspiră adânc și continuă: Voi face tot ce pot ca să o ajut pe Lady Serena. Sunt sigură că noi două ne vom descurca.

– Da? Văduva ridică o mână pentru a-i opri protestul, chiar dacă Viola nu comentă. Îmi cunosc fetele. Mai ales Bridget poate să fie... încăpățânată.

Și Viola știa asta. Piesa lui Bridget începea să o îngrijoreze. Deși ceruse de două ori, încă nu văzuse nici o pagină din ea, iar cerințele ciudate ale lui Bridget deveneau îngrijorătoare.

O fantomă? Pene? Zise o rugăciune în gând, sperând că nu era pe cale să promită ceva ce nu putea face, ceea ce ar fi determinat-o pe ducesă să o concedieze, și încuviință hotărâtă din cap.

– Desigur. Țin tare mult la Lady Bridget și am încredere că o pot îndruma.

– Bine, zise văduva cu îndoială în glas. Poate...

– Mă tem că nu prea avem de ales, adăugă Viola. În curând, drumurile vor fi impracticabile.

Verificase dacă mai ningea chiar înainte de a aduce tava văduvei. Stratul de zăpadă avea zece centimetri și încă ningea abundent.

John, lacheul, o informase că Hugh, grădinarul-șef, prezisese că avea să fie multă zăpadă, bazându-se pe observațiile sale legate de veveriţele de la castelul Kingstag. Hugh pretindea că putea prezice vremea după comportamentul animalelor.

Viola nu era convinsă de asta, dar, gândindu-se la norocul pe care îl avusese în ultimii ani, această furtună avea să fie un viscol epopeic care urma să încremenească tot Dorsetul.

Casa era plină de tinere domnișoare și de domni - mulți încă erau așteptați să vină - care aveau să se plictisească și să devină neliniștiți dacă aveau să rămână captivi în interior timp de zile întregi.

Iar acum sosiseră nu unul, ci doi domni în plus, care în curând aveau să fie și ei captivi în aceeași casă.

Ducele, care s-ar fi putut ocupa de domnii aflați în vizită, era plecat și nu se așteptau să revină prea curând.

Ducesa, care ar fi putut organiza activități care să le țină ocupate pe tinerele domnișoare, era și ea plecată.

Ducesa văduvă, care ar fi putut păstra ordinea și eticheta doar prin forța voinței, avea să mai rămână la pat cel puțin câteva zile.

De la Lady Serena, gazda obișnuită în locul mamei ei, nu se prea puteau aștepta să-și supravegheze

prietenele care fuseseră invitate pentru a o înveseli după ce inima îi fusese frântă de curând.

Și asta însemna că Lady Sophronia, care adora haosul și scandalul mai mult decât iubea viața, avea să fie stăpână.

Viola admitea că era singura persoană de la Kingstag cu oarece putere de a preveni și haosul, și scandalul. Se așteptase ca absența ducesei să-i ofere o pauză de la muncă și să aibă timp pentru ea.

Cu un oarecare regret, își dădu seama că, în loc să se bucure de niște după-amiezi plăcute lângă foc cu o carte bună sau scriind scrisori, avea să urmărească atentă repetițiile piesei lui Lady Bridget, la fel cum avea să fie cu ochii pe toți invitații, mai ales pe tinerele domnișoare. Inima îi tresări la inutilitatea acestui demers.

Poate că trebuia să fie cu ochii pe domni...

Apoi se îmbujoră când se gândi că trebuia să stea cu ochii pe Lord Winterton. Asta n-ar fi fost dificil. Mai greu ar fi fost să nu-l supravegheze. Dar nu părea genul care să le provoace probleme tinerelor domnișoare care aveau cam jumătate din vârsta lui. De fapt, tinerele domnișoare i-ar fi putut cauza lui probleme, se gândi Viola.

Lord Newton, în schimb, se uitase cu mare interes la Bridget.

Viola oftă.

– Cu puțin noroc, zăpada se va topi în câteva zile, iar domnii vor putea pleca – asta dacă Excelența Sa nu se întoarce până atunci. Între timp, sunt sigură că nu vor fi probleme. Voi fi atentă la tot grupul.

Văduva părea în continuare că se îndoia de asta, dar fu recunoscătoare.

– Dacă tu crezi că poți păstra ordinea, atunci nu văd de ce m-aș alarma.

– Pot să o fac, îi promise ea ducesei cu mai multă încredere decât simțea. Vă dau cuvântul meu!

Înainte de cină, un servitor îl conduse pe Wes într-un mare salon oficial. Nu-l văzuse pe Justin de când sosiseră, dar auzise râsul nepotului său când se apropiase de ușile salonului. Din moment ce nu-l auzise pe Justin așa de fericit de luni întregi, curios și alarmat, Wes iuți pasul.

Ce putea să-i facă așa de multă plăcere?

Imaginea din fața ochilor lui era și minunată, și confuză. Justin era legat la ochi și stătea pe un scaun în mijlocul câtorva tinere domnișoare. Avea un zâmbet larg.

Mai erau câțiva oameni în încăpere, privind spectacolul – unii amuzați, alții dezaprobator. Principala preocupare a lui Wes era nepotul lui. Ce naiba?

– Bună seara, Lord Winterton, zise o femeie lângă el, iar Wes uită complet de Justin.

Făcu o plecăciune.

– Bună seara, doamnă Cavendish.

Ea zâmbi. În seara aceea, purta o rochie verde elegantă, ce se asorta cu ochii ei și-i scotea în evidență frumoasa siluetă. El simți un interes periculos când se uită în jos spre ea.

– Unele domnișoare l-au implorat pe Lord Newton să joace un joc cu ele.

– Pare să se distreze.

Justin spuse ceva, prea încet ca Wes să audă, dar un hohot de râs al grupului arătă că nepotul lui se simțea foarte bine în seara aceea.

– Foarte mult, adăugă el sec.

– Acesta este scopul oricărei gazde.

O spusese în glumă, dar Wes simți o notă diferită în vocea ei. Tensiune? Îngrijorare? Dumnezeule, ce făcuse Justin? Erau acolo doar de o oră.

– Pot să vă prezint celorlalți invitați?

– Sunteți foarte amabilă.

Îi oferi brațul, în parte pentru că așa cerea eticheta, dar mai mult din dorința de a o trage un pic mai aproape.

Ea clipi de parcă o uimise și apoi puse mâna pe mâneca lui. Chiar și acea presiune ușoară îl făcu să se înfioare ușor.

Wes inspiră adânc și aproape că îl ameți parfumul ei cu iz de rozmarin și de lămâie. Îl duse cu gândul la Italia, la soarele toscan fierbinte de deasupra

vilei unde își petrecuse patru luni superbe în urmă cu câțiva ani.

O lăsă să-l conducă prin încăpere.

Wes se simți clar mai în vârstă după ce îi cunoscu pe Lady Serena, așa-zisa gazdă, pe vicontele de Gosling și pe domnul Jones, doi domni aflați în vizită, pe Lady Jane Rutledge, o vecină, și pe un frate și o soră pe nume Penworth, care se părea că erau veri din familia Cavendish.

Doamna Cavendish părea să fie apropiată de vârsta lui, iar Lady Sophronia, o rudă mult mai bătrână, dar toți ceilalți erau cam de vârsta lui Justin.

Acest lucru putea fi interpretat în două feluri. Pe de o parte, precum ceva avantajos, pentru că părea să fi dat exact peste genul de petrecere care putea să scoată la iveală partea mai educată a lui Justin și să-l încurajeze să se poarte într-un mod mai manierat.

Dar, pe de altă parte, însemna și mai multă tentație pentru nepotul său pripit și încăpățânat și deci un risc mai mare ca Justin să uite de sine și să facă o prostie.

Wes simți toți cei unsprezece ani pe care îi avea peste vârsta lui Justin.

– Vă cer scuze din nou că v-am deranjat petrecerea, îi spuse el însoțitoarei lui, privind cum tinerii își continuau jocul.

Obrajii ei aveau cea mai fascinantă nuanță de roz.

– Vă rog, nu considerați asta un deranj! Sunt sigură că, dacă ducele ar fi aici, v-ar fi îndemnat să rămâneți. Și, trebuie să recunosc, sosirea dumneavoastră a fost foarte bine primită de tinerele domnișoare, mai ales de Lady Bridget.

– Da, pare foarte voioasă.

Pentru a-și întări afirmația, fata despre care vorbeau scăpă un hohot de râs, ținându-se de burtă când făcu asta.

– Bravo! strigă Lady Sophronia, stând pe o canapea în apropiere.

Wes își apropie capul de doamna Cavendish.

– Ce joc joacă? murmură el.

Parfumul puternic de lămâie îi distrăgea atenția. Ar fi vrut să îl inspire pentru eternitate.

– Cred că este una dintre invențiile lui Bridget. Avea o expresie de ușor regret. Nu sunt sigură că pot explica prea bine regulile sau dacă le pot explica vreun pic, dar ideea principală este că bărbatul orb – zise ea și arătă spre Justin, care încă era legat la ochi și zâmbea larg – primește câteva indicii și trebuie să ghicească subiectul misterios.

– Cum câștigi?

– Ghicind cu cât mai puține indicii.

– Ah!

Wes se uită la nepotul lui. Era evident că Justin se simțea bine fiind în centrul unei asemenea atenții.

Stătea cu mâinile pe genunchi, cu coatele îndoite, lățindu-și cât de mult posibil umerii.

În timp ce Wes privea, Lady Alexandra veni la el și-i puse palma pe obraz nepotului său. Justin tresări, dar zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

– Mersul cu sania, zise el, iar tinerele domnișoare izbucniră în aplauze și chicoteli.

– Foarte bine, declară Bridget. Deși ar trebui să vă scădem puncte după ce Alexandra a trișat.

– Nu am trișat, protestă sora ei. Mâinile mele sunt reci! Indiciul era rece!

Justin își dădu jos eșarfa de la ochi.

– A fost cel mai bun indiciu dintre toate, o asigură el pe o voce ciudat de groasă.

Alexandra zâmbi, iar Bridget își dădu ochii peste cap.

– Cine urmează? întrebă Alexandra și se uită prin încăpere.

Cu siguranță se jucau de multă vreme.

– Verișoara Viola!

– Nu, zise femeia de lângă Wes. Sub nici o formă!

– Ați vorbit ca o adevărată însoțitoare, murmură el.

– Pentru că asta sunt, răspunse ea pe același ton. Poate că dumneavoastră ar trebui să jucați.

Nu o spusese cu voce tare, dar Lady Bridget auzi.

– Oh, da! Vă rog, Lord Winterton! Tuturor ne-a venit rândul, dar mai avem un sfert de oră până la cină.

– Haide, unchiule! adăugă Justin cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Wes se uită la doamna Cavendish. Surprinsă, făcu ochii mari, dar își reveni repede.

– Nu o să doară, șopti ea cu un zâmbet trist. Dacă vă simțiți aventuros.

Dumnezeule! Sângele îi urla în urechi. Zâmbetul captivant și intim îl tulbură. Wes se auzi cum fu de acord înainte să apuce să se gândească mai bine.

– Dacă vă amuză... Nu rezistă și se aplecă spre ea, adăugând o rugăminte șoptită: Dar trebuie să-mi spuneți ce să fac.

Bridget veni în grabă și puse eșarfa în mâinile doamnei Cavendish.

– O să ne asigurăm că de data asta alegem ceva inteligent, zise ea. Mersul cu sania? Putem alege ceva mai bun...

Traversă în grabă încăperea să stea alături de ceilalți tineri.

Wes surprinse privirea veselă pe care Justin i-o aruncă. Apoi se întoarse spre doamna Cavendish.

– Ajutați-mă! șopti el.

Ea râse în timp ce traversau încăperea spre scaun.

– Nu este greu.

Wes se așeză, iar ea ridică eșarfa, așezând-o blând peste fața lui. El închise ochii și inspiră adânc în timp ce ea se mișca în spatele lui, trecându-și degetele prin părul lui în timp ce îi înnoda eșarfa.

– Vă vor da indicii pentru cuvântul sau expresia la care s-au gândit, zise ea cu voce blândă și aproape de urechea lui.

Imaginația lui Wes rătăci periculos, invocând alte căi în care ea să fie în spatele lui, cu buzele aproape de urechea lui și mâinile în păr. Se întrebă dacă parfumul de lămâie venea de la părul sau de la pielea ei.

– Ghiciți după fiecare indiciu, continuă doamna Cavendish. Lord Newton a avut nevoie de nouă indicii pentru a ajunge la răspunsul corect, cel mai bun din seara asta.

– Deci ca să câștig trebuie să ghicesc după opt indicii sau chiar mai puține.

– Da.

Deși acum nu mai vedea, el își dădea seama că ea zâmbea.

– Cu cât ghicitoarea este mai inteligentă sau mai ridicolă, cu atât mai bine.

– Ridicolă? Întoarse capul spre vocea ei. La ce vă referiți?

– Lady Bridget exagerează cu ridicolul, murmură ea.

Ar fi întrebat mai multe, dar o voce cârcotașă se răsti:

– Viola! Încetează să flirtezi cu Lord Winterton și vino să stai lângă mine! Nu pot să aud ce spune toată lumea și trebuie să-mi spui!

– Desigur, Lady Sophronia, răspunse doamna Cavendish. Succes! îi șopti ea.

Wes auzi foșnetul fustelor ei când se îndepărtă.

Să flirteze... Ar trebui să-i fie rușine că gândea așa, dar nu l-ar fi deranjat dacă doamna Cavendish ar fi flirtat cu el – legat la ochi sau altfel.

– Am hotărât, anunță Bridget. Sunteți gata, domnule?

Wes se gândi la zâmbetul afectat al lui Justin și la zâmbetul trist al doamnei Cavendish, dar și la cât de intens jucase crichet la școală. Își flexă mâinile și spuse ferm.

– Da.

Primul indiciu era *hărți*. Cu gândul la parfumul de lămâie și de rozmarin al Violei Cavendish, zise „Italia", ceea ce atrase chicoteli și un „Greșit!" apăsat din partea lui Bridget.

Al doilea indiciu era *foc*. Wes se gândi la asta până ce își aminti avertismentul de a fi spiritual, așa că răspunse:

– Christopher Wren.

Wren refăcuse harta Londrei după marele incendiu. Dar inchizitorii lui doar chicotiră și-i spuseră din nou că greșise.

Următorul indiciu fu un scârțâit îngrozitor, făcut chiar lângă urechea lui, ca un pescăruș căruia i se smulgea coada.

Wes aproape că sări de pe scaun, dar râsul înfundat al lui Justin îl opri la timp. Se gândi o clipă, se hotărî să fie ridicol și zise:

- Un profesor de istorie care a adormit peste pipă și și-a dat foc la robă.

Lady Bridget izbucni în râs, iar ceilalți i se alăturară o clipă mai târziu.

- Mai bine, dar tot greșit, îi spuse Justin.

Wes ar fi clipit dacă n-ar fi fost legat la ochi. În vocea nepotului lui se auzise aprobarea?

Al patrulea indiciu: o pală de vânt peste față. Se gândi bine și zise:

- O pasăre Phoenix.

Urmă o clipă de tăcere, ceea ce îl făcu să spere, dar apoi cineva spuse:

- Incorect.

Al cincilea indiciu era *Odiseu*, ceea ce îi trezi interesul. Acum începu să se concentreze serios.

- Ciclopi, ghici el, doar ca să i se spună din nou că greșise.

Al şaselea indiciu nu veni imediat. Mintea lui Wes se gândea la tot ce auzise: hărţi, foc, Odiseu, vânt şi ţipete.

Bănuia că Justin propusese acest obiect misterios ca să-l încurce, iar acum era absolut hotărât să câştige.

Lui Wes îi plăcu faptul că auzi vocea doamnei Cavendish spunând ceva încet, fără îndoială lui Lady Sophronia.

Era idiot şi prostesc, dar îşi dorea să-şi smulgă eşarfa de la ochi – după ce avea să câştige – şi să o vadă zâmbindu-i, surprinsă şi impresionată. Era secretara ducesei, puţin peste o servitoare, dar avea cei mai minunaţi ochi verzi, precum marea după furtună...

Era aşa de pierdut în contemplarea ochilor ei, încât fu complet şocat când simţi stropi de apă pe obraz. De fapt, chiar mulţi. Îi alunecară pe faţă şi îi udară lavaliera, apoi se auzi o exclamaţie de uimire când el ridică mâna să-şi şteargă faţa.

– Bridget! suspină o voce de femeie.

Se alesese praful de planul de a impresiona pe cineva. Dar apa îl făcu să se gândească la marea după furtună şi la hărţi ale oceanului, mai ales la cele medievale cu ilustraţii în fiecare colţ, aşa că spuse:

– Şarpe de mare.

Brusc, peste încăpere se lăsă tăcerea.

– Iar am greşit? întrebă el după o clipă.

– Hm... Nu, zise Justin, părând un pic încurcat. Ai ghicit.

– A fost foarte aproape oricum, zise Lady Bridget. Era monstru marin.

– Ar trebui să primesc un punct în plus pentru că am fost mai precis.

Wes îndepărtă eșarfa de la ochi și-și dădu seama că se uita direct la doamna Cavendish. Ea era aplecată spre Lady Sophronia, dar se uita la el, cu ochii mari și buzele întredeschise. Privirile li se întâlniră și zăboviră o clipă, apoi ea își întoarse privirea, iar obrajii i se colorară într-o nuanță pală de roz.

– Foarte bine, Lord Winterton. Lady Bridget înaintă și-i oferi un prosop. L-ați zdrobit pe Lord Newton și ați câștigat runda. Și vă cer scuze că am aruncat cu un pic cam multă apă.

– Ți-am zis că nici un băiat nu va fi mai inteligent decât un bărbat matur, zise Lady Sophronia, stând lângă Lady Cavendish. Nu ți-am spus, Viola?

Răspunsul ei murmurat era prea jos ca el să-l audă și, din păcate, veni chiar când majordomul intră ca să anunțe cina.

Lady Bridget o luă înainte.

– Ura! Mor de foame!

– Winterton, poți să mă conduci, anunță Lady Sophronia, ridicându-se de pe canapea.

Wes se supuse imediat ordinului, profitând de ocazia de a schimba o privire rapidă cu doamna

Cavendish. În ochii ei sclipea veselia. Iar când se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Lady Sophronia, fustele ei îi atinseră piciorul, trimițându-i un fior pe șira spinării.

Dumnezeule, ce i se întâmpla? Wes încercă să se concentreze asupra doamnei mai în vârstă care îl ținea de braț.

Femeia le dădea indicații celorlalți invitați, cuplându-i fără vreun discernământ. Îi spuse lui Justin, un viconte, să-i ofere brațul lui Lady Alexandra, în vreme ce Lady Serena fu însoțită de domnul Jones, care nu avea nici un titlu. Dar nimeni nu părea dispus să se certe cu ea și intrară în salonul de luat cina.

Când îi trase scaunul lui Lady Sophronia, Wes cercetă masa, confirmându-și bănuielile.

Sophronia nu-i spusese doamnei Cavendish de cine avea să fie însoțită. El sperase să fie așa pentru că nu erau suficienți domni prezenți – erau doar cinci, cu tot cu el, în timp ce doamnele erau șapte –, dar se părea că doamna Cavendish nu avea să li se alăture la cină.

Ceea ce era inexplicabil de dezamăgitor.

capitolul 3

În dimineața următoare, Wes era hotărât să vadă dacă ducele de Wessex deținea atlasul pe care îl dorea el.

În mod logic, cel mai probabil loc era biblioteca. Iar în acel moment al dimineții ar fi trebuit să o poată explora singur și în liniște.

Wes avea vaga idee că doamnele nu ieșeau niciodată din dormitoarele lor înainte de prânz și, judecând după tăcerea din aripa în care el și Justin fuseseră instalați, nici nepotul lui. Excelent!

După un mic dejun rapid în salon – fără vreun alt invitat, dar cu destule feluri de mâncare aranjate cât să hrănească un regiment –, îi ceru majordomului să-i dea indicații.

Biblioteca Kingstag se afla la parter, în spatele casei. Era o încăpere lungă, îngustă și elegantă, cu ferestre înalte prin care se vedea zăpada deasă ce tot cădea dincolo de geam. La fiecare capăt al bibliotecii, focul ardea în șemineu și erau aranjate din loc în loc scaune și canapele confortabile.

La capătul îndepărtat al încăperii se afla o pereche de globuri mari în spatele unei canapele care

îi atraseră imediat atenția. Își spuse că avea să le analizeze într-un moment mai potrivit.

Pentru că, din nefericire, încăperea nu era goală și tăcută. Erau deja destule persoane acolo.

Pe canapeaua din fața acelor globuri stătea Lady Alexandra, zâmbind și râzând cu una dintre tinerele domnișoare despre care Wes își aducea vag aminte din seara trecută, și – spre surprinderea lui – Justin, care nu se trezise de bunăvoie înainte de ora 10.00 în nici o dimineață de când plecaseră din Hampshire. În acea zi, nepotul lui părea chiar mulțumit să fie treaz, îmbrăcat elegant și proaspăt bărbierit și concurând pentru atenția domnișoarelor cu alt tânăr dandy.

Lângă ușa unde stătea Wes se plimba Lady Bridget, fluturând din mâini în timp ce vorbea cu doamna Cavendish, așezată pe un scaun în fața ferestrelor și studiind niște pagini pe care le ținea în mână.

Nimeni nu ridică privirea când intră el.

Wes se opri, nehotărât. Să se retragă în tăcere și să revină mai târziu, când putea să examineze pe îndelete orice atlas din încăpere? Sau să rămână și să afle ce anume adusese pe chipul doamnei Cavendish acea mică încruntătură fermecătoare?

– Bridget, nu are sens, zise doamna Cavendish. Ai scris replici pentru o *lebădă*.

– Arta trebuie să urmeze ce spune logica? Eu zic că *nu*, declară Lady Bridget. Ar trebui să-ți transpună sufletul.

– Evident, murmură cealaltă femeie. Dar povestea trebuie să aibă o oarecare logică...

– Viola, este o farsă! Nu e nevoie să aibă logică.

Expresia de pe chipul doamnei Cavendish – perplexă, frustrată și amuzată în același timp – îl făcu pe Wes să schițeze un zâmbet. De fapt, chiar râse, scoțând un hohot oprit în gât, care o făcu pe doamnă să se uite la el cu ochii ei verzi mari și surprinși. Încercă să mascheze râsetul cu o tuse, apoi se lovi în piept.

– Mă scuzați, zise el.

– Bună dimineața, milord.

Doamna Cavendish se ridică în picioare și-i înmână paginile lui Lady Bridget cu o expresie grăitoare.

Tânăra domnișoară le duse la birou și începu să scrie, mâzgălind o replică lungă. Poate că lebăda își pierduse rolul.

– Căutați pe cineva?

„Pe tine." Gândul neașteptat îl luă prin surprindere, așa că Wes tuși din nou, un pic cam prea tare.

– Nu, zise el. Căutam biblioteca.

Ea zâmbi.

– Ați descoperit-o! La fel ca mare parte din ceilalți invitați. Lady Bridget lucrează la piesa ei.

– Farsă, șopti fata.

Doamna Cavendish închise ochii preț de o clipă.

- Căutați ceva în mod deosebit?

- Eu... O carte, zise el, nereușind să găsească ceva mai inteligent de zis.

Ea se uită răbdătoare la el. Oricine căuta biblioteca ar fi vrut în mod normal o carte.

- Desigur. Ceva în mod special?

- Nu, doar o să mă uit. Nu mă băgați în seamă, zise el iute.

Se îndreptă spre cea mai apropiată etajeră și se încruntă gânditor la ea.

- Eu nu zic că piesa trebuie să fie un exemplu de logică și de istețime, dar până și o farsă are o oarecare logică.

Doamna Cavendish reveni la conversația ei cu Lady Bridget cu o voce joasă, dar încă percepută de urechile alerte ale lui Wes.

- Scena asta are sens! Vezi, piratul sosește și găsește lebăda cu inima frântă din pricina unei fete nemăritate și singuratice, ceea ce-i trezește propriile sentimente pentru ea.

- Dar în pagina următoare ai o fantomă ce vine să transmită o profeție.

- Și asta are sens. Este fantomă pentru că s-a înecat într-o inundație. Cum avem un pirat și o lebădă, o inundație i-ar afecta pe amândoi.

Wes se înecă din nou pentru că râse, încercând să mascheze iarăși cu o tuse. Tocmai își imagina chinul prin care trecea doamna Cavendish.

Domnișoarele din spatele lui tăcură. Își dădu seama că se holba la o selecție de cărți despre creșterea oilor, despre care nu știa nimic și despre care nu îi păsa, așa că se duse la următoarea etajeră.

Ele își reluară și mai încet conversația.

- Dar, Bridget, profeția este despre cine se va căsători cu prințul. Unde este prințul?

Se auzi un oftat adânc, probabil al lui Lady Bridget.

- Viola, trebuie să existe un prinț!

- De ce?

- Nu știu, încă n-am scris acea parte!

De data asta, tuși așa de puternic pentru a-și ascunde amuzamentul, încât se simți amețit. Ar fi meritat să leșine în fața tuturor pentru că trăgea cu urechea. Justin se uita urât la el indignat și sceptic.

Până când Wes își scoase batista pentru a-și șterge ochii care îl usturau, doamna Cavendish fu lângă el.

- Voi chema servitoarele să șteargă praful, zise ea. Vă cer scuze, milord, nu știam că este așa de neplăcut aici.

- Nicidecum, hârâi el cu buzele uscate.

Era prins în propria capcană.

– Atunci daţi-mi voie să cer o ceaşcă de ceai pentru dumneavoastră, sugeră ea. Aş putea s-o trimit în camera dumneavoastră, dacă doriţi.

– Da, unchiule, cred că este o idee bună, interveni Justin din partea cealaltă a încăperii. Trebuie să ai grijă de sănătatea ta după lunga noastră călătorie spre castel.

Wes îl săgetă cu privirea în timp ce-şi băga batista la loc în buzunar. Să aibă grijă de *sănătatea* lui, într-adevăr, de parcă era un bătrân firav. Poate că păruse dement, dar nu era firav.

– Complet inutil, doamnă Cavendish. Tot ce-mi trebuie este nişte aer proaspăt. Poate că mă voi plimba prin grădină.

– Să ştiţi că afară ninge, interveni Lady Bridget. Din abundenţă. Probabil uşile sunt îngheţate. Ceaiul în salonul de dimineaţă ar fi mult mai confortabil.

– Serena şi domnul Jones sunt acolo, zise Lady Alexandra.

Bridget înălţă capul.

– Certându-se?

Sora ei păru surprinsă.

– Nu, prostuţo, de ce s-ar certa? Serena îl disprefuieşte. Cred că repetă replicile pentru piesa ta ridicolă.

– Farsă, o corectă Bridget.

– O lebădă vorbitoare este ridicolă. Tânărul de lângă ea ridică din sprâncene, iar ea îi zâmbi încordată. Da, Lord Gosling, știu că dumneavoastră interpretați lebăda. Sunt sigură că veți face tot ce puteți, dar trebuie să recunoașteți că *este* ridicol.

– Absolut deloc, declară Lord Gosling, executând o plecăciune galantă spre Lady Bridget. Toți marii actori au interpretat lebede. Sper să ofer o interpretare de primă clasă.

Lady Alexandra și fata de lângă ea izbucniră în râs. Gura lui Bridget se subție.

– Alexa, pentru tine voi scrie ceva și mai bun.

Cealaltă fată își dădu ochii peste cap spre Justin, care râse cu îngăduință.

Wes înțelegea prea bine ce se petrecea: Lady Alexandra era încântătoare, iar competiția întotdeauna stârnea spiritul unui bărbat. Încercă să-i arunce lui Justin o privire de avertizare, dar nepotul lui îi evită în mod deliberat privirea.

– Cu toții primim roluri speciale, Lady Bridget? Mi-ar plăcea să fiu prinț, zise Justin.

Justin își întinse lejer un picior la baza globului de lângă canapeaua lui Lady Alexandra și își sprijini cotul pe genunchi.

Wes se încruntă când îi văzu poziția stilată.

– Depinde. Privirea ei se îndreptă spre Wes. Lord Winteron, ce fel de personaj ați dori să fiți?

– Eu? întrebă el uimit.

– Da, mă gândeam să adaug un rege mai în vârstă, cam ca regele Lear. Bănuiesc că va trebui să moară pentru ca fiul său, prințul, să devină rege. Vă convine? Cum ați vrea să muriți?

Justin pufni în râs.

Lady Alexandra zâmbi, iar cealaltă tânără domnișoară chicoti.

– *Bridget!* exclamă doamna Cavendish. Milord, poate doriți să vedeți casa?

Ar fi trebuit să rămână să-și supravegheze nepotul. Murea de curiozitate să caute prin etajere atlasul Desnos. Nu voia să plece după toate jignirile la adresa vârstei și sănătății lui fără să protesteze sau fără ca măcar să dea vreun semn de vigoare. Dar se uită în ochii disperați ai doamnei Cavendish și zise:

– Mulțumesc, mi-ar plăcea tare mult.

– Sper că te vei simți mai bine, unchiule, zise Justin când Wes o urmă spre ușă.

– Să beți niște ceai, adăugă Lady Alexandra. Bucătăreasa face niște prăjituri de ceai delicioase.

– Și să stați înăuntru! zise Lady Bridget chiar când doamna Cavendish închidea ușa în urma lor cu o mică bufnitură.

Viola oftă adânc și își rezemă fruntea de ușă preț de o clipă. Coridorul era liniștit și răcoros, deși poate doar ei i se părea așa. Ce le apucase pe Alexandra și pe Bridget?

Nu conta – știa foarte bine asta.

Lord Gosling era chipeș și avea cele mai bune maniere pe care le văzuse vreodată. Viola bănuia că ducesa văduvă îl invitase pe tânărul viconte în eventualitatea în care Serena și Frye nu treceau peste despărțirea lor, dar Alexandra părea să fi luat problema în propriile mâini.

Iar dacă îl adăuga pe chipeșul viconte de Newton, lucrurile puteau deveni chiar periculoase. Viola spera cu evlavie că toți ceilalți tineri aveau să li se alăture în curând, iar subtilul aer competitiv dintre cei doi domni avea să se destindă.

Între timp, trebuia să se ocupe de contele de Winterton, care tocmai fusese insultat și practic i se ceruse să plece din bibliotecă. Pregătindu-se, se întoarse cu fața spre el.

Era îndreptățit să fie foarte supărat, dar el zâmbea, iar când li se întâlniră ochii, el începu să râdă. Ușurată, râse și Viola.

– Îmi pare rău, începu ea, încercând să-și recapete demnitatea, dar contele flutură o mână.

– Că sunteți un adult rațional într-o cameră plină de tineri necugetați? Vă asigur că oferta cu turul n-ar fi putut veni într-un moment mai oportun. El făcu o grimasă. Simțeam cum îmbătrânesc și mă scufund în senilitate. În câteva momente aș fi fost surghiunit într-un colț ca să moțăi cu o bonetă pe cap, îngrijit de o infirmieră.

Ea râse. Nu se putea gândi la nimeni mai nepotrivit decât Lord Winterton ca să moţăie într-un colţ şi să aibă nevoie de o infirmieră. În acea zi, era şi mai chipeş decât înainte, dacă aşa ceva era posibil, cu ochii lui albaştri dansând veseli.

– Tinerele domnişoare sunt uneori un pic cam înflăcărate.

Winterton afişă o expresie tragică.

– Bănuiesc că am uitat cum este să fii tânăr şi plin de viaţă.

– Pare foarte obositor, răspunse ea pe acelaşi ton serios.

El zâmbi drept răspuns şi, ca un ticălos, chiar îi făcu cu ochiul.

– Poate pentru cei din jurul lor.

Viola râse iarăşi fără să vrea. Era uimită de comportamentul tinerelor ei verişoare şi se simţea foarte uşurată că, până la urmă, contele nu se supărase prea tare pe ele. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Lord Winterton, care părea să fie un bărbat inteligent şi educat, urma să caute biblioteca după ce avea să fie închis în casă din cauza ninsorii ce nu se mai oprea.

A doua zi avea să-i izgonească pe toţi din încăpere. Poate că Bridget, rămasă să-şi scrie piesa fără incitarea vicleană a surorii ei, avea să dea dovadă de o oarecare logică sau măcar să se grăbească şi să termine piesa aceea stupidă.

– Dacă doriți o anumită carte, voi cere unui servitor să se avânte în cameră și să vi-o aducă, zise ea. Biblioteca Kingstag este excepțională, sunt sigură că vă poate oferi ceva să vă convină.

Winterton o privi cu ochii aceia albaștri un moment îndelungat.

– Prefer un tur al casei, cum ați sugerat. Dacă nu vă deranjează.

– Oh! făcu Viola surprinsă. Ea oferise turul din disperare, ca să scape înainte ca Bridget să spună ori să facă un gest chiar ofensiv. Bineînțeles că nu, spuse ea. Gesticulă cu un braț. Pornim?

El păși alături de ea, cu mâinile prinse la spate.

Viola încercă să ignore neliniștea ce o cuprindea. În cei doi ani de când era acolo, oferise multe tururi – ducele și ducesa aveau mereu invitați.

Acum nu ar fi trebuit să fie diferit, dar era.

– Cele mai vechi părți ale castelului datează din secolul al XV-lea, începu ea. Primul duce a primit pământul pentru serviciul adus Coroanei. La vremea respectivă, era un domn destul de în vârstă, dar nepotul său, al doilea duce, a construit partea centrală a castelului.

– Familia Cavendish este în Dorset de mult timp.

– Da. Viola deschise ușa la care ajunseră. Această aripă a castelului este destul de nouă, a fost adăugată cu doar cincizeci de ani în urmă și deci este destul de modernă. Aici se află salonul de biliard.

Unii dintre tinerii domni și-au făcut obiceiul să joace în fiecare seară.

– O încăpere frumoasă, zise contele pe un ton aprobator, studiind masa sculptată din mahon.

Era o cameră foarte masculină, cu obiecte de cea mai înaltă calitate.

Viola își aminti prima ei reacție când își dăduse seama că în castel se afla o încăpere dedicată unui singur joc – un joc pe care nimeni din familie nu-l prea juca – și închise încet ușa.

– Am observat că și dumneavoastră purtați numele Cavendish, remarcă Winterton în timp ce mergeră mai departe.

Umerii i se încordară involuntar. Era obișnuită cu această întrebare, dar el trebuia să afle răspunsul. Nu era prima rudă săracă primită într-o familie, dar tot durea că i se amintea – chiar și fără intenție – că fusese cândva stăpâna propriei case, nu servitoare în casa altcuiva.

– Da. De fapt, defunctul meu soț a fost văr cu Excelența Sa. Își coborî vocea și zâmbi trist. Un văr foarte *îndepărtat*, nici pe departe la fel de grandios.

– Ah, nu... Eu n-am vrut să... El făcu o grimasă, afișând un zâmbet strâmb care o făcu să-i zâmbească și ea. Mă gândeam cât de greu îmi este să vorbesc cu nepotul meu și mă întrebam dacă aveți vreo sugestie din moment ce păreți a fi într-o situație similară.

Adică să dați sfaturi și să vă înțelegeți cu rudele mai tinere.

– Oh! Ea flutură scurt din mână, jenată, dar și mulțumită. Aș vrea să pot răspunde afirmativ, dar nu este deloc la fel. Eu și tinerele domnișoare suntem doar rude îndepărtate și, pe bună dreptate, ele caută să primească sfaturi de la ducesa văduvă sau chiar de la ducesă.

– Dar nu-și doresc fățiș să ieșiți din cameră, sublinie el. Cel puțin nu auziți asta.

Viola râse.

– Poate pentru că eu nu am o autoritate reală asupra lor. Sunt complet neajutorată când vreau să le stric orice planuri sau comploturi ar avea în minte.

Contele își înclină gânditor capul.

– Poate că așa este. Pe de altă parte, Newton a devenit viconte doar de câteva luni. Are nevoie disperată de sfaturi, indiferent dacă recunoaște sau nu.

– Eu am observat demult că, deseori, cu cât cineva are mai disperată nevoie de îndrumare, cu atât este mai bine să așteptăm ca acea persoană să ceară asta. Stăruind să accepte gândurile și ideile dumneavoastră excelente, nu-l faceți decât să fie mai încăpățânat, ca să zic așa, și să-l întoarceți împotriva a orice spuneți.

– Înțeleg. El se uită apreciativ la ea. Și dumneavoastră stați deoparte și vă uitați cum fac lucruri de mântuială?

Viola zâmbi. De parcă ar fi avut vreo șansă când venea vorba de Serena, Alexandra și Bridget.

– Am descoperit că reușesc să-mi țin gura dacă mă gândesc la lucrurile pe care le-am făcut și le-am zis când aveam vârsta lor. De obicei, îmi reprimă dezaprobarea justificată.

– Dumnezeule! murmură el cu o expresie jalnică. Buzele i se strâmbară când se uită la ea. Ar fi lucrul potrivit.

Viola ar fi putut rămâne acolo toată ziua zâmbindu-i. Dându-și seama de asta, ea clipi și își feri privirea. „Nu te familiariza prea mult cu un conte!", își spuse ea. Apoi deschise ușile duble și mari ale galeriei.

– Galeria oficială. Aici sunt portretele tuturor ducilor și duceselor și multe alte portrete de familie și amintiri. Vreți să vedeți?

El înclină capul, așa că ea îl conduse în încăperea lungă și îngustă și deschise o parte dintre obloane pentru a pătrunde lumina.

Fără îndoială, și el avea o încăpere similară în reședința familiei lui, dar păru interesat. În cele mai bune circumstanțe, era o cameră dramatică, una care reflecta averea și puterea concentrată în persoana ducelui de Wessex de peste 400 de ani.

În acea zi, era cenușie și slab luminată, zăpada acoperind ferestrele înalte. Viola se întoarse la ușă în timp ce Winterton parcurse galeria. Nu voia

să petreacă mult timp în camera friguroasă – acolo nu fusese făcut focul –, dar o parte perversă din ea profită de ocazia de a-l studia fățiș pe conte.

Nu era drept ca un bărbat să fie așa de chipeș. Lord Gosling era un tânăr frumos, iar contele de Winterton era un bărbat fermecător în floarea vârstei.

În acea zi, părul lui negru cădea în valuri neascultătoare, ondulându-se peste frunte ca la o statuie clasică. Se opri în fața unui portret, ridicând bărbia pentru a-l studia, iar Viola îi privi liniile profilului. Nasul era drept, dar nu lat, iar maxilarul era ferm.

El se întoarse pentru a-și continua plimbarea prin cameră și privirea ei alunecă mai jos, spre umerii lui lați, acoperiți de o haină albastră. Mâinile, încă prinse la spate, erau elegante, cu degete lungi și puternice. Viola își smulse privirea, dar nu înainte de a observa că și spatele lui avea o formă perfectă.

Ea își fixă privirea pe o vază așezată pe o poliță și rămase cu ochii acolo în timp ce pașii lui răsunau încet prin încăperea goală. „Nu-i face ochi dulci unui conte!", se mustră. Ce o apucase?

– Un adevărat muzeu al istoriei Cavendish.

Lord Winterton reveni lângă ea.

Viola zâmbi.

– Da. Ducesa văduvă este deosebit de interesată să-l mențină.

– Doamna de deasupra șemineului. Îmi place.

Se întoarse spre portretul cu pricina, iar atenția Violei se îndreptă iarăși spre buzele lui senzuale, după care își îndepărtă privirea.

– Da. Domnișoara Alice Penworth. A fost pictat cu puțin înainte de căsătoria ei.

În tablou, ducesa văduvă era tânără și frumoasă, strălucind de iubire și fericire. Nu era un secret că mariajul ei cu defunctul duce fusese unul din dragoste, mariaj ce se terminase tragic în urmă cu șaptesprezece ani prin moartea subită a ducelui, când Bridget era copil.

– Fiica ei cea mică îi seamănă.

Viola încuviință din cap.

– Toate tinerele domnișoare îi seamănă până la un anumit punct. Au culoarea tatălui lor. Însă Excelența Sa seamănă foarte mult cu tatăl lui.

– Da? Studie pereții. Care este?

Ea îl privi surprinsă. Portretul defunctului duce era aproape identic cu actualul duce. Wessex era copia tatălui său, de la ochii adânciți la chipul sever, înălțime și constituție.

– Acolo!

Indică spre portretul dintre ferestre, în diagonală față de cel al văduvei. Aranjamentul și chipurile din tablouri făceau să pară că fostul duce și soția lui se priveau unul pe celălalt cu adorație din partea cealaltă a camerei.

– Desigur. Winterton se opri în fața portretului. Spuneți că seamănă foarte mult cu Wessex?

Ea îl urmă lent.

– Identic. Ezită. Deci nu-l cunoașteți pe Excelența Sa?

Presupusese că era un prieten destul de apropiat, fiindcă ducele îl invitase la Kingstag de Crăciun. Wessex era devotat celor din familie și avea grijă să petreacă timp alături de ei. Ducesa văduvă fusese cea care planificase petrecerea, iar asta doar din cauza inimii frânte recent a Serenei.

– Nu chiar, nu, zise contele. Părea absorbit de tablou. Înțeleg că este un bărbat sever.

Oh, Cerule! Lăsase în castel un străin? Contele pretindea că avea o întâlnire, dar nu-i oferise nici o dovadă, iar Viola nu auzise nimic despre vizita lui de la domnul Martin, care de obicei o ținea la curent cu asemenea lucruri.

Ducele și ducesa preferau ca indicațiilor lor să fie respectate întocmai. Își îndreptă spatele și zise:

– Bănuiesc că va trebui să vă formați propria opinie.

– Corespondența noastră a fost cordială, zise el. Și zvonurile pe care le-am auzit îl zugrăvesc ca un individ pasional, romantic.

Probabil zvonurile erau legate de modul în care se căsătorise ducele. Înainte să-și cunoască ducesa, Wessex fusese logodit cu altă femeie – domnișoara

Helen Gray, acum doamna Blair. Acea nuntă fusese anulată în ultimul moment, apoi în câteva zile ducele se căsătorise cu Cleo, iar domnișoara Gray se căsătorise cu domnul Blair.

Viola auzise multe variante ale poveștii de la fetele Cavendish, dar nu era prea sigură cât de adevărate erau. Bridget declarase că fratele ei se îndrăgostise la prima vedere de sora logodnicei lui și suferise până când lui Helen i se făcuse milă de el și pusese capăt logodnei.

Serena credea că surorile se înțeleseseră până la urmă între ele, hotărând care să devină ducesă, cu toate îndatoririle și responsabilitățile, și care să-l ia de bărbat pe James Blair, care era un mare favorit al fetelor.

Alexandra pretindea că domnul Blair îl provocase pe duce la duel pentru domnișoara Gray, de care era îndrăgostit în secret de ani întregi, iar ducele se dăduse la o parte pentru că el era îndrăgostit în secret de Cleo.

Totul părea foarte melodramatic și foarte diferit de ducele rezervat și practic pe care îl știa ea. Bănuia că inițial fusese o căsătorie aranjată între Wessex și Helen Gray și, când avuseseră ocazia să se cunoască unul pe celălalt, își dăduseră seama cât de nefericită ar fi fost căsnicia lor, un dezastru evitat la momentul potrivit. Viola îi văzuse de multe ori pe Wessex și pe doamna Blair împreună și,

după părerea ei, nu exista nici o șansă ca vreunul dintre ei să fi crezut că erau potriviți unul pentru celălalt.

Pe de altă parte, aproape că auzea pasiunea vibrând între Wessex și ducesa lui, iar soții Blair erau imaginea fericirii. Orice se întâmplase, cu siguranță se terminase cu bine pentru toți.

Asta nu însemna că i-ar fi povestit vreodată așa ceva contelui de Winterton.

– Va trebui să judecați singur, zise ea din nou. „De s-ar întoarce mai repede ducele și ducesa!", își dori ea în gând. Acum doriți să vedeți restul casei?

Contelui nu-i scăpă răceala din tonul ei. Se întoarse spre ea, cu ochii albaștri mai luminoși ca niciodată, și zâmbi călduros, de parcă voia să o liniștească.

– Foarte mult, doamnă Cavendish.

capitolul 4

Wes coborî la cină, fiind mai curios cu privire la doamna Cavendish decât la locul unde se afla atlasul Desnos.

Turul casei fusese întrerupt când un servitor venise să o informeze pe doamna Cavendish că ducesa văduvă dorea să o vadă. După îngrijorarea apărută pe chipul ei preț de o clipă, Wes ghicise că gazda lui absentă supraveghea lucrurile de la distanță. Dar însoțitoarea lui se scuzase, iar el nu o mai văzuse tot restul zilei.

Rămase singur să se distreze și încercă să-și îndrepte gândurile spre Desnos. După o întârziere calculată, se întoarse în bibliotecă. De data asta, doar Lady Bridget se afla în încăpere, umblând și mormăind singură. Se opri dintr-odată când el intră.

– Mă scuzați, zise Wes cu o mică plecăciune. Doamna Cavendish a fost chemată, iar eu speram să găsesc o carte să citesc.

Tânăra domnișoară își strânse buzele, dar făcu o reverență.

– Desigur. Eu oricum voiam să mă duc în salon. Intrați, domnule, și luați orice carte vă place.

Se duse la birou, își adună hârtiile și plecă.

Wes se dădu la o parte când ea trecu pe lângă el. Nu-și dorise să o gonească, dar nu avea de gând să protesteze că era lăsat singur în bibliotecă o vreme. Se îndreptă direct spre globuri, presupunând că toate cărțile de călătorie se aflau acolo.

După o oră de cercetat, nu găsi atlasul Desnos, nici vreun atlas care să fie confundat cu acesta. Stătea și bătea darabana pe birou, dorindu-și să o poată întreba pe doamna Cavendish. Părea să știe tot ce se petrecea în casă.

Și, cu toate astea, se îndoia că ea avea să îi spună, chiar dacă știa cu exactitate unde se afla atlasul Desnos.

Fusese fascinat de ea și simțise o dorință nejustificată de a face turul castelului Kingstag când ea se oferise. Dar nu-i scăpase răceala ei după ce îi dezvăluise că nu-l cunoștea personal pe ducele de Wessex. Nu era doar angajata ducelui, era și ruda lui. Era văduva unui văr îndepărtat, singuratic, după spusele ei, dar cu siguranță trata cu seriozitate legăturile cu familia.

Avea și Wes rude îndepărtate care apelau la el pentru ajutor. Bănuia că pe unii îi angajase. Fusese departe de Winterbury Hall așa de mult, încât nu era complet sigur. *Era* sigur că nici unul dintre ei nu făcea parte din gospodăria lui personală și era

destul de sigur că nici una dintre rudele lui nu era la fel de atrăgătoare cum era ea.

Dar doamna Cavendish era membră a familiei de aici. Trăsese cu urechea la conversația ei cu Lady Bridget din amuzament, dar și din invidie. Discuțiile lui cu Justin nu erau niciodată așa de afectuoase sau așa de... liniștite. Wes îi ceruse doamnei Cavendish ajutorul mai mult din curiozitate.

Nu se gândi prea mult la celelalte motive pe care le avea pentru a o căuta. Când ajunse la salonul unde invitații se adunaseră înainte de cină, Justin îi aruncă o privire aspră. Wes îl ignoră. Doamna Cavendish era angajată într-o conversație, așa că el se îndreptă spre grupul de tineri, așteptând să treacă timpul, iar când făcu asta, altă doamnă îi atrase atenția.

– Bună seara, doamnă.

Se înclină în fața lui Lady Sophronia. Ea îl privi de sus în jos.

– Winterton! Era și cazul. Puteți lua loc lângă mine – toți bărbații chipeși o fac.

Amuzat, el se așeză pe canapea lângă ea. Lady Sophronia era minionă și probabil avea peste 90 de ani, dar părul îi era aranjat minuțios și vopsit într-o nuanță nefirească de roșu. Spre deosebire de multe doamne în vârstă care se agățau de moda din

tinerețea lor, ea purta o rochie modernă, însă cu cea mai neobișnuită capă pe umeri.

Ea observă că îi privea capa.

– Vidră, mărturisi ea, mângâind-o cu blândețe. Un cadou de la al doilea logodnic. Era un bărbat deosebit – rus și foarte viril.

Wes clipi.

– Într-adevăr.

– Ați fost în Rusia? Femeia încuviință din cap spre Alexandra, care se întreținea cu Justin și cu alți tineri lângă ferestre. Alexandra mi-a spus că ați călătorit destul de mult.

– Am fost în Rusia, doamnă, deși doar o dată și nu pentru mult timp. Prefer clima mai caldă decât cea din Anglia, nu mai rece.

Ea pufni în râs.

– De data asta ați ratat-o! N-a mai fost atâta zăpadă la Kingstag de câteva decenii. Iar eu ar trebui să știu, fiindcă am trecut prin vreo șapte.

– Chiar așa? zise el cu admirație. Înseamnă că știți tot ce-i de știut despre castel.

Privirea ei deveni tăioasă.

– Mai mult ca sigur. Ce v-a stârnit curiozitatea?

Privi fără să vrea spre doamna Cavendish. Vorbea cu cea mai mare dintre fetele Cavendish, Lady Serena.

– Nimic în mod special, zise el absent. Astăzi, doamna Cavendish a fost foarte amabilă și mi-a făcut un tur al casei.

– Da? Viola este o fată bună. Lady Sophronia încuviință din cap. Ghinionistă, desigur, dar este de treabă. Îmi place de ea.

– Ghinionistă?

Wes încercă să pară doar vag interesat, chiar dacă se tensionase și era cumva îngrijorat. Sophronia o spusese doar pentru că era văduvă? Obligată să muncească pentru un salariu? Ce ghinion avusese Viola Cavendish?

Doamna mai în vârstă clătină din cap și dădu din deget la el.

– Nu-i treaba mea să vă povestesc viața ei. Dacă vreți să aflați, va trebui să o întrebați pe ea.

Wes se așeză un pic mai drept.

– Lady Sophronia, n-am vrut să jignesc...

Ea izbucni în râs.

– Nu, desigur că nu! Nu puteți să vă luați ochii de la ea. Poate că sunt bătrână, dar nu sunt oarbă. Este o fată frumușică... Făcu o pauză, înclină capul într-o parte gânditoare și ridică ușor din umeri. Nu mai e fată, bănuiesc, dar cu siguranță e suficient de tânără să facă anumite nebunii. Mă rog, vă pot spune asta: soțul ei, James, un băiat de treabă, dar fără bani – și nu prea merită să te măriți cu un bărbat fără bani –, a fost văr de-al treilea

cu Wessex. Stră-străbunicul lor mi-a fost unchi și cea mai plictisitoare persoană cunoscută vreodată. Era calvinist și, drept consecință, n-a cheltuit un ban pe ceva frivol în viața lui. Ce pierdere! Femeia clătină din cap, părând iritată. A lăsat bani copiilor lui, dar James... Bărbații din acea ramură a familiei sunt frumoși, dar proști toți, fiecare în felul lui. Slavă Domnului că Wessex a moștenit ceva minte odată cu titlul, altfel am trăi toți cu napi și veverițe fripte. Ați mâncat vreodată veveriță?

- Hm... Wes clipi când auzi că femeia schimbă subiectul. Nu. Un crocodil o dată, pe malurile Nilului. Dar James...

De data asta, nu era interesat să vorbească despre călătoriile lui. Sophronia păru mulțumită.

- Crocodil! Ce exotic! Îi zâmbi triumfătoare. Știam eu că nu sunteți o persoană plictisitoare. N-am răbdare cu tâmpiții. Trebuie să-mi povestiți mai multe despre Egipt și despre vizita în Rusia. Mereu am dorit să văd patria lui Serghei. L-a împușcat un cazac înainte să ne putem căsători. Ce laș! Măcar un duel cum se cuvine, cu săbii, ar fi fost romantic și entuziasmant.

- Desigur, zise el, încercând din nou să îndrepte conversația spre subiecte mai interesante. Înțeleg că Wessex a fost apropiat de vărul său de-al treilea?

– Poftim? Oh, nu, abia dacă îl cunoștea pe băiat! Se încruntă. Ce păcat! Bunica lui James mi-a fost prietenă apropiată. Am trăit multe împreună! Dar avea inima slabă, ca toată familia ei. Au murit tineri – toți de care îmi amintesc eu. Sigur că Wessex a vrut să aibă grijă de văduva lui James, dar Viola a fost cea care a insistat asupra poziției.

– Pare parte din familie. Privi cum femeia cu pricina vorbea încet cu Lady Serena, care zâmbi drept răspuns și-i prinse mâna pentru un moment. Primită chiar călduros, mai zise el.

Sophronia îl luă peste picior.

– Știe să se facă utilă! Să știți că admir asta la un om – este minunat să ai pe lângă tine oameni care știu să facă asemenea lucruri.

– Atunci pare să fie cu adevărat un noroc pentru toată lumea că ea este aici.

– Într-adevăr, zise Sophronia. Atât cât va sta... Ridică din umeri. Bănuiesc că nevoia va decide asta.

Wes încercă să pară doar politicos, nu curios.

– Nevoia?

Sophronia privi discret în jur și își coborî vocea.

– Oh, da, momentan are un motiv foarte bun să rămână! Mai târziu? Nu se știe. Dar probabil nu va fi rațională, nu când vine vorba de *el*.

– Doamnelor și domnilor, mergem la cină?

Lady Serena se înroși și zâmbi când făcu anunțul. Lângă ea, doamna Cavendish încuviință scurt din cap și până și majordomul păru mândru.

Wes afișă un zâmbet și o ajută pe Lady Sophronia să se ridice. Ea îl concedie și o chemă pe Lady Bridget, care veni grăbită, și începură o conversație silențioasă, dar animată.

El se îndepărtă, întrebându-se la ce se referise femeia. Cine era *el*? De ce lucra doamna Cavendish din cauza *lui* și de ce era așa de irațională când venea vorba de el? Una peste alta, Lady Sophronia doar îl făcuse să aibă mai multe întrebări decât răspunsuri.

Ei bine, poate că el era cel irațional pentru că era așa de interesat. Dacă voia să afle mai multe despre acea doamnă, ar fi trebuit să-și afișeze clar interesul și să vorbească cu ea.

Nu era decât un bârfitor plictisit dacă se interesa de trecutul ei de la distanță și nu depunea efortul de a o cunoaște. Iar dacă în urma acelui efort avea să fie mai puțin interesat, atunci nu merita sau nu avea nevoie să știe fiecare detaliu din trecutul ei.

Trebuia să-și amintească asta de fiecare dată când ea îi zâmbea.

capitolul 5

În primele zile ale petrecerii, Viola era încrezătoare și simțea că deținea controlul. Serena făcea o treabă minunată ca gazdă, ideile lui Bridget despre distracție erau în limitele decenței și până și Sophronia se purta frumos. În fiecare zi îi raporta ducesei văduve că totul decurgea bine.

În a treia zi, apăru noutatea legată de stratul mare de zăpadă. Alexandra se răsti la Serena, care îi spuse să se ducă să stea bosumflată în camera ei dacă nu se putea purta civilizat.

Lord Newton și domnul Jones se avântară într-o discuție aprinsă despre cursele cu sania.

Una dintre bunele prietene ale Serenei, domnișoara Kate Lacy, sosi în sfârșit, după ce întârziase din cauza viscolului, dar sosi și un tânăr misterios: contele Luigi Mascapone. Viola știa că tânărul nu era pe lista invitaților și nu știa cum să procedeze, dar Lady Sophronia îl luă în brațe, declară că era nepotul unei dragi prietene de-ale ei și-l invită pe loc să rămână la petrecere. Viola nu putu face nimic altceva decât să trimită menajera să-i pregătească o cameră.

Lord Winterton părea fie că se ascundea de cei tineri, ceea ce Viola putea cumva să înțeleagă, fie era fascinat de Kingstag. Dăduse de el de mai multe ori în câte o parte neobișnuită a casei. El pretinsese că se pierduse, ceea ce era rezonabil, dar începea să se întrebe de ce un astfel de călător prin lume se orienta așa de prost.

Picătura care umplu paharul fu când o prinse pe Bridget făcând ceva suspect în bibliotecă în a patra zi.

Viola nu știa ce făcea, de fapt, Bridget. Venise să întrebe dacă avansase piesa – deja căuta disperată ceva care să-i țină ocupați pe restul invitaților, iar Bridget se baricadase în bibliotecă, promițând să aibă gata un nou act înainte de cină, ca toți să poată repeta. Dar, când ea deschise ușa, Bridget nu era la birou, scriind sârguincios la piesa ei. Stătea în fața ferestrelor duble deschise, lăsând să intre zăpada în încăpere.

– Bridget!

Speriată, fata închise ușa. Sticla se cutremură așa de tare, încât Violei îi fu teamă că avea să se spargă.

– Ce faci?

Viola traversă grăbită încăperea. Zăpada sufla în geam și vântul vuia pe zidurile castelului, aruncând în aer pudra albă ce sclipea în soarele slab de iarnă.

– Respir niște aer proaspăt.

Bridget făcu ochii mari cu inocență și se întoarse la birou. Se lăsă pe scaun și se aplecă peste hârtiile ei, scriind.

Viola cercetă bănuitoare terasa. Nu putea să vadă pe nimeni, dar în zăpadă erau urme de pași de la ușă spre colț. Era greu să-și dai seama prin vântul sclipitor.

– A fost cineva pe terasă?

– În toată zăpada aia? o luă Bridget peste picior. Cine ar umbla prin ea?

– Asta nu-i o negare categorică.

Bridget se strâmbă, încă scriind cu tocul pe foaie.

– Bănuiesc că, dacă tu crezi că cineva s-ar hotărî să se aventureze prin zăpadă ca să stea de vorbă printr-o fereastră deschisă, eu nu pot face nimic să te conving că nu e așa. Du-te și caută dacă vrei!

Viola era sigură că fata mințea, dar nu avea ce să facă. Se întoarse pentru a încuia ferestrele franțuzești pentru orice eventualitate și reveni la birou.

– Cum merge piesa? Toată lumea este nerăbdătoare să aibă mai multe scene de repetat.

– Este genială, zise cu satisfacție Bridget. Originală și ridicolă, cum ar trebui să fie o farsă. Citește asta!

Împinse câteva pagini peste masă.

Viola le ridică și începu să citească, dar surprinse o mică mișcare cu coada ochiului. Bridget strecurase

ceva sub sugativă. Miji ochii, dar ținu gura închisă. Mai intrase în lupte de voință cu Bridget și mereu ieșise învinsă.

Nu era nimeni acolo și, după cum spusese Bridget, stratul de zăpadă era mult prea mare pentru ca vreo persoană să se strecoare în grădinile Kingstag și apoi sus până la acea terasă.

Dar Viola ar fi pariat salariul pe o săptămână că Bridget stătuse de vorbă cu cineva prin acea ușă deschisă.

– Chiar pare ridicolă, comentă ea după ce citi scena pe care i-o dăduse Bridget.

Fata se lumină la față.

– Nu-i așa? Și e așa de potrivită pentru Serena!

Viola citi din nou.

– Că este curtată de o lebădă?

– Păi, lebăda e Frye, răspunse Bridget. Chipeș, dar crud.

– Dar rolul lebedei este jucat de Lord Gosling, nu de Frye.

– Brrr! Bridget își dădu ochii peste cap. Evident că nu puteam să scriu un rol pentru Frye pentru că el nu este aici. Dar Gosling va fi la fel de bun. Nu-mi pasă de el.

– Pentru că...

Viola nici măcar nu putea să se gândească la un motiv.

– Este prea agreabil! Indiferent ce lucru ciudat scriu, el zâmbește și continuă. Oamenii agreabili sunt foarte antipatici, nu crezi?

Ea puse foile înapoi pe masă.

– Dacă zici tu...

Bridget se lumină iarăși. Știa că învinsese.

În ziua a cincea, lucrurile mai scăpară un pic de sub control. Lady Sophronia preluase supravegherea repetițiilor pentru piesă, cu ajutorul lui Bridget când aceasta nu era în bibliotecă să scrie, iar Viola fu șocată să o vadă că aproape îl încuraja pe domnul Jones, care interpreta un pirat tocmai din Shropshire, să o sărute pe Serena, care interpreta o fecioară – sau, cum insista să-i spună Bridget, o fată bătrână singuratică. Sărutul nu era cerut de scenariu, deși piratul răpea la un moment dat o fecioară, dar pe Viola o alarmă asta. Reuși să intervină în regie și chiar și în interpretare de două ori, dar până la urmă Sophronia o sfredeli cu privirea.

– Dragă Viola, zise ea, nu l-am văzut pe Lord Winterton de secole. Bietul om probabil se simte foarte iritat că a venit și nu-i nimeni care să se ocupe de el.

Viola clipi.

– Lady Sophronia, se simte chiar confortabil. Mă asigură de asta în fiecare dimineață.

Viola aștepta cu nerăbdare acele scurte întâlniri de la micul dejun. Pentru ea era cea mai plăcută

conversație pe care o avea toată ziua. Temerile legate de conte i se diminuaseră. Poate că nu-l cunoștea personal pe Wessex, dar sigur era un domn și se purta extrem de decent.

Dar se plimbase prin tot castelul, iar cuvintele Sophroniei treziră îndoiala în ea. Poate că îl neglijase. Nu putea să-l învinovățească pentru că evita poznele celor tineri, care cutreierau prin castel după recuzită, costume și – Viola era sigură – făcând mici pozne de fiecare dată când era posibil.

– Prostii, zise deschis Sophronia. Viola, când un bărbat nu spune că se plictisește, îți arată asta. Winterton umblă pe coridoare ca un copil pierdut. Mă tem că nu-i va vorbi prea frumos lui Wessex despre ospitalitatea noastră.

Buzele Violei se subțiară la acest efort făți de a o scoate din salon.

– Sunt sigură că Lord Winterton înțelege circumstanțele.

– Dar vrei să riști? Sophronia se uită dincolo de ea când Viola se clătină. Bridget! Ce ai pentru noi astăzi?

– O scenă nouă, dar ne lipsește recuzita potrivită.

Bridget se așeză pe canapea lângă mătușa ei. Sophronia își apropie capul pentru a se uita la paginile ținute de Bridget.

Viola hotărâse de mult că Bridget era Sophronia renăscută, exuberantă și de nestăvilit.

– Viola, ne poți ajuta să o găsim? Toată lumea este ocupată cu repetatul.

Ea se foi neliniștită. Cele două se uitau așa de inocente la ea, încât imediat ridică garda.

– Ce-ți trebuie?

Poate găsea repede și se putea întoarce înainte să se întâmple ceva nepotrivit.

Bridget își răsfoi paginile.

– O carte mare, o pelerină – de preferat din catifea roșie. Ce zici, mătușă Sophronia?

– Oh, da, clar din catifea roșie! zise încântată bătrâna doamnă.

– Un set de pocaluri care pot fi aruncate fără să se spargă și un lanț de fier.

Viola, care ascultase cu o groază crescândă, clipi în sfârșit.

– Un lanț de fier? strigă ea. Bridget, ce este în piesa asta?

– O fantomă, spuse răbdătoare Bridget. Ți-am spus asta de zile întregi. Dar nu avem un lanț sau o coroană...

– O coroană?

– Este fantoma regelui.

Viola își duse o mână la tâmplă.

– Ai zis că fantoma face o profeție *despre* rege.

– Da. Și apoi regele moare și devine altă fantomă. Bridget zâmbi de parcă tocmai răspunsese

la toate întrebările. Și după aceea prințul devine rege, înțelegi...

Viola se uită la ea neajutorată.

– Desigur.

– Trebuie să existe un lanț și o coroană pe undeva prin casă, continuă Bridget. Până la urmă, este un castel. Întreab-o pe mama dacă nu le găsești singură. Făcu o pauză, apoi adăugă într-un mod foarte dezinvolt. Poate că Lord Winterton te ajută să cauți.

Viola se uită la Sophronia, care doar afișă un zâmbet vag și încuviință din cap, și își dădu seama că nu avea ce face.

– Prea bine, îl voi întreba. Dar trebuie să-mi promiți că te vei comporta potrivit, adăugă ea pe o voce joasă.

Sophronia flutură din ambele mâini.

– Desigur! Desigur!

– Fără sărutări pe scenă, adăugă Viola, uitându-se la Serena și la domnul Jones.

Serena discuta cu Lord Gosling, dar domnul Jones o privea cu o expresie ciudat de gânditoare. Îi era teamă că sărutatul avea să-i dea idei bietului om, ceea ce ar fi fost un lucru nefericit.

Poate că Frye era disprețuit și considerat o canalie de către Alexandra și Bridget, dar Viola știa că ducesa văduvă încă spera ca fostul pețitor al Serenei să se întoarcă și să o convingă să dreagă logodna ruptă.

Bridget își dădu ochii peste cap.

– Avem nevoie cu disperare de lanț. Altfel, domnul Penworth nu va avea cum să-și repete scena, care este vitală pentru intrigă.

– Nu putem permite așa ceva, zise dintr-odată Sophronia. Viola, sunt sigură că nimeni nu poate găsi acele obiecte la fel de repede ca tine!

Viola se îndoia că piesa avea o intrigă, dar nu putea să treacă peste Lady Sophronia. Încuviință din cap și se duse să-l caute pe conte.

Se afla în salonul mic de lângă sala mare, admirând o carte cu gravuri întinsă pe o masă de lângă ferestre. Ridică privirea când intră ea și un zâmbet larg i se întinse pe chip.

– Doamnă Cavendish. Cum merge grandioasa noastră piesă?

– Nu pot să spun nimic de grandoarea ei, nici că este distractivă, zise ea plictisită. Am fost trimisă să caut recuzită și speram să vă implic și pe dumneavoastră.

– Desigur. Închise cartea și se îndreptă spre ea. Ce căutăm și de unde începem?

– Tocmai de aceea am nevoie de ajutor, răspunse ea. E o listă ridicolă și n-am habar de unde să încep.

Ochii i se luminară și zâmbi.

– Excelent! O aventură.

– Asta clar va fi, fu ea de acord și plecară.

Un obiect fu găsit repede. O vizită la bucătărie și câteva cuvinte cu bucătăreasa scoaseră la iveală niște ustensile pe care actorii le puteau arunca fără a le sparge. Viola îi spuse unui servitor să le ducă în salonul unde se punea în scenă piesa și porniră în căutarea următorului obiect.

– O pelerină roșie, cugetă contele. Sigur una dintre domnișoare are una potrivită.

Viola așa spera. Avură noroc să dea peste domnișoara Penworth, care se îndrepta spre salonul de muzică. Era foarte talentată la pian, iar Bridget îi dăduse de lucru să aleagă și să cânte muzica dramatică pentru piesă.

Viola deja își pierduse tot calmul și, încurajată de Lord Winterton, o întrebă pe domnișoara Penworth dacă ea sau una dintre tinerele domnișoare adusese o pelerină roșie. Norocul fu de partea ei – tânăra adusese o asemenea pelerină și promise să o trimită în salon.

– Mulțumesc, zise înfierbântată Viola. Sper ca în piesa lui Lady Bridget să nu se strice.

Domnișoara Penworth râse.

– O știu pe Bridget de o viață, mărturisi ea. Dacă o strică, știu deja că Excelența Sa va înlocui pelerina. Mi-a înlocuit păpușa când a înecat-o în lac, două bonete pierdute în excursii plănuite de ea și mai multe panglici pentru păr decât putem număra amândouă.

Viola oftă ușurată, lăsând-o pe domnișoara Penworth să exerseze.

– Am găsit două, mai avem trei.

– Ce urmează? vru să știe contele.

– O coroană, o carte mare și un lanț de fier. Clătină din cap. Un lanț! Poate la grajduri?

Se opriră în fața unei ferestre cu vedere spre parcul din fața casei. Nu mai ningea și soarele ieșise dintre nori, dar scena nu era mai puțin descurajatoare. Părea că se așternuseră cam treizeci de centimetri de zăpadă, iar prin albul scânteietor se vedeau doar câteva alei tasate. Avea să fie frig și să fie polei până la grajduri, aflate lângă lac.

– Poate în pod? Contele înclină capul spre ea, cu ochii jucăuși și un zâmbet vag pe buze. Sau în temniță?

– Există un arsenal, dar nu știu să existe vreo temniță.

Își duse un deget la buze, gândindu-se.

– Pot îndrăzni să întreb de ce este nevoie de un lanț? Contele nu părea să se grăbească să continue căutările. Își prinsese mâinile la spate și o privea. Mi se pare un obiect ciudat pentru o farsă.

„Și de aceea îl vrea Bridget", se gândi Viola.

– A fost menționată o stafie – două stafii, se corectă ea. Una va fi cea a regelui mort – deci coroana –, iar una va fi... altă fantomă.

Buzele lui se curbară. Viola făcu la fel, în ciuda voinței ei.

– Habar nu am de ce vrea un lanț, mărturisi ea.

– Este vorba de regele slab, infirm și mort pe care îl joc eu? întrebă el, de parcă se temea de răspuns.

Ea încercă să se abțină, dar îi scăpă un hohot de râs, apoi încă unul.

– Tare mă tem că da, zise ea cu vocea tremurândă.

Winterton oftă și își plecă privirea în timp ce Viola își mușcă buzele ca să-și înăbușe râsul.

– Măcar voi fi un *monarh* slab, infirm și într-un final mort. Acum, când sunt aici de câteva zile, știu că ar fi putut să fie mult mai rău. Un mort mânjit cu murdăriile nopții sau un hoț de buzunare.

– Ei bine, da. Viola încercă să-și păstreze tonul obișnuit: Dar regele îi lasă o coroană prințului, în timp ce un hoț de buzunare...

– Depinde de cât e de abil la furat din buzunare, nu credeți? Contele afișă un zâmbet diabolic. S-ar putea să lase un rubin cât un ou de găină.

Ea râse din nou.

– Sau o batistă veche și zdrențăroasă.

– Ah, asta face să fie totul mai interesant. Cred că Lady Bridget ar fi de acord cu mine.

Viola clătină din cap, încă zâmbind.

– Fără îndoială. Bridget ar scrie o scenă despre furtul acestuia din buzunarul unui mikado sau

al unui rajah, simplu precum credeți, în inima Westminsterului.

– Un rajah! Așta da, ar fi un rol interesant. Chipul contelui se lumină. Am vorbit cu tânărul domn Jones despre India, pentru că intenționează să ocupe o poziție diplomatică acolo.

– Da?

Viola nu auzise asta despre domnul Jones, doar că era prieten cu nemernicul Frye și, drept urmare trebuia să fie detestabil, după spusele Alexandrei.

Alexandra pretindea că el spusese ceva foarte nepoliticos despre Serena, dar, din ce observase Viola, nu părea să fi fost intenția lui.

– Da. Mi-a cerut sfatul pentru călătoria spre India. Înțeleg că Newton le-a spus tuturor că am călătorit în toate colțurile pământului și că nu suport să calc în Anglia.

Ultima parte o spuse cu o grimasă.

– Da? Viola se înroși când el se uită surprins la ea. Adică am auzit că sunteți un mare călător. Eu n-am ieșit niciodată din Anglia și nu-mi pot imagina cum este în India.

– Vă doriți să vedeți lumea? întrebă el, părând interesat.

Ea se gândi un moment.

– Oarecum, răspunse ea în sfârșit. Da, bănuiesc că da. N-am avut niciodată ocazia. Un ceas bătu în camera din spatele lor, făcând-o să se simtă vinovată

că nu făcea nimic, doar stătea pe hol și vorbea cu contele. Mergem să vedem dacă în bibliotecă există o carte potrivit de mare?

- Desigur.

- Nu-i adevărat că nu suport să calc în Anglia, zise el dintr-odată în timp ce mergeau. Deja sunt acasă de aproape un an.

- Așa de mult? murmură ea.

- Atât de puțini oameni apucă să vadă realmente lumea! continuă el de parcă încerca să o convingă. Sunt locuri așa de diferite de Anglia, încât ar fi greu să le descriu. Oameni atât de diferiți de englezi! Artă, mâncare și muzică. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec viața fără să văd altceva decât satul în care m-am născut, poate câteva sate și apoi doar Londra.

Asta descria destul de bine viața Violei.

- Ce noroc că ați putut vedea atâtea!

Ea deschise ușile bibliotecii. Bridget aproape că își terminase piesa, așa că toată lumea era prin alte încăperi, făcând repetiții. Biblioteca era liniștită și goală.

- Mă simt norocos.

Contele se duse la ferestrele franțuzești, trase draperiile și privi zăpada de afară. Vântul se potolise și priveliștea era uluitoare.

- Cei care au mijloacele, abilitatea și dorința de a călători ar trebui să o facă, să aducă acele colțuri îndepărtate ale lumii acasă, la cei care rămân.

– Deci este datoria dumneavoastră? Ea zâmbi ca să nu se simtă înțepătura din cuvinte, dar el tot îi aruncă o privire tăioasă. Viola ridică mâinile. Nu vă judec, milord. Aveți mijloacele și dorința – deci alegerea de a rămâne sau nu vă aparține în totalitate.

– Dumneavoastră nu ați pleca dacă ați putea?

Zâmbetul ei deveni melancolic.

– Poate că da. Poate că nu. Toată lumea care mi-e dragă se află aici, în Anglia. Nu mi s-a părut că pierd așa de multe rămânând acasă.

El se trase înapoi de parcă ar fi fost lovit.

– Nu am vrut să spun că este o pierdere să rămâi acasă.

– Iar eu nu am vrut să spun că este un răsfăț să călătorești. Ea ezită. Lord Newton este tânăr. Când ești tânăr, ai impresia că viața trece așa de încet! Simți că o să înnebunești dacă nu scapi de corvoada obișnuinței de acasă și din familie. Doar când mai îmbătrânești îți dai seama cât de ușor poți pierde acele lucruri, iar uneori îți dai seama când este prea târziu. Bănuiesc că a spus tuturor că sunteți nerăbdător să plecați pentru că *lui* i-ar plăcea să exploreze lumea – măcar un pic din ea, dincolo de țărmurile Angliei – și pentru că din cauza decesului tatălui său nu poate să o facă. Vă vede liber să faceți ce doriți, iar dacă el ar fi liber să facă ce ar vrea, ar fi în prima corabie spre Franța. Se opri când îi văzu

expresia. Este doar părerea mea despre sentimentele lui.

– Nu, zise el încet, încă uitându-se la ea. Nu, cred că aveți dreptate.

Viola simți cum i se îmbujorează chipul.

– Îl cunoașteți mult mai bine decât mine...

– Mă îndoiesc. Privirea lui Winterton era străpungătoare. L-am văzut doar de câteva ori de când era copil.

– Ei bine... Era uimitor cât de tulburată se simțea doar pentru că el o privea. Poate că îi veți cunoaște mai bine ideile și sentimentele în timpul acestei vizite. Își mușcă buza de jos și schimbă subiectul: O carte mare. Poate un atlas ar fi bun?

El se încordă.

– Poftim?

– Un atlas. Bridget a zis că îi trebuie o carte mare, iar un atlas este cea mai mare carte care îmi trece prin minte. Se duse la etajeră și cercetă colecția din spatele paravanului din lemn sculptat delicat. Poate acesta. Este mare și pare impresionant.

Îl scoase de pe raft și îl deschise pe masa cea mare. Contele veni lângă ea.

– Sub nici o formă!

– De ce nu?

– Este *Harmonia Macrocosmica* a lui Cellarius și n-ar trebuit să intre în farsa lui Lady Bridget. Sunt uimit că Wessex îl ține aici, printre celelalte cărți.

Viola rămase cu gura căscată când el luă cartea și dădu câteva pagini cu atenție. Chipul îi era luminos și plin de interes.

– Acesta este unul dintre cele mai frumoase exemple de cartografie cerească din lume. Priviți! Îi puse în față o pagină. Cerul nordic.

Era o pagină ilustrată frumos, în culori vii, cu constelațiile schițate peste stelele din fundal.

– Este minunat, șopti uimită Viola. Nu știam că este așa de valoros.

– Bănuiesc că nu l-ar considera toată lumea așa. Închise cartea cu respect și o puse la loc pe raft. Wessex este un colecționar?

– Nu știu. Ducesei îi plac hărțile, dar n-am auzit-o niciodată vorbind despre stele.

Winterton încremeni, surprins.

– Hărți?

Viola zâmbi.

– Da.

Înainte de căsătorie, ducesa avusese un prosper magazin de postavuri în Melchester și se aprovizionase cu destule postavuri exotice din toate colțurile lumii. Viola văzuse harta ce obișnuia să atârne în biroul magazinului, cu ace înfipte în țările de unde avea postavurile: bumbacuri fine din America și India, mătase din China, brocart din Franța. Acum, când era stăpâna Kingstagului, altcineva

se ocupa de magazin, dar ea era în continuare interesată de el.

– Și mie îmi plac hărțile. Winterton se întoarse curios, cu capul înclinat. N-am cunoscut niciodată o ducesă căreia să-i placă. Le colecționează?

– Dumneavoastră le colecționați? întrebă interesată Viola. N-ar fi discutat niciodată cu el chestiunile private ale ducesei. Bănuiesc că trebuie să o faceți în călătoriile dumneavoastră.

– Am câteva, recunoscu el cu un zâmbet larg. Atlasele și hărțile sunt niște minuni – o privire asupra întregii lumi într-o pagină sau într-o carte. Am un atlas al lumii unde nu apare deloc America pentru că nu era cunoscută. O altă hartă antică este cea a Ierusalimului, cu acordul bisericii. Și altele – ca acest Cellarius – sunt hărți ale unor locuri pe care nu le-am putea vizita niciodată.

– Da, murmură ea, uimită de entuziasmul lui. Dar v-ar plăcea.

– Să vizitez stelele? Nu. Privirea lui deveni distantă. Dar sunt cel mai drag tovarăș de drum al călătorului. Aceleași stele care strălucesc deasupra acasă, în Anglia, strălucesc și în Indii, în America și în China. Fiecare marinar învață să-și traseze drumul folosindu-le ca ghid. În acest caz, o hartă a stelelor este mai valoroasă decât orice hartă terestră.

Viola nu-și putu reține un mic oftat visător. Era destul de fericită în Anglia, dar entuziasmul

de pe chipul contelui în timp ce vorbea despre navigatul pe mări și descoperirea de teritorii și de oameni exotici o făcea să simtă o fărâmă de invidie. Ar fi fost incredibil doar să ai șansa de a pleca într-o astfel de călătorie.

Dar ea nu avea șansa asta și probabil nu o putea avea niciodată.

– Vi se pare atrăgătoarea ideea, zise contele, revenind cu privirea la ea cu un interes vădit.

– Un pic, recunoscu ea. Da, așa este. Poate nu să călătoresc până în India, dar să văd Parisul, Veneția sau o parte din munții din Elveția... *Da*, pare palpitant. Reveni la rafturi pentru a întrerupe momentul. „Nu te lăsa tentată de întrebările unui conte bogat!", își zise ea. Ce sugerați să-i dăm lui Bridget, dacă nici una dintre aceste cărți nu este potrivită ca recuzită?

Contele se întoarse spre bibliotecă.

– Acestea sunt toate atlasele din Kingstag?

– Da.

Viola își aminti prea târziu că ducele cumpărase recent altul drept cadou pentru ducesă. Era un atlas legat frumos, având marcate toate rutele comerciale de pe glob, iar ducele credea că soția lui avea să fie fermecată de desenele și de gravurile lucrurilor din țările îndepărtate. Semăna cu harta pe care o avusese, cea cu locurile de unde îi proveneau mărfurile.

Dar acela era cadoul de Crăciun pentru ducesă și, drept urmare, nu putea fi fluturat în piesa lui Bridget. Wessex o pusese pe Viola să jure că avea să păstreze secretul, iar ducele era chiar mulțumit de el însuși că se gândise la ceva așa de special pentru soția lui.

Contele păru dezamăgit de răspunsul ei. O linie subțire apăru între sprâncenele lui când o privi preț de o clipă, de parcă știa că răspunsul ei nu era întru totul adevărat, dar nu zise nimic. După o clipă, el scoase o carte de pe raft.

– Asta.

– Un almanah de anul trecut. Viola zâmbi. Bănuiesc că nu va fi nimeni tentat să-l citească în timpul piesei.

Gura lui Winterton se strâmbă cu regret.

– Deloc.

Wes nu știa ce să facă. Pentru o clipă, crezuse că, în sfârșit, se putea uita la atlasul Desnos, vrând să vadă dacă era cel pe care îl căuta.

Erau doar câteva ediții din atlasul Desnos, toate din secolul precedent. Erau frumos ilustrate și adnotate, ceea ce le făceau foarte dorite de un suflet hoinar ca al lui. Dar atlasul special pe care îl căuta îi aparținuse tatălui lui.

Wes petrecuse ore întregi studiind acele hărți, ascultând poveștile tatălui său despre ceea ce văzuse

în acele locuri îndepărtate și exotice. Când fostul conte decedase, atlasul fusese vândut din greșeală împreună cu alte câteva cărți, iar de atunci Wes îl căuta, interesându-se la colecționarii și la distribuitorii din toată Anglia.

După ani fără succes, aflase că ducele de Wessex putea să-l aibă. Răspunsul ducelui la întrebările lui fuseseră vagi și nu foarte încurajatoare, dar Wes era neabătut. Aflase că ducele era un familist, ceea ce însemna că exista o șansă să-l poată convinge să-i vândă atlasul spunându-și povestea, acesta fiind un motiv întemeiat să călătorească până în Dorset iarna, împreună cu nepotul lui posac.

Era hotărât să aibă din nou acel atlas.

Dar nu se afla în biblioteca Kingstag, iar acum Viola Cavendish tocmai spusese că nu existau alte atlase în castel. Dar ea se albise la față imediat după ce spusese asta, de parcă își amintise ceva. Poate că bănuia că mai exista unul?

Se gândi îndelung la asta cât merseră după restul recuzitei. Lăsară almanahul actorilor în salonul de zi și găsiră menajera, care le promise că avea să trimită un servitor să caute un lanț în grajduri.

El veni după doamna Cavendish în timp ce ea scotocea într-o magazie, ridicând în sfârșit o bucată veche de metal, exclamând mulțumită.

– Asta va fi bună drept coroană, ce credeți? întrebă ea, ridicând-o deasupra capul.

– Hm... Da.

Trebuia să afle ceva despre atlas, dar era mai bine să o întrebe acum sau să aștepte până ce se întorcea Wessex și să-l întrebe direct pe duce?

O parte din buna ei dispoziție pieri când auzi răspunsul lui scurt, dar Wes regretă imediat.

– O coroană pe cinste, zise el mai apăsat, întinzându-se după ea. Mi se potrivește, din moment ce eu voi fi bătrânul și ramolitul rege care o poartă?

Își puse metalul pe cap și-și încrucișă ochii.

Ea zâmbi nesigură.

– Foarte bine, domnule.

– Atunci asta-i coroana!

Luă cilindrul, care făcuse probabil cândva parte dintr-un candelabru sau fusese baza unui vas din sticlă. Acum era pătat și îndoit.

– Ar trebui să obținem aprobarea lui Lady Bridget înainte să ne felicităm.

Ea se îndreptă spre ușă.

– Doamnă Cavendish?

Ea se opri, dar nu se uită înapoi.

– Vă cer scuze, zise Wes, pentru bruscheța mea.

– Oh, nu, milord, începu ea, dar el scoase un sunet răgușit, iar ea tăcu.

– Pot avea încredere în dumneavoastră, doamnă?

Ea se întoarse încet cu fața spre el.

– Da, dar...

– Dar îi sunteți loială lui Wessex, știu. Zâmbi pieziș. Probabil v-ați întrebat ce m-a adus la Kingstag în miezul iernii.

Ea nu zise nimic, dar ochii ei verzi îl priveau fix. Wes avu senzația că se putea îneca în acei ochi și știa că făcea lucrul corect fiind onest cu ea.

– Caut un anumit atlas pe care Wessex s-ar putea să-l dețină. Dar nici unul din noi nu știe cu siguranță asta. Am venit la Kinstag să văd dacă este cel pe care îl doresc și, dacă este, voi încerca să-l conving pe Wessex să mi-l vândă.

– Ce fel de atlas?

Chipul lui Wes se îndulci când își aduse aminte.

– Unul care îmi este foarte drag. Este un atlas Desnos – nu sunt comune, dar nici nu sunt foarte rare. Însă acesta i-a aparținut cândva tatălui meu. A murit în timp ce eu eram plecat în Tahiti, iar până să mă întorc acasă, a fost cumva expediat și vândut împreună cu alte cărți vechi. Mama nu a știut că era ceva special, dar acesta a fost atlasul pe care mi l-a arătat când eram copil. Mi-a trezit interesul pentru tărâmurile străine, de la sălbaticele Americi la exotica Chină. Mi-aș dori să fie din nou al meu pentru notele scrise de el pe margini, pentru observațiile despre alți oameni, pentru poveștile din călătoriile lui...

Se opri, neașteptat de copleșit.

– Și el a fost un mare călător? întrebă ea cu blândețe.

Wes încuviință din cap.

– Nu așa de mult cum i-ar fi plăcut. El m-a dus în prima mea călătorie în jurul Europei. Mama și surorile mele au rămas acasă, dar m-a luat pe mine, un adolescent crud, fără multă minte. Zâmbi, clătinând din cap când își aduse aminte. Pe măsură ce am crescut, am plecat împreună cu alții și uneori singur, în timp ce el s-a întors acasă pentru a se ocupa de conacul Winterbury. Cum am făcut și eu când a murit el.

Doamna Cavendish traversă încăperea.

– Condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră, domnule.

– Spuneți-mi Winterton, zise el, savurând îmbujorarea ce-i coloră obrajii. Și mulțumesc.

– Înțeleg de ce doriți să recăpătați atlasul, continuă ea. Probabil n-ar trebui să spun asta, dar ducele a cumpărat recent un atlas drept cadou pentru ducesă. Este puțin probabil să-l vândă, indiferent dacă a aparținut sau nu tatălui dumneavoastră. Sunteți sigur că acela pe care îl căutați nu se află printre celelalte din bibliotecă?

– Am căutat alaltăieri, recunoscu Wes, și nu l-am găsit. Librarul cu care am luat legătura la Londra mi-a zis că recent i-a vândut un atlas Desnos lui Wessex.

Doamna Cavendish îl privi cu compasiune.

– Nu cred că îl va vinde, zise ea din nou.

Wes reuși să schițeze un zâmbet.

– Voi spera cât mai mult posibil.

– Poate că nici nu este același.

– Poate. El bănuia că era. Mi-l puteți arăta pe cel cumpărat recent de Wessex?

Ea se dădu înapoi.

– Nu. Nici măcar nu știu unde este. Excelența Sa mi-a pus câteva întrebări când căuta un cadou pentru ducesă, dar altceva nu știu. Nu știu nimic în afară de faptul că el a considerat că hărțile și ilustrațiile din atlas îi vor plăcea Excelenței Sale.

– Atlasul Desnos are ilustrații splendide.

Ea își mușcă buza de jos.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta.

Wes deschise larg brațele.

– Nu mă așteptam să faceți mai mult decât ați făcut. Va trebui să aștept până ce se întoarce Wessex ca să văd dacă este vechiul atlas al tatălui meu și dacă îl pot convinge pe duce să se despartă de el.

– Vă urez succes! zise ea cu blândețe. Excelența Sa este devotat familiei. S-ar putea să înțeleagă.

Wes nu-și putu reține zâmbetul.

– Mulțumesc, doamnă Cavendish.

Fu un moment ciudat când rămaseră amândoi tăcuți, zâmbindu-și. Chiar dacă ea îi spulberase speranțele, confirmându-i că Wessex avea atlasul,

dar în același timp clarificând de ce era puțin probabil ca ducele să-l vândă, Wes își dădu seama că se simțea mai fericit decât când sosise în Dorset.

Chipul ei avea ceva ce îl făcea să-și dorească să zâmbească de fiecare dată când o zărea. Era minunată, dar era mai mult de atât - chipul ei exprima blândețe și bună dispoziție și era așa de expresiv, încât ar fi stat bucuros să se uite la ea fără să spună nimic. Dar când ea îi zâmbea...

Dumnezeule, dădea de belele!

- Ar trebui să-i ducem coroana lui Bridget, zise ea.

- Așa e. Wes puse coroana improvizată pe cap, o înclină și își încrucișă brațele. Așa poruncesc, ca stăpânitor disperat și neregretat al acestui tărâm!

Ea se lumină și râse. Nasul i se încreți un pic când râse, iar inima lui tresări.

- Vă primiți foarte bine moartea, milord.

- Ținând cont de faptul că nu am de ales, îmi voi accepta elegant soarta, așa cum îi stă bine unui monarh. Își luă coroana de pe cap. Poate că va fi un bun exemplu pentru prinț.

Așa cum se sperase, Justin primise rolul prințului, chiar dacă Wes încă nu știa ce presupunea acel rol. Asta nu însemna că știa ce implica rolul lui.

- Lord Newton s-a făcut foarte plăcut.

Doamna Cavendish închise ușa în urma lor, apoi porniră înapoi spre salon.

– Face progrese, recunoscu Wes.

De când ajunseseră, Justin era într-o dispoziție excelentă.

Poate că Anne greșea ținându-l așa de mult acasă. Cu siguranță Wes nu-și dorise să fie acasă când avea 20 de ani. Plecase în Egipt cu doi prieteni de la universitate în acel an.

– Este fermecător, zise cu diplomație doamna Cavendish. Aș zice că domnișoarele sunt foarte încântate că l-ați adus la Kingstag.

Wes râse.

– Măcar am făcut ceva să mă mântuiesc!

– Oh, nu! Sunteți bine-venit, Lord Winterton!

Ea puse mâna pe brațul lui. Wes se opri, la fel și ea. Se uită în ochii ei verzi ca marea și din nou inima îi tresări ciudat.

Dumnezeule, dăduse de belele! Și era palpitant.

Cu un oftat scurt, ea își retrase mâna, iar Wes, fără să se gândească, o prinse.

– Mulțumesc, șopti el, ridicând-o la buze pentru un sărut. Am descoperit că sunt foarte mulțumit că am venit.

capitolul 6

După momentul electrizant cu contele, când el îi prinsese mâna și se uitase la ea de parcă i-ar fi plăcut să o tragă înapoi în intimitatea cămării și să o sărute până ce avea să o lase fără suflare, Viola încercă să-și facă de lucru cu sarcini plictisitoare în părțile îndepărtate ale castelului. Nu pentru că îi era teamă că bărbatul chiar ar fi tras-o deoparte și ar fi sărutat-o apăsat, ci pentru că începea să spere ca el să o facă.

O gâdilase mâna timp de o oră acolo unde o atinseseră buzele lui. După ce-i dăduse lui Bridget coroana improvizată, fugise din salon, chiar dacă asta însemna că Sophronia rămânea să se ocupe de tot. Contele o privise plecând – Viola ar fi putut să jure că privirea lui o încălzea și o amețea din partea cealaltă a încăperii –, dar din fericire el nu o urmă. Își spuse că așa se cuvenea – ea era o servitoare, iar el era un domn în timpul lui liber.

Așa că ajunse în mica încăpere din salonul privat al ducesei, unde în mod normal lucra, uitându-se afară la zăpadă și gândindu-se la tărâmurile străine pe unde umblase Lord Winterton. Văzuse piramidele antice din Egipt, despre care Stephen spunea

că erau minuni ale ingineriei? Fusese în India și văzuse elefanți?

Lord Newton le spusese povești fantastice despre călătoriile unchiului său și, oricât își tot amintea că nu era treaba ei să știe, ardea de nerăbdare să-l întrebe despre toate locurile despre care citise, dar pe care nu avea să le vadă niciodată.

Era adevărat că totul și toți cei care îi erau dragi se aflau în Anglia. Mai mult, persoana care îi era cea mai dragă din lume, fratele ei Stephen, se baza pe statutul ei de angajată bine plătită, iar asta se realiza mai ușor în Anglia. Ea nu avea nici mijloacele, nici oportunitatea să plece în străinătate, indiferent dacă dorea sau nu asta. Spre deosebire de conte.

Oftă, trecând cu degetele peste articulațiile sărutate de el. Toată viața ei era diferită de a contelui. Era o idioată pentru că stătea acolo, gândindu-se că un sărut pe mână semnificase ceva. Fusese politicos sau flirtase ori chiar încercase să o convingă să-l ajute să găsească acel atlas.

Asta nu însemna că nu i-ar fi înțeles dorința de a-l avea. Ea se asigurase ca Stephen să aibă astrolabul și sextantul tatălui lor, iar ea păstrase colierul de perle al mamei, cu care ar fi putut plăti un semestru la Cambridge.

Dar Viola știa că nu trebuia să se bage în chestiunea privitoare la disponibilitatea ducelui de a vinde

sau nu atlasul. Simpatia și interesul crescând pentru Lord Winterton nu puteau decât să-i aducă necazuri.

Încă se chinuia când coborî la cină. Parte din îndatoririle ei era să ajute la supervizarea cinei și să întrețină invitații în salon înainte și după masă, dar nu i se cerea să ia cina cu invitații. Când era doar familia, deseori era invitată să li se alăture, dar pe durata acestei petreceri se retrăgea la locul ei.

Evident că, atunci când ajunse în salon, prima persoană pe care îi căzură ochii fu Lord Winterton. Nu mai era nimeni în încăpere, așa că se simți destul de în siguranță să-i răspundă la zâmbet în același fel.

- Cum a mers repetiția? întrebă ea.

El închise ochii pentru un moment, de parcă suferea.

- Se pare că pier de o moarte foarte sângeroasă, dar din fericire în afara scenei.

Viola chicoti fără să vrea.

- Sper că înainte de asta ați fost regal și impunător.

- Înfumurat și plictisitor, aș zice eu. „Să nu se veselească supușii mei", intonă el. „Prea multă frivolitate există în regat, iar eu îi voi pune capăt!"

- Oh, vai! Viola se întrebă ce era în mintea lui Bridget. Cu ce scop?

- Doar ca să îmi găsesc sfârșitul, răspunse el sec. Am un rol în care sunt înfumurat și plictisitor, mor

crunt, apoi revin ca fantomă după ce prințul devine un rege mult prea iubit, ca să declar cu părere de rău că am greșit fiind așa de înfumurat și plictisitor, dar acum mă voi odihni în pace pentru că noul și mai bunul rege a adus atâta bucurie și veselie în fostul meu regat.

Viola izbucni în râs.

– Nu-mi amintesc să fi fost de acord să joc în piesă, continuă contele, deși zâmbea acum. Bănuiesc că nepotul meu mi-a scris tot rolul și pot doar să fiu recunoscător că restul invitaților vor fi și ei actori în piesă și nu vor fi doar în public, privind.

– Îmi pare așa de rău! exclamă Viola, ștergându-și ochii. Lady Bridget este destul de fantezistă...

– Iar Lady Sophronia este și mai rău! exclamă el încet. N-ar trebui să spun asta, dar cred că m-a mângâiat pe... posterior.

Oh, Dumnezeule mare! Observase și Viola de câteva ori că Winterton avea un... posterior incredibil de atrăgător. Și știa că Lady Sophronia observa astfel de lucruri.

– Poate că a fost neintenționat, sugeră ea slab.

Winterton se uită la ea. El nu credea asta.

Dumnezeu să o apere! Viola simți cum i se înroșește fața.

– Îmi pare așa de rău! zise ea din nou cu vocea tremurândă, încercând să nu râdă iar.

Își putea imagina cum făcuse Sophronia.

Chipul lui Winterton se relaxă.

– Nu m-a ofensat. Îmi amintește foarte mult de bunica mea, care obișnuia să spună că aprecia o pereche de gambe musculoase la un bărbat. Le plătea servitorilor în plus dacă erau alergători buni, dar nu pentru că îi puteau livra mesajele mai repede. Sper să trăiesc până la o vârstă așa de înaintată, când o să pot spune ce-mi place și să nu-mi pese deloc de părerea altora.

– Bănuiesc că Sophronia a atins această vârstă acum 70 de ani, murmură Viola. Vă mulțumesc foarte mult că sunteți așa de amabil când vine vorba de piesă.

El zâmbi larg.

– Când călătorești, înveți să accepți lucrurile neașteptate și să te descurci cum poți mai bine. Deseori, aceste întorsături neașteptate duc spre experiențele memorabile ale călătoriei. Lady Sophronia mi se pare fermecătoare.

Viola oftă ușurată. Nu era de mirare că îl mângâiase pe fund. Probabil își dăduse seama că Winterton avea să o lase să scape basma curată.

– Și mie, șopti ea, dar nu toată lumea o consideră așa.

Winterton râse. Ochii îi erau albaștri și prietenoși, iar Viola își dădu seama că el îi zâmbea. Din nou.

În acel moment, intrară ceilalți invitați, binedispuși și discutând despre repetiția piesei.

Bridget făcuse cumva rost de o găleată cu pene albe și le lipise pe toate pe o haină și pe o pălărie pentru ca Lord Gosling să le poarte în rolul său de Lebădă Îndrăgostită.

Efectul era de-a dreptul ridicol, dar Gosling acceptă tachinarea cu un zâmbet, declarând că i se părea foarte frumos costumul din moment ce chiar Lady Bridget îl făcuse. Bridget își dădu ochii peste cap când îi auzi complimentul, dar Viola își dădu seama că era mulțumită. Bridget era mulțumită ori de câte ori cineva îi îmbrățișa ideile nebunești.

Când majordomul anunță cina, Lord Winterton se asigură că îi oferi brațul lui Lady Sophronia. Inima Violei tresări un pic ciudat când văzu cât de relaxat o trata el pe femeia mai în vârstă. Sophronia *era* fermecătoare și amuzantă când era abordată cum trebuia – la orice șoc sau semn de indignare, Sophronia ataca pe oricine cu plăcere, comportându-se intenționat și mai șocant, și mai nepotrivit.

Viola se duse să cineze înainte să fie nevoie să se întoarcă pentru a impune ordine și decență în cine știe ce activități o mai convingea Bridget pe Serena să accepte după cină.

În seara aceea jucau mima, care era perfect acceptabilă. Viola se așeză într-un colț al încăperii și privi amuzată.

Ca de obicei, ghicitoarea lui Bridget era ridicolă și fu nevoie de foarte mult timp pentru a se ghici.

Când Serena strigă în sfârșit „siluete din cretă dansând" și Bridget încuviință din cap, se auzi un mic sunet de bucurie.

– Mă întreb dacă cineva o va rezolva vreodată, se auzi o voce de lângă ea.

Viola îl privi pe Lord Winterton.

– Cineva mereu o rezolvă, îl asigură ea. Lady Serena își cunoaște bine sora.

Se întoarseră amândoi să se uite la Serena, care își ocupase locul în fața încăperii și cugeta la ghicitoarea ei.

Viola își dădu seama că părea mai fericită. Dispăruse aerul tăcut și grav pe care îl avusese săptămâni întregi după încheierea logodnei, iar când auzi o glumă spusă de domnișoara Penworth, zâmbi deschis și cald.

Asta o făcu pe Viola să zâmbească – toate cele trei fete Cavendish îi deveniseră ca niște surori mai mici și tocmai de aceea ea punea la inimă tristețile și bucuriile lor.

– Am auzit că recent a suferit o dezamăgire amoroasă. Winterton stătea pe canapeaua de lângă ea, vorbind pe o voce suficient de joasă încât să nu audă altcineva. Pare să-și revină.

– Din fericire, așa este.

Contele se uită la ea.

– Am auzit că acel tânăr crud chiar a fost invitat la această petrecere.

Viola se gândi că Bridget nu era deloc discretă.

– Nu este crud, răspunse ea murmurând. Este tânăr.

Tânăr, frumos și un duce foarte fermecător. Nu știa de ce ducele de Frye pusese capăt logodnei, dar nu credea că o făcuse ca să fie crud cu Serena. Familiile lor erau apropiate de foarte mult timp. Iar Serena nu mai părea să sufere chiar așa de mult din dragoste...

– Nu există nici o șansă de împăcare?

Întrebarea lui Winterton o uimi.

– Oh! Nu sunt sigură că știu. Dar Frye nu a venit, după cum puteți vedea, așa că pentru moment aș zice că șansele sunt foarte mici. Nu poate fi iertat niciodată dacă nu vine să-și ceară iertare.

El rânji.

– Nici n-ar trebui.

O privire amândoi pe Serena cum își mima ghicitoarea.

– Sunteți interesată de stele, doamnă Cavendish?

Viola clipi.

– Stelele de pe cer?

– Da.

– Puțin.

O făceau să se gândească la Stephen. Fu nevoită să clipească pentru a îndepărta o lacrimă neașteptată adusă de gândul la fratele ei.

– Veniți cu mine! zise contele. Este îngrozitor de frig, dar cerul este frumos. M-am gândit că v-ar plăcea să-l vedeți.

Buzele ei se deschiseră surprinse. Și încântate. Până la urmă, poate că fratele ei se uita la aceleași stele în seara aceea. Mai erau două zile până la Crăciun și era cel mai apropiat lucru pe care îl putea împărți cu el.

– Bine, zise ea.

Mai privi o dată prin încăpere în timp ce se strecurau afară. Toată lumea era absorbită de mimă. Sophronia privea din scaunul ei obișnuit de lângă șemineu. Văzu multă veselie și râsete.

Un mic diavol îi șoptea că nimeni nu avea să-i simtă lipsa pentru câteva minute.

Viola îl urmă pe conte spre ușile din spatele holului. Deseori, vara stăteau deschise, oferind o priveliște frumoasă spre grădini, pajiște și stejarii bătrâni aliniați pe drumul spre grajduri.

În seara aceea, totul era acoperit de mormane de zăpadă și, când ieșiră afară, ochii îi lăcrimară din cauza aerului rece. Își strânse brațele la piept și rămase aproape de ușă, protejată de vânt.

– Este un pic cam rece, zise cu simpatie contele, părând neafectat de temperatură. Dar priviți!

Ridică un braț și arătă cu mâna spre cer.

Ea își dădu capul pe spate și exclamă uimită. Toată seara ninsese abundent, dar acum părea

că o gaură se deschisese în cer. Norii erau încă la orizont, iar deasupra vârfurilor copacilor – chiar deasupra lor – se afla un baldachin presărat cu stele, strălucind pe negrul catifelat al nopții.

– Acolo este Steaua Polară, zise contele, arătând. Și acolo este Sirius, adăugă și arătă spre stânga orizontului.

– Dumnezeule! zise Viola. Poți să vezi totul! Acolo! Uitați, acolo se află nebuloasa Cork! arătă și ea entuziasmată.

Winterton o privi uimit.

– Nebuloasa Cork! De unde știți de ea?

– Fratele meu studiază matematica și astronomia la Cambridge, zise ea, încă privind absorbită spre stele. Nebuloasa Cork este inima constelației Perseu. Acolo sunt Pegas, Lira și... Oh, ce frumoasă este Vega!

Contele își mută privirea înapoi la cer.

– Habar nu am care sunt stelele din Pegas, zise el după un moment. Eu știu doar câteva puncte de navigație.

– Acolo nu-i nici măcar o stea într-o mie, zise Viola râzând.

– Ce mai vedeți?

Veni mai aproape, până când umerii lor se atinseră. Viola îi simți căldura ca un foc puternic.

Stele. Se concentră asupra cerului și arătă spre est.

– Acolo este Pollux. E ușor de găsit, frumoasă și strălucitoare. Și acolo, la sudul de ea, este Centura lui Orion. Spaniolii le spun Las Tres Marias. Cele grupate sunt mai ușor de găsit.

– Minunat! murmură contele, cu capul pe spate, oferindu-i imaginea profilului perfect.

– Stephen își petrecea fiecare noapte afară, arătându-mi-le. Mama îl obliga să intre, dar el dormea sub o fereastră deschisă chiar și în miezul iernii.

Zâmbi când își aminti.

– Matematică și astronomie. Ce impresionant!

Ea încuviință din cap.

– Stephen este genial. N-aș fi deloc surprinsă dacă numele lui va deveni într-o zi la fel de faimos ca al domnului Herschel.

Contele se uita fix la ea.

– Nu știam că aveți un frate, doamnă Cavendish.

– Doar unul, mai mic. Ridică amuzată din sprâncene. Ar trebui să-mi cunoașteți toată familia?

El râse trist.

– Iertați-mă! Sigur că nu. V-am obligat să îmi suportați relatările despre familia mea, iar asta ar trebui să fie suficient.

– Obligat? Lord Newton nu-i chiar așa de rău... Se opri când îi văzu expresia. Poate că a fost un pic cam mult că v-a scris o moarte dureroasă ca rege.

El pufni.

– Cum este fratele dumneavoastră?

– Sclipitor de inteligent, zise ea dintr-odată. Am știut de când avea șase ani că ar trebui să meargă la Cambridge. Tatăl meu a fost căpitan de vas și l-a învățat pe Stephen cum să navigheze după stele.

– Un căpitan de vas! Și n-ați simțit niciodată dorința de a pleca?

Contele își prinse mâinile la spate și o studie cu interes.

Ea zâmbi melancolică.

– N-am avut niciodată șansa. Mi s-a spus că femeile nu prea sunt bine-venite pe corăbii... Dar Stephen a mers în câteva călătorii cu el, când s-a orientat doar după stelele de deasupra. O dată, tata i-a arătat cum să folosească sextantul. Ei bine, fratele meu nu mai este atent la nimic când îl prinde o idee. Pasiunile lui sunt stelele, nebuloasele, planetele, vrea să știe cum se mișcă, cum își schimbă aspectul și cum ar putea să îmbunătățească telescopul ca să le vadă mai bine. Când lucrează la calcule, uită să vorbească, să mănânce, chiar și să doarmă.

Winterton clătină din cap, uimit.

– Mereu i-am admirat pe tipii ăștia la universitate.

– Eu nu-mi pot imagina un întreg colegiu cu astfel de studenți, zise ea cu sinceritate. Fie și numai Stephen mă uimește.

Winterton chicoti.

– Mă îndoiesc că un băiat din zece de la Cambridge muncește așa de mult. Dar iată! Oh, Doamne, tremuri...

Viola își dădu seama că așa era.

– Ar trebui să intrăm.

El deschise ușa și o atinse ușor pe spate în timp ce ea intra în casă. Viola simți atingerea prin toate straturile de haine dintre ei. „Să nu-ți treacă cine știe ce prin cap!", își zise ea.

– Mulțumesc, îi spuse ea contelui în timp ce el închidea ușa în urma lor. Pentru că mi-ați arătat cerul.

– S-ar putea să ningă din nou până dimineață.

– Știu. Viola zâmbi. Dar a fost un moment frumos.

Îi simți privirea albastră ca o mângâiere peste chip.

– Da. Foarte frumos.

Ea se îmbujoră de plăcere, de parcă el îi făcuse un mare compliment. El se întinse și îi dădu blând la o parte niște fulgi de zăpadă ce se topeau în părul ei.

– Precum cerul nopții fără nori și de stele luminat. Și tot ce-i mai frumos din întuneric și lumină...

„Sărută-mă!", gândi ea, simțind cum se îneca în ochii lui fascinanți. Violei i se tăie respirația când o lovi forța acestui gând.

– Marlowe? întrebă ea fără aer, încercând să-și revină.

– Cred că Byron. Îi luă pe deget o buclă, studiind-o un moment, apoi i-o dădu după ureche. Am putea verifica în bibliotecă.

În bibliotecă avea să fie întuneric și intim la ora aceea. Orice se putea întâmpla acolo între ei doi. Ar fi trebuit să revină la mimă, să-și amintească de obligațiile ei și să nu lase poezia și lumina stelelor s-o impresioneze. Încuviință lent din cap.

– Da. Da, am putea.

Ceva se schimbă în expresia lui. Știa la ce se referise ea. El îi oferi brațul.

„Nu fi proastă!", își spuse Viola. Dar puse mâna pe brațul lui și plecă împreună cu el.

capitolul 7

Wes își simțea pulsul bătând pe fiecare centimetru din piele. Mâna ei se afla pe brațul lui, iar ochii ei sclipeau precum smaraldele. El nu mai văzuse vreodată o femeie mai frumoasă decât Viola Cavendish, stând în frigul nopții, cu capul pe spate pentru a se uita la stele. Buzele i se deschiseră uimite și Wes aproape că o sărutase.

Doar la asta se putea gândi acum. La asta și la mâna ei pe brațul lui în vreme ce mergea cu el în cea mai amăgitoare misiune inventată vreodată.

Știa foarte bine că poezia citată era a lui Byron, dar într-o jumătate de oră petrecută singur cu ea avea să verifice fericit toate cărțile de poezie ale lui Marlowe, Jonson și Shakespeare. Asta dacă nu se ocupau cu altceva înainte de a găsi volumele de poezie...

Ajunseră la ușile înalte ale bibliotecii. Ea luă o lampă de pe o masă alăturată, iar Wes întinse mâna spre clanță.

Dar o lampă ardea deja înăuntru, pe biroul de lângă șemineul din apropiere. Cele două persoane din încăpere ridicară privirile speriate și se despărțiră într-o avalanșă de mișcări.

Dar nu înainte ca Wes să vadă cine erau și ce făceau.

Lady Alexandra își netezea agitată rochia. Justin își trecu o mână prin părul ciufulit, dar păru să-și dea seama că era fără speranță. Haina îi era deschisă, iar lavaliera îi era strâmbă. Îi aruncă lui Wes o privire care era pe jumătate timidă, pe jumătate sfidătoare.

Wes închise ușa trântind-o.

– Unchiule, dă-mi voie să explic, începu Justin.

– Taci din gură! zise Wes pe un ton șoptit și apăsat. Vorbim mai târziu. Lady Alexandra, sunteți rănită?

Îmbujorarea ei era vizibilă chiar și în lumina slabă.

– Deloc, domnule.

– Ce se întâmplă? zise doamna Cavendish, regăsindu-și în sfârșit vocea.

Lady Alexandra era încremenită. Justin își drese vocea.

– Nu este chiar așa de rău precum pare.

– Nu? Doamna Cavendish îi aruncă o privire de gheață. Atunci cum este?

Justin deschise gura, părând să-și dea seama care era problema, și o închise la loc.

– A fost doar un sărut, zise Lady Alexandra cu voce tremurândă. Doar un mic sărut.

Doamna Cavendish se uită cu subînțeles la cămașa albă a lui Justin. Probabil erau singuri de ceva vreme.

Lui Wes îi venea să se pocnească singur pentru că nu fusese mai atent la interesul lui Justin pentru fată. Când plecaseră pe furiș de la petrecerea din salon? Alexandra stătea pe birou, mâna lui Justin era pe genunchiul ei – din fericire, peste fustele ei –, iar brațele ei erau în jurul gâtului lui.

Probabil *doar* se sărutaseră, dar Lady Alexandra era fiica unui duce, o tânără lady care se aștepta să încheie o căsătorie reușită și să aibă o reputație imaculată.

Iar dacă acea reputație era pătată și ruinată de nepotul iresponsabil al lui Wes, avea să se dezlănțuie iadul.

– Sper că Excelența Sa, mama dumneavoastră, este de acord, îi zise doamna Cavendish lui Lady Alexandra.

Alexandra îi aruncă o privire în agonie, dar încuviință din cap. Viola se întinse după brațul ei și o trase ferm spre ușă.

– Doamnă Cavendish... Vocea lui Justin era ezitantă. A fost vina mea. Eu i-am cerut să plece de la petrecere... Dați vina pe mine!

– Chiar dau vina pe dumneavoastră, domnule, nu pentru părerea mea trebuie să vă faceți griji.

Ea ieși cu Alexandra pe ușă.

În bibliotecă urmă un întreg minut de tăcere. Justin nu părea să știe unde să se uite.

Wes numără până la zece ca să nu-și piardă controlul.

- Ce dracului?

Probabil se stăpânise mai bine decât credea, pentru că pe chipul lui Justin apăru un mic zâmbet.

- Este foarte frumușică

Wes îl privi fix, fără emoții.

- Este și amuzantă.

Wes continuă să-l fixeze cu privirea.

Justin începu să se îmbufneze.

- N-a fost decât un mic sărut.

- Să nu-mi mai spui asta vreodată! În cele din urmă, furia lui dădu pe dinafară. Justin tresări când Wes avansă furios spre el. Du-te în camera ta și rămâi acolo! Să nu vorbești cu nimeni. Să nu chemi vreun servitor ca să-ți dea jos cizmele. Să nu faci *nimic*, doar stai în liniște în camera ta! Dacă nu pot avea încredere în tine să faci asta, mâine-dimineață plecăm chiar dacă trebuie să ne cățărăm peste troiene de zăpezi mai înalte decât noi, cărându-ne bagajele. Ai înțeles?

- Da, unchiule, mormăi Justin.

Wes continua să-l fixeze cu privirea.

- Voi încerca să aplanez cât se poate problema. Dacă pleci din camera ta înainte să vin

eu să vorbesc cu tine, o să găsesc o nuia și o să te bat ca pe un băiat, cum văd clar că încă ești.

– Da, unchiule, șopti Justin.

Wes îi luă haina de pe un scaun din apropiere și o aruncă spre el.

– Pleacă!

Urechile lui Justin erau roșii când își îmbrăcă haina și ieși din încăpere.

Wes se plimbă câteva minute. La dracu'! Băiatul ăsta avea capul complet gol? Ce fusese în mintea lui?

Fu nevoit să se oprească acolo. Sigur că știa ce era în mintea lui Justin – cam aceeași dorință care se abătuse și în mintea lui. Dacă nu era Justin, el ar fi putut să o sărute pe Viola Cavendish chiar în acea clipă...

Dar asta era o situație complet diferit, își zise el. El nu era un tânăr fără experiență, iar ea nu mai era o tânără lady inocentă. Știau amândoi ce făceau. Dacă el o săruta și dacă ea îl săruta, ar fi fost pentru că amândoi voiau asta...

Ofră. Nu conta. Bănuia că modul în care avea să se ocupe de indiscreția lui Justin urma să afecteze o altă posibilă șansă cu Viola.

Viola o ținu ferm de braț pe Alexandra în timp ce se grăbeau pe coridor spre apartamentul văduvei. Singura cale prin care Alexandra putea să scape

de orice problemă legată de sărut era să-i mărturisească imediat mamei sale, înainte ca un comentariu neglijent sau vreo șoaptă să exagereze toată tărășenia.

Viola spera că experiența își pusese amprenta asupra fetei și avea să o împiedice să mai facă asta.

– Viola, îmi pare rău! Acum Alexandra era plină de remușcări. Dar a fost doar un mic sărut! Nimic mai mult. Doar nu crezi că aș uita de mine ca să fac ceva mai rău!

– Nu știu nimic. Te-ai strecurat cu un bărbat și v-ați dus în întunericul bibliotecii, ceea ce mi se pare un gest vinovat. Au fost fete care și-au distrus reputația pentru asta.

– Distrus? Nu a fost nimic!

Viola se opri.

– Un mic sărut nu este nimic. Dar ce ar fi urmat?

Alexandra clipi.

– Nimic! Newton niciodată nu ar...

– Poate că nu, dar nu-l cunoști suficient de bine ca să fii sigură de asta. N-aș vrea să faci o greșeală fatală data viitoare.

Alexandra se înroși de la decolteu până la urechi.

– Data viitoare?

– Dacă o faci o dată, o poți face din nou. Data viitoare când un bărbat frumos îți șoptește cuvinte drăguțe la ureche și te roagă să ieși afară cu el, vei fi dispusă să te duci. Până la urmă, ai scăpat basma

curată o dată și n-ai suportat consecințele. Viola ridică sprâncenele la expresia șocată a Alexandrei. Nu-mi spune că este imposibil! La Londra vor fi mulți bărbați chipeși care își vor dori să danseze cu tine și să te sărute, iar unii dintre ei nu vor avea remușcări sau onoare.

– Dar eu n-am niciodată ocazia să fac ceva! protestă fata cu lacrimi în voce. Eu mereu sunt în urma Serenei, așteptând ca ea să-și găsească un soț. Iar acum a fost părăsită și eu tot aștept. Toți domnii se uită mai întâi la ea. Primăvara viitoare, alături de mine va fi și Bridget, iar eu voi fi doar sora mijlocie Cavendish. O să ajung ca mătușa Sophronia...

Viola își dădu ochii peste cap.

– Doar dacă dorești.

– Newton este foarte chipeș. Și burlac! Nu crezi că Gareth ar fi de acord dacă ar ști? pledă ea.

– Dacă ar ști, repetă apăsat Viola. Nu voi specula ce ar putea să facă sau să spună fratele tău *dacă ar* ști din moment ce nici tu, nici Lord Newton nu v-ați gândit să-i cereți aprobarea înainte de a vă strecura să vă sărutați. Ce crezi că ar spune acum?

Alexandra își mușcă buza.

– Îi voi explica mamei. Mama va înțelege.

– Așa sper.

Viola era ușurată că Alexandra înțelesese cât de important era acest moment. Dacă văduva considera că era un sărut inofensiv, nu aveau să existe

consecințe. Nu mai văzuse nimeni nimic și, chiar dacă ceilalți invitați îi văzuseră pe Newton și pe Alexandra plecând împreună, asta nu dovedea nimic. Viola putea să spună că fusese cu ei dacă se ajungea la asta.

Dar, dacă văduva se supăra că fiica ei se strecurase afară cu un domn, doar o singură persoană putea fi învinovățită pentru că dăduse greș și nu o supraveghease: Viola.

Ajunseră la ușile apartamentului ducesei văduve. Viola puse mâinile pe umerii fetei și-i strânse cu fermitate.

– Fruntea sus! Mama ta a fost și ea cândva tânără, sperând să se îndrăgostească, flatată de atenția unui tânăr chipeș. Cu siguranță va înțelege ce ai simțit. Dar asta nu-i o scuză să te porți prostește și să-ți riști reputația pentru câteva minute de distracție. Și nu da vina pe Lord Newton! Dacă nu te-a dus în bibliotecă împotriva voinței tale, ești la fel de vinovată ca el. Alexandra, acum ești o tânără femeie și trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru faptele tale! Fii sinceră și spune-i adevărul mamei tale! Eu am încredere că ea va fi corectă.

Fata se uită la ea cu ochii întunecați, îngrijorați.

– Nu-i monstruos de nedrept că un lucru așa de neînsemnat poate cauza o astfel de problemă?

„Ba da." Viola era inconfortabil de conștientă de toate gândurile scandaloase legate de contele

de Winterton pe care le avusese mai devreme, gândindu-se cu câtă ușurință ar fi putut să fie ea cea prinsă sărutându-se în bibliotecă. El o considera atrăgătoare. Simțea că, dacă îi făcea orice semn, el ar fi sărutat-o. Poate chiar ar fi făcut mai mult. Poate că fusese de acord să meargă cu el în bibliotecă pentru că știa că el voia să o sărute, iar ea își dorea ca el să o facă.

Dar ea avea și mai multe de pierdut decât Alexandra.

– Da, dar asta nu schimbă nimic. Rareori „nu-i drept" este o apărare câștigătoare.

O scânteie de furie îi animă chipul pentru un moment.

– Ar trebui să fie. Lord Newton nu va fi judecat așa de dur pentru un mic sărut neînsemnat.

Viola oftă.

– Unchiul lui a părut foarte nemulțumit de el. Dar asta nu te afectează și tocmai de aceea ar trebui să vorbești cu mama ta înainte să o facă altcineva. Asumă-ți greșeala și învață din ea, ca mai târziu să nu greșești mai rău.

Alexandra se întristă.

– Bine.

Trase umerii spre spate și bătu la ușă. Se deschise aproape imediat și Ellen o primi înăuntru.

Viola așteptă până când servitoarea închise ușa, după care expiră.

capitolul 8

Viola reveni tăcută în salon, dar din fericire toată lumea era gata să se retragă. Nimeni nu întrebă unde plecaseră Alexandra și Lord Newton, deși Sophronia murmură ceva despre Lord Winterton, privind-o pieziș. Viola nu spuse nimic. Seara fusese suficient de grea.

Așa că făcu ceva ce rareori făcea și se servi singură, luând o sticlă de vin de Porto de pe tava din salon, apoi urcă scările în camerele ei și închise ușa.

Simți remușcări numai când se uită la apartamentul ei. Ducesa îi dăduse un apartament luxos după standardele servitorilor, un dormitor confortabil cu un salon adiacent. Era mic, dar era intim și era al ei.

Mai mult, nu se afla la etajul servitorilor, ci la capătul coridorului unde se aflau camerele ducelui și ale ducesei, fiind tratată aproape ca un membru al familiei. Asta ca să-i fie mai ușor să răspundă la clopoțelul ce atârna discret lângă patul ei, desigur, aflându-se chiar lângă scara servitorilor, dar tot era altceva. Putea să pretindă că era mai mult o Cavendish decât o servitoare.

Era șocant cât de repede s-ar fi putut duce de râpă viața ei bine aranjată.

Se lăsă cu un oftat pe scaunul de lângă șemineu și își turnă un pahar de vin de Porto. Care erau șansele ca văduva să se supere?

Viola admirase mereu modul echilibrat în care ducesa văduvă aborda lucrurile, dar nu putea să știe ce ar fi făcut când unul dintre copiii ei avea probleme. Biata femeie încă era bolnavă, devenind tot mai frustrată de neputința de a-și reveni, iar în fiecare zi o bombarda pe Viola cu întrebări și mai detaliate despre cum mergea petrecerea.

Ducesa văduvă era foarte enervată de faptul că Frye încă nu sosise. Căsătoria dintre Serena și Frye fusese aranjată de tații lor în urmă cu câțiva ani, iar ducesa văduvă încă se agăța de speranța că Frye avea să vină, să cadă în genunchi și să-și ceară scuze că rupsese logodna, după care Serena avea să îl ierte cu eleganță și să fixeze o dată pentru căsătorie.

Acum Viola avea de înfruntat posibilitatea ca văduva să fie foarte dezamăgită de două fete în loc de una. Serena nu se arăta deloc interesată de participarea lui Frye, iar Alexandra se furișa pentru a se săruta cu un tânăr viconte cunoscut cu o săptămână în urmă. Oricine s-ar fi supărat în aceste circumstanțe, iar Viola știa că probabil vinovată era ea.

Ce avea să îi spună lui Stephen dacă avea să fie dată afară? Luă o înghițitură mare la acest gând. Bietul ei frate! Dacă ar mai fi rezistat vreo doi ani, el și-ar fi putut termina studiile și ar fi ocupat o poziție la universitate. Acolo era locul lui Stephen, printre cărți, oameni de știință și clădiri vechi din piatră care îi găzduiseră pe cei ca Isaac Newton. Ce ar fi făcut el în lumea reală?

Era destul de sclipitor ca să devină un profesor și destul de amuzant ca să fie decan – cu excepția momentelor când creierul lui o lua pe vreun drum sălbatic și minunat prin tărâmul astronomiei și al matematicii. Știa că el avusese momente când rămăsese treaz trei zile la rând, abia mâncând și muncind până mâinile i se înnegreau de cerneală și arătând precum o nălucă.

Renunțase să-l mai certe cu mulți ani în urmă. El îi povestise că mintea lui era ca un uragan și că nu ar fi avut pace până când nu se stingea.

Nici nu voia să-l potolească. Din contră, se delecta în acele furtuni de gânduri care îl îndepărtau de ea și de toată lumea de pe pământ, ducându-l în lumea exotică și palpitantă a numerelor, a stelelor și a lucrurilor care-l fascinau, dar îi nedumereau pe toți ceilalți.

Dar, din păcate, uraganele de gânduri nu erau bine plătite. James, dragul ei James, ținuse așa de mult la Stephen! Viola îl îndrăgise pentru bunătatea

și afecțiunea lui pentru Stephen, pe vremea aceea doar un tânăr ciudat. Când se căsătorise cu el, James promisese că avea să plătească educația lui Stephen și apoi școala când fratele ei avea să plece la Cambridge.

Dar asta se terminase dintr-odată, când inima lui James cedase. Venitul lui fusese doar pe parcursul vieții lui și se dovedise că nu economisise prea mult pentru văduva lui – nu că ar fi avut timp, murind înainte să împlinească 37 de ani.

Viola se trezise în sărăcie și ruină, iar Stephen cu perspectiva de a-și pierde locul la Colegiul Kings.

Ducele de Wessex îi oferise un mic venit când ea îi solicitase ajutorul, pentru că el era cea mai cunoscută rudă a lui James, dar nu i-ar fi fost de ajuns pentru ea și Stephen. Viola își înghițise mândria și-i ceruse în schimb o slujbă cu un salariu constant și mai mare. Ca secretară putea să-i trimită suficienți bani lui Stephen pentru taxele școlare și pentru cărți. Dacă însă ar fi trebuit să-și plătească locuința și întreținerea...

Bătaia din ușă o trezi din agonia crescândă. Încremeni, cuprinsă dintr-odată de teama că ducesa văduvă putea să fi trimis deja după ea.

– Doamnă Cavendish? se auzi o voce joasă. Viola?

Ea exclamă ușurată și se duse să deschidă ușa.

– Bună seara, domnule. Aveți nevoie de ceva?

Contele de Winterton stătea acolo, părând a se căi.

– Aș fi vrut să vorbim, dacă se poate.

Viola făcu o mică reverență.

– Dacă doriți, domnule, poate doamna Hughes sau Withers...

– Nu! Își coborî vocea și își trecu o mână prin păr, ciufulindu-și buclele negre rebele. Voiam să vorbesc cu *dumneavoastră*.

Ea strânse clanța. Servitorii din castelul Kingstag trebuiau să fie la fel de respectabili precum familia. Socializarea și legăturile romantice erau permise, dar numai dacă se desfășurau cu decență și bună-cuviință – iar a-l invita pe conte în camera ei privată n-ar fi fost nici decent, nici de bună-cuviință. Și tocmai o certase pe Alexandra că făcuse cam același lucru cu Lord Newton.

Pe de altă parte, dacă ducesa decidea să o dea afară, era puțin probabil ca lucrurile să se înrăutățească dacă îl lăsa pe conte să stea câteva minute pe canapeaua ei. Deschise mai mult ușa.

– Atunci mai bine intrați.

Winterton se încruntă. Viola ridică un pic din umeri și se întoarse la scaunul ei. Puse piciorul pe apărătoarea de la șemineu și flutură din mână spre mica masă de lângă vatră.

– Luați-vă un pahar de vin de Porto, milord.

Contele înaintă încet în încăpere.

– Sunteți supărată.

Viola înclină paharul spre el.

– Nu, îl corectă ea. Sunt resemnată.

– Cu ce soartă?

Închise ușa în urma lui.

Viola se uită fix la acea ușă închisă, hotărî că nu conta suficient ca să protesteze și bău din vin.

– Ducesa mi-a lăsat casa ei în grijă. Da, Lady Serena e gazdă, admise ea când el se încruntă. Dar nu-i obișnuită să se ocupe de o casă așa de mare. Evident că Excelența Sa ducesa văduvă este obișnuită, dar ea încă este la pat. Deci ducesa m-a lăsat pe mine să-i gestionez casa în absența ei.

– Asta-i o responsabilitate mare.

Ea râse slab.

– Nu-i așa? Eu am asigurat-o că pot să mă descurc, chiar și cu invitații, cu zăpada și cu Lady Sophronia lăsată să facă tot ce vrea. Și mă descurcam destul de bine până când...

– Până când am sosit eu și nepotul meu, termină el când ea nu mai spuse nimic. Voi vorbi cu ducele. Newton va vorbi cu ducele și va face orice consideră ducele a fi adecvat și necesar.

Viola simți cum păli.

– Adecvat? Știți la fel de bine ca mine ce înseamnă asta în mod normal, milord. Dar nu-l cunoașteți pe ducele de Wessex.

Winterton ezită.

– Nu, nu l-am cunoscut niciodată.

– Atunci, permiteți-mi să vă dau un sfat de care să țineți cont când îl veți cunoaște. Își rearanjă picioarele pe apărătoarea de la șemineu. Focul dădea destulă căldură. Își adoră surorile. Va ignora decența și orice regulă de societate pentru a le proteja. Iar un viconte necopt nu este egalul lui.

– Ce vreți să spuneți?

– Vă avertizez să păsiți atent și, pentru Dumnezeu, spuneți-i nepotului să facă la fel! Ducele nu va fi mulțumit să afle că nu a fost respectuos față de Lady Alexandra.

– Îmi închipui că nu. Contele mai făcu un pas în încăpere. Pot? zise el făcând un gest spre canapea.

Viola flutură din mână drept consimțământ, iar el se așeză. Orice efect ar fi avut prezența bărbatului asupra ei, era complet copleșită de dezastrul ce se contura.

Cu toate astea, el se așeză foarte aproape de ea. Când își întinse picioarele, cizmele lui îi atinseră fustele. De la distanță, ea privi pânza cum se legănă, apoi se așeză. Dumnezeule, până la urmă vinul de Porto își făcea efectul asupra ei! Întoarse capul să se uite la conte și descoperi că el o privea.

Își dădu seama ce avea să spună el. „Ce ar trebui să fac ca ducele să nu-mi provoace nepotul la duel?" Viola nu-l văzuse prea des supărat pe ducele de Wessex, dar nu era un bărbat slab sau nehotărât.

– Ce veți păți? întrebă în schimb Winterton.

Fu nevoie de un moment ca ea să priceapă întrebarea, care apoi o făcu să se adâncească și mai mult în scaun.

– Mie? S-ar putea să fiu concediată.

– De ce?

– Știți de ce, zise ea moale.

– Ascultați-mă, răspunse el cu calm și imperturbabil. Lady Alexandra a flirtat toată săptămâna cu Newton. Era normal ca între ei să se înfiripe ceva dacă au stat în aceeași casă nenumărate zile în perioada sărbătorilor.

– Și la fel de normal este ca Excelența Sa să fie furios.

Ea mai bău niște vin de Porto.

– De ce v-ar concedia pe *dumneavoastră*?

Viola învârti vinul, apoi goli paharul.

– Ar fi trebuit să o supraveghez mai bine pe Lady Alexandra.

– Și eu pe Newton. Winterton oftă. Mama lui o să-mi ia capul pentru asta, să știți. Credeam că mi-am depășit frica de ea, dar în seara asta am descoperit că nu am făcut-o.

Ea îl privi cu coada ochiului. Părea trist, dar serios.

– Mama lui este sora dumneavoastră mai mare?

– Mai mare cu câțiva ani. Mi l-a încredințat pe fiul ei cu condiția ca eu să-l învăț să fie mai reținut

și mai demn. Făcu o grimasă. O să mă tragă de urechi și o să mă pălmuiască, exact cum a făcut când i-am scalpat păpușa preferată.

Viola făcu ochii mari.

– Scalpat!

Pe chipul lui trecu ceva asemănător unei bucurii vinovate.

– Mă credeam un american nativ, precum cei despre care citeam în jurnalele de călătorie. Tăiau părul dușmanilor lor, știați? Anne poate să fie un pic... despotică, așa că la vârsta de șase ani am hotărât că era dușmanul meu de moarte. Evident că nu puteam să-i tai ei părul, dar păpușii... El își flexă o mână și ridică din umeri. În acel moment mi s-a părut o idee bună. Era prea mare pentru păpuși, dar tot a pus gestul la inimă.

Viola râse. Era greșit să râdă la auzul poveștii, dar și pentru că putea să aibă o mare de probleme, însă, odată pornită, nu se mai putu opri. Râse până când o duru într-o parte și nu mai putu să respire, iar ochii i se umeziră. Și când în sfârșit se liniști suficient ca să-și tragă sufletul, își dădu seama că până la urmă dăduse în plâns.

Contele îngenunchease în fața ei. Îi întinse o batistă fără să spună nimic. Viola o luă și își suflă nasul cu zgomot și lamentabil.

– Există vreo șansă să fi subestimat înțelegerea și compasiunea lui Wessex?

Ea făcu ghem batista umedă.

– Poate. Bănuiesc că va depinde de ceea ce îi va spune Lady Alexandra mamei sale. Dacă ducesa văduvă se va simți ofensată, îl va îndemna pe duce să facă la fel.

– Ce credeți că îi va spune Lady Alexandra?

Viola se gândi la expresia hotărâtă de pe chipul Alexandrei când intrase să-și vadă mama.

– Mă aștept să îi spună că a fost o distracție – un flirt nevinovat, un sărut furat.

– Cum probabil chiar a fost, sublinie el.

Viola oftă.

– Este o tânără lady bine-crescută, sora unui duce. Nu are libertatea să flirteze și să se sărute cu orice tânăr vrea ea.

– Nu. El îi coborî privirea. Dacă pot să repet întrebarea... Ce veți face?

– Dacă sunt concediată?

El încuviință ușor din cap. Ea puse paharul jos.

– O să caut o altă slujbă. Privi cu tristețe prin cameră. Dar țin tare mult la asta! Îmi va fi greu să plec de la Kingstag.

El încuviință din cap, frecându-și mâinile de brațele scaunului ei. Viola îi aruncă o privire. Avea niște mâini minunate, puternice și mari.

– V-ar liniști, zise el lent, dacă v-aș promite o slujbă similară cu același salariu? Când ea tresări, el își retrase mâinile ca să o liniștească. Doar dacă

nu puteți găsi o slujbă care să vă fie pe plac. Nu mi-ar plăcea să fiți nedreptățită de acțiunile nepotului meu și deci de ale mele. M-am invitat cu nerușinare la Kingstag și l-am adus și pe Newton cu mine. Dacă trebuie găsiți vinovați, trebuie să-mi accept vina.

– Nu trebuie să faceți asta, milord, murmură ea.

– Dar vreau. Un colț al gurii lui se ridică. De fapt, îmi doresc foarte mult.

Viola își întoarse privirea spre colțul apărătorii șemineului pe care își proptise picioarele. „Nu te îndrăgosti de un conte!", își spuse ea. Mai ales de acest conte, cu mâinile lui puternice, zâmbet adorabil și o ofertă care cu ușurință putea să o facă să uite de ea însăși și să facă un gest foarte greșit, cum ar fi fost să flirteze el.

Să-l încurajeze. Să-i permite să o sărute și să-l sărute și ea, în mod repetat, până când ar fi ajuns în pat cu el, implorându-l să facă dragoste cu ea. Nu-și dorea asta, chiar dacă o parte din ea voia, în ciuda faptului că era o idee groaznică și...

Un ciocănit la ușă o scoase din gândurile ei și o făcu să sară în picioare. Se uită alarmată la conte, care se ridicase și el în picioare. Nu exista nici o scuză pentru prezența lui în camera ei privată.

Cu sprâncenele ridicate, el arătă mutește spre dormitorul ei. Viola încuviință iute din cap,

ignorându-și conștiința, iar el păși tăcut înăuntru, închizând ușa în urma lui.

Îndreptându-și umerii, Viola se duse la ușa principală și o deschise.

Alexandra se afla acolo. Avea ochii un pic umezi, dar reuși să zâmbească.

– Pot să intru?

– Desigur.

Viola se dădu la o parte și o urmă până la canapea.

– Mama a zis că trebuie să-ți cer scuze, începu fata. Te-am pus într-o situație foarte proastă și ți-am trădat încrederea. Mama s-a supărat teribil pentru că am profitat de neatenția ta ca să mă strecor, când ea a fost așa de bolnavă, iar tu a trebuit să faci mai multe decât de obicei. Inspiră adânc. Dar vreau să-ți cer scuze. Știu că a fost greșit și, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic prea nepotrivit, îmi pare rău că am făcut-o. M-am simțit așa de prost când ți-am văzut expresia! Își prinse fusta și întreaga ei siluetă se mohorî. Sper că nu ți-ai făcut o părere proastă despre mine.

– Sigur că nu. Luă mâna Alexandrei. Înțeleg perfect – mai mult, sunt de acord că nu-i corect ca un simplu sărut să fie judecat așa de dur. Dar nu fac eu regulile și mi-ar plăcea și mai puțin ca tu să fii rănită. Poate că nu sunt sora sau fratele

tău ca să te pot proteja în alte moduri, dar țin foarte mult la tine, Alexandra!

Fata îi zâmbi recunoscătoare.

– Și noi la tine, Viola. I-am spus mamei de câteva ori că nu a fost vina ta, iar ea a fost de acord că este doar vina mea. Făcu o mică grimasă. Jane mereu spune că mama ei ar concedia o însoțitoare care ar lăsa-o să intre în belele, dar n-am să-i permit lui Cleo să își facă o părere proastă despre tine. Nu vreau să pleci și voi încerca din răsputeri să nu te mai pun în această situație. Făcu o pauză. Ce ai spus în fața camerei mamei... Mulțumesc! În ultima vreme, m-am simțit cam dată la o parte – mereu a fost vorba numai despre Serena și iar Serena. *Vreau* să fie fericită, chiar vreau... Și nu-l voi ierta niciodată pe Frye că i-a frânt inima, *niciodată*... Dar începeam să nu mai am răbdare cu toată agitația din jurul ei. Toată petrecerea asta a fost organizată ca să o înveselească, iar ea nici măcar nu pare tristă că l-a pierdut pe Frye. Gura îi tremura. Voi încerca să fiu o soră mai bună.

Viola o îmbrățișă.

– *Ești* o soră bună. Ce i s-a întâmplat Serenei a fost îngrozitor, dar va trece peste asta – cum vei trece și tu peste această mică problemă. Alexandra zâmbi și Viola o strânse de mână. Cred că am înnebunit un pic cu toții, închiși în casă din cauza

zăpezii. Cine și-ar fi imaginat că va ninge așa de mult în Dorset? N-am mai văzut niciodată...

Alexandra râse în sfârșit.

– Nici eu. Se ridică. Mama a zis că nu vrea să facă prea mare vâlvă pentru un sărut atât timp cât mi-am învățat lecția. Îl voi ține la distanță pe Lord Newton și voi fi mai conștientă de acțiunile mele.

– Foarte bine. Asta e tot ce putem face. Viola o conduse la ușă. Noapte bună, Alexandra!

– Noapte bună!

Alexandra plecă, iar Viola închise ușa, simțindu-se ușurată. Dacă Alexandra scăpase de asta doar cu o mustrare și o pedeapsă, totul avea să fie bine.

Nu uitase că în dormitorul ei se afla contele de Winterton. Probabil auzise conversația cu Alexandra și se liniștise cu privire la nepotul lui.

Dacă ducesa văduvă nu avea nici un motiv să se supere, nu era nevoie să-i spună ducelui. Asta o liniștea și pe ea, desigur. Dacă nu-și pierdea slujba la Kingstag, nu era nevoie nici măcar să se gândească la propunerea lui Winterton, la ce putea aduce asta și de ce spusese el că își dorise foarte mult să-i propună asta.

Deschise ușa și se opri. Era o cameră mică, în care abia încăpeau patul și un lighean, cu un dulap de haine pe un perete. Drept urmare, Lord Winterton se întinsese pe patul ei, cu picioarele lui lungi încrucișate și brațele încrucișate sub cap.

Nu mai fusese un bărbat în patul ei de când James murise în urmă cu doi ani. Imaginea o făcu să simtă un val fierbinte și așa de puternic de dorință, încât fu nevoită să se țină de clanță ca să-și păstreze echilibrul.

– A plecat, zise ea, șocată de tonul răgușit al vocii ei.

El se ridică în fund și își puse picioarele pe podea.

– Am auzit. Totul va fi bine?

Era ușurat că ducele nu avea să-i pedepsească nepotul.

– Așa se pare.

Winterton încuviință din cap. Încă era pe patul ei, mult prea mare și masculin pentru camera ei de văduvă.

Viola încercă, fără mult succes, să-și înăbușe gândurile păcătoase ce-i hoinăreau prin minte precum zăpada, o adevărată furtună de imagini scandaloase ce amenințau să-i alunge sângele-rece. N-ar fi trebuit să bea acel vin de Porto – îi făcuse praf bunul-simț.

– Deci nu veți fi concediată, zise contele.

Viola își drese vocea. Nici măcar nu se gândise la asta.

– Mă simt mai puțin neliniștită în privința asta.

El zâmbi din nou, afișând acel rânjet strengăresc ce-i făcea inima să tresară și mintea să se golească.

– Și foarte ușurată că nu va trebui să acceptați ce am spus eu mai devreme.

Ea era prea distrasă de imaginea lui stând în patul ei, cu mâinile lui mari și minunate pe genunchi și cu părul negru precum cărbunele ciufulit de parcă tocmai se trezise în patul ei...

– Da, desigur.

El se ridică în picioare și veni spre ea. Avu nevoie doar de doi pași, dar pentru Viola, care încă se ținea de clanță, părură niște pași importanți și sugestivi.

– Și eu sunt ușurat. Cred că nu ați înțeles bine ce am vrut să spun. Nu a fost o ofertă nepotrivită.

– Nu, sigur că nu, zise ea.

„Nu te contrazice cu contele! Ar fi nepoliticos. Sau prostesc. Sau..." Nu era chiar sigură de ce, dar nu voia să-l contrazică acum. Nu când era suficient de aproape ca ea să-i vadă umbra vagă a bărbii pe maxilar, pulsul de la gât și cele trei nuanțe diferite de albastru din ochii lui.

– Dacă v-ați fi pierdut slujba din cauza mea, ar fi fost datoria mea să vă găsesc alta, îi explică el. El se întinse aproape nepăsător și-i luă mâna. Dar nu țin morțiș să vă angajez.

– Nu, fu ea de acord.

De parcă ar fi putut să facă altceva dacă îl vedea în fiecare zi.

– Știți de ce?

Vocea lui se înmuia tot mai mult cu fiecare cuvânt. Degetul lui mare îi mângâia articulațiile.

Violei i se înmuiară genunchii și inima îi bubuia în piept.

– Cred... Fu nevoită să-și umezească buzele. Bănuiesc.

– Ar fi ceva neplăcut pentru dumneavoastră?

„Nu." Își dorea mai mult ca niciodată ca el să o sărute, chiar și după ce abia o mustrase pe Alexandra pentru că se lăsase sărutată de un bărbat, chiar dacă fusese chinuită de teama de a-și pierde slujba. Sau poate că din acest motiv voia ca el să o sărute, întrucât crezuse că se afla pe marginea prăpastiei și fusese salvată. Pentru că se simțise în pragul dezastrului în cea mai mare parte a ultimelor zile și nu mai avea voința să reziste tentației pe care *el* o reprezenta.

Drept răspuns ridică fața spre a lui și se aplecă înainte. Winterton o întâmpină la jumătatea drumului, atingându-i buzele cu ale lui precum cea mai ușoară pană.

– Winterton, șopti ea. Te rog...

– Viola. Mâna lui îi cuprinse maxilarul. Mă numesc Wesley. Wes, de fapt.

Ea zâmbi surprinsă.

– Wes?

– Rimează cu *yes*[1], șopti el pe un ton amuzat și apoi o sărută din nou, de data asta mai apăsat și mai lung.

[1] În limba engleză, *yes* înseamnă „da". (n.red.)

Viola suspină când el îi deschise buzele și limba lui intră în gura ei. Degetele lui se încolăciră în părul ei, desfăcându-i acele de păr până când părul îi căzu pe spate. Ea se arcui spre el, cutremurându-se când sânii îi atinseră pieptul.

Contele - Wes - scoase un sunet nearticulat de plăcere și o trase mai aproape. Viola își dădu seama că era pe vârful degetelor de la picioare, încordată spre el, agățându-se de haina lui. Se simțea îmbătată de dorință, savurându-i fiecare respirație tremurată, fiecare atingere a mâinilor pe chipul ei, pe umerii ei, pe spatele ei, pe talia ei.

Nu mai era o simplă secretară, iar el nu mai era un conte bogat. În acest moment erau o simplă femeie și un simplu bărbat, înnebuniți unul după celălalt.

- Viola! El întrerupse sărutul, respirând apăsat. Viola! O mai sărută o dată pe gură. Dumnezeule, ar trebui să plec!

- Știu.

Se topi în îmbrățișarea lui, petrecându-și mâinile în jurul taliei lui. Era așa de masculin și de puternic și mirosea așa de bine, încât ea își înghiți invitația de a petrece noaptea cu ea. Spera că era așa de nesăbuită din cauza vinului de Porto, dar se temea că în adâncul ei era mai mult de atât.

- Pot să te mai văd?

Degetul lui mare trecut peste buza ei inferioară, iar buzele lui îl urmară într-un sărut întârziat.

– În fiecare zi, milord, zise ea fără aer. Până când vei pleca.

El încremeni.

– Pot să te văd din nou așa – Viola și Wes, nu Winterton și doamna Cavendish?

„Până când pleci", se gândi ea din nou.

– Da.

Un zâmbet de lup îi trecu peste chip și o mai sărută o dată, zăbovind cu buzele peste ale ei.

– Dumnezeule! gemu el. Dumnezeule, ai milă, vreau să rămân, dar *plec!*

– Noapte bună, șopti ea.

Ochii lui păreau să sclipească.

– Noapte bună, iubito!

Wes se întoarse în camera lui în pas săltat. Ce idee minunată avusese să vină la castelul Kingstag! Slavă Domnului că Wessex fusese plecat și încă era!

În acel moment nici măcar nu-i păsa dacă atlasul Desnos era acolo. O sărutase pe Viola Cavendish, iar ea îi răspunsese la sărut. Abia aștepta să o facă din nou.

Încercă să-și verifice pulsul agitat și-și aminti să nu-și piardă mințile. Ea nu era o matroană de societate, în căutarea unei aventuri pasagere pentru a se amuza. Nu era nici egala lui ca statut social

și avea să fie rănită cu cruzime dacă atracția lor provoca necazuri. Ultimul lucru pe care îl voia era să o rănească pe Viola.

Se încruntă. Cum să gestioneze asta? Ce ar fi făcut mama lui dacă ar fi aflat că o servitoare avea o aventură amoroasă cu un invitat? Desigur, Viola nu era chiar o servitoare și până și servitorii aveau dreptul la relații personale. Era secretara personală a ducesei, o poziție destul de importantă, independentă și cu un anumit statut. Mai mult, era o verișoară din familia Cavendish, iar el...

Wes se opri. Era o femeie respectabilă - nu chiar o lady, dar nu așa de mult sub el. Nu trebuia să se simtă rușinat de atracția față de ea. Poate cu timpul ar fi putut chiar să...

- Ce s-a întâmplat?

Întrebarea tensionată îl sperie.

- Dumnezeule, Justin! se răsti el. De ce ridici tonul la mine?

Nepotul lui clipi uimit. Se uita prin ușa abia deschisă.

- N-am ridicat tonul. Stăteai pe hol uitându-te în gol. Sunt în mare necaz?

Într-adevăr. Justin se sărutase cu Lady Alexandra. Inima lui Wes se mai liniști. Privi peste umăr și-i făcu semn nepotului său să intre.

- Discutăm despre asta în privat.

– Deci ce s-a întâmplat? întrebă din nou Justin când Wes se afla înăuntru și ușa fu închisă. Trebuie să-i cer scuze ducelui? Lady Bridget mi-a spus că este la șaisprezece kilometri distanță. Aș reuși să ajung cu un cal voinic.

– Calmează-te!

Wes gesticulă cu o mână spre scaun, dar, încăpățânat, Justin rămase în picioare, cu pumnii strânși. Wes ridică din umeri și se așeză.

– Lady Alexandra a vorbit cu mama ei, care a fost de acord că ar fi o idioțenie să facă scandal din asta. Cred că Wessex este foarte protector cu surorile lui, dar, cu sprijinul ducesei văduve, nu cred că ai de ce să-ți fie teamă că vei fi provocat la duel sau târât la altar.

Pe chipul lui Justin se văzu ușurarea.

– Mulțumesc, unchiule!

Wes se uită aspru la el.

– Să nu crezi cumva că nu vei suporta consecințele! Chiar dacă lui Wessex nu-i va păsa câtuși de puțin de ceea ce ai făcut, mie îmi pasă și mamei tale la fel.

– Mama? exclamă băiatul. De ce i-ai spune?

– Pentru că este a doua oară când ai sărutat o femeie fără să ai intenții onorabile.

Justin rămase cu gura căscată. Wes încuviință din cap.

– N-am spus că ai intenții *păcătoase*, dar știi foarte bine că, dacă tot săruți tinere domnișoare, în scurt timp o să te trezești însurat cu una dintre ele. Asta-ți dorești?

– Păi, nu, nu chiar...

Wes își frecă fața cu palmele când auzi tonul evaziv al lui Justin.

– Dacă tu crezi că soluția este să săruți servitoare și cârciumărese, te asigur că te voi pedepsi pentru asta. Un domn nu se joacă niciodată cu femeile, indiferent dacă sunt femei nobile sau din clasa de jos.

Nepotul lui îl luă în derâdere.

– *Unele* femei...

– Acelea sunt târfe, zise el direct. Târfele sunt dornice pentru că le plătești, nu datorită farmecului și grației tale, dar măcar ele nu așteaptă nimic altceva din partea ta, doar să le plătești. Să seduci o fată ca Lady Alexandra... Wes clătină din cap. În acest caz, nu te-aș putea salva de mânia lui Wessex – de fapt, te-aș biciui după aceea. Ai face lucrul onorabil față de ea și apoi ți-ai petrece întreaga viață comportându-te ca un soț decent pentru ea.

Acum Justin se simți ofensat.

– Normal că așa aș face! Nu am sedus-o – a fost doar un mic sărut –, dar sunt un domn și îmi cunosc obligațiile...

Wes se ridică în picioare.

– Și dorești să te însori înainte să împlinești 22 de ani, înainte să apuci să te duci la Londra și să cunoști zeci de fete drăguțe? Înainte să ai ocazia să călătorești și să vezi o parte din lume? Căsătoria este pentru tot restul vieții. În plus, zile întregi mi-ai spus cât de plictisit ești de Hampshire și că ai putea înnebuni din cauza asta. Acum ești pregătit să devii capul unei familii, să aduci o soție acasă și să te așezi la casa ta?

Pe măsură ce Wes vorbea, Justin se înroși. Acum se foia.

– Nu... Nu încă. Deloc.

– Atunci ai grijă cum te comporți! Iar dacă nu poți, te ciomăgesc până când vei putea. Domnii își permit mult mai multe libertăți decât doamnele și au o responsabilitate mai mare, trebuie să fie înțelepți. Nu ești scuzat de consecințele acțiunilor tale pentru că ești tânăr și prost.

Justin se încruntă, dar alungă expresia când Wes ridică din sprânceană amenințător.

– Da, unchiule.

Wes puse o mână pe umărul nepotului său.

– Cu toții am fost tineri și proști, fiecare bărbat, zise el pe un ton mai amabil. Una este să-ți placă o fată și să te vezi căsătorit cu ea. Dacă nu poți, n-ar trebui să o săruți. Chiar dacă nu ești prins de un tată indignat, îi dai niște indicii crude și greșite despre intențiile tale. Ești un trișor și un escroc dacă

lași o fată să se îndrăgostească de tine doar ca să-i furi câteva sărutări și îmbrățișări.

Trezit complet la realitate, Justin încuviință din cap.

– Înțeleg. Nu am văzut niciodată lucrurile așa, dar... da, înțeleg.

– Bravo! Wes îl bătu pe umăr. Nu cred că ți-ar plăcea ca o lady să te ducă de nas, doar ca apoi să te refuze când ești înnebunit după ea.

– Deloc.

Justin păru îngrozit de acest gând.

– Atunci nu o face nici tu!

Wes ieși și reveni în camera lui. Slavă Domnului că Kingstag era suficient de mare, iar el și Justin nu trebuiau să împartă camerele. Avea nevoie de liniște ca să cugete.

Primul lucru de care își dădu seama fu că trebuia să-și urmeze propriul sfat cu privire la Viola. Nu voia ca ea să tragă concluzii greșite în urma acțiunilor lui. Al doilea lucru de care își dădu seama, ca urmare a primului, fu că o plăcea mai mult decât plăcea de obicei o femeie.

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea. Era sensibilă, inteligentă, frumoasă și îl făcea să râdă. Wes n-avea timp pentru idioți sau pentru oameni frivoli și nu-și putea aminti ultima femeie pe care abia aștepta să o vadă, așa cum simțea pentru Viola.

Și atunci care erau intențiile lui?

Se gândi la asta în timp ce se pregătea de culcare și nu își dădu un răspuns clar înainte să adoarmă. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că interesul lui față de ea nu era nici superficial, nici trecător.

Și tânjea să o sărute din nou.

capitolul 9

În următoarea zi, Viola hotărî să se poarte ca și cum nimic nu se petrecuse și să spere că avea să fie bine. Rămăsese trează până târziu în noapte, întrebându-se dacă avea să fie chemată în apartamentele văduvei să dea explicații, dar nu fusese chemată.

Alexandra părea să fi hotărât același lucru. De fiecare dată când Viola o zărea, ea se comporta cum trebuia - stând departe de Lord Newton. În ceea ce-l privește pe tânărul viconte, părea și el intimidat și tăcut și-și petrecu mare parte din timp alături de ceilalți domni.

- Bună dimineața, doamnă. Lord Winterton apăru în fața ei. Pot să stau alături de dumneavoastră?

- Bună dimineața, domnule. Desigur.

Acoperise o masă cu crengi de brad și le împletea în ghirlande, o activitate ce-i permitea să supravegheze repetiția piesei și pe toți cei care jucau în ea.

Lord Winterton trase un scaun vizavi de ea. Îi oferea o imagine splendidă - el și minunata gură cu care o sărutase așa de tandru și magnific noaptea trecută.

Chiar se întâmplase asta? Îl studie pe ascuns în timp ce el trăgea de muntele de crengi de brad

de pe masa ei. Adusese destule ca să facă o ghirlandă care să se întindă de acolo până la Londra și înapoi.

În acel moment, el ridică privirea și o surprinse uitându-se la el, iar pe buze îi înflori un zâmbet slab.

Viola se înfierbântă toată. Oh da, chiar se întâmplase! Contele de Winterton o strânsese în brațe și o sărutase până când aproape că nu mai putuse respira.

El se aplecă spre ea.

– Viola, șopti el.

Îmbujorându-se, se aplecă și ea spre el.

– Da?

– Ți-am simțit lipsa la micul dejun, zise el foarte încet. Nu mi-am dat niciodată seama cât de dornic sunt să te văd în fiecare dimineață până când n-ai fost acolo.

Ea nu-și putu reține zâmbetul.

– Am avut de lucru, zise ea și gesticulă spre crengile de brad.

– Și apoi? Vei fi liberă să te plimbi cu mine și să vedem din nou cerul? Cred că, în sfârșit, s-a oprit ninsoarea.

Viola se uită la ferestrele înalte. Cerul era mai luminos, dar încă ningea.

– Poate, dar trebuie să supraveghez repetiția.

– Desigur. El ridică o creangă și o răsuci. Cum se ace o ghirlandă?

Ochii ei se măriră uimiți.

– Vrei să faci ghirlande?

– Vreau să stau cu tine, zise el cu o privire mistui- oare. Și sunt dispus să fac ghirlande pentru asta.

„Oh, vai!" Simți o mică explozie de bucurie în piept, iar degetele îi tremurară în timp ce-i arătă cum să desfacă ramurile și să le împletească una în urul alteia pentru a forma un șirag lung. Salonul le zi era deja plin de oameni și erau puține șanse să poată discuta fără a fi auziți, așa că lucrară într-o tăcere plăcută.

La un moment dat, Wes își întinse picioarele pe sub masă și Viola își sprijini ușor pantoful de vârful cizmei lui. Privirea lui albastră se ridică spre a ei, iar Viola aproape că se topi când văzu foamea din ei.

Ziua zbură. Viola fu chemată de câteva ori să controleze câteva aspecte legate de costume pentru că piesa urma să se joace în câteva zile. Wes fu nevoit să se ducă să-și joace scenele, ceea ce o făcu pe Viola să râdă în hohote.

La mijlocul zilei, fu servit ceaiul, iar întregul grup se adună în jurul mesei. Inima i se umplu de fericire văzând-o pe Alexandra râzând și șoptind cu prietena ei Kate Lacy și se simți ușurată când văzu că Lord Newton părea mai interesat să discute despre cai cu Lord Gosling decât să flirteze cu cineva. Toți

invitații erau binedispuși și părea un semn de sus că până la urmă petrecerea era un succes.

La ora când toată lumea se retrase pentru a se schimba pentru cină, Viola făcuse un kilometru și jumătate sau mai mult de ghirlandă. Se uită la Wes, care se încrunta la ghirlanda lui mult mai scurtă, și îi zâmbi.

– Foarte bine, milord.

– Astăzi n-am făcut nimic demn de acest compliment, doamnă. Puse mâinile pe masă și se ridică pe jumătate de pe scaun. Vino aici!

Viola privi cu nervozitate spre ușă, dar toată lumea plecase. Se aplecă spre Wes. El acoperi restul distanței și-i atinse buzele cu ale lui.

– Așa este mai bine, zise el. Deși s-ar putea să nu o fi făcut prea bine. Stai să mai încerc o dată!

O mai sărută o dată, ușor și tandru, și Viola simți cum ceva din ea tresări de bucurie.

Wes se așeză la loc, părând mulțumit de el.

– Mult mai bine. Toată ziua am așteptat să fac asta.

Ea râse, îmbujorându-se.

– N-ar trebui să te pregătești pentru cină?

El se uită la muntele de crengi dintre ei.

– Sunt foarte obosit din cauza ghirlandelor făcute.

– Am auzit că se va dansa după cină, remarcă Viola. Domnișoara Penworth a fost de acord să cânte.

– Dans! Chipul lui se lumină. Deja sunt plin de energie. Dansezi cu mine, iubito?

Inima ei tresări, după care mintea îi aminti că trebuia să fie precaută.

– Poate. Trebuie să vorbesc cu văduva. El clipi, iar ea îi explică repede: Să-i povestesc cum decurg lucrurile.

– Se simte mai bine?

Viola încuviință din cap.

– Sper ca în curând să se poată alătura invitaților.

Și să-și ocupe locul de gazdă, ceea ce ar fi fost o mare ușurare.

El rânji.

– Și eu sper asta. Dar... Se întinse spre mâna ei. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Referitor la dansul cu el. Ezită, dar tentația era prea mare.

– Da.

De data asta, zâmbetul lui fu senzual și intim.

– Doar asta voiam să știu.

Se despărțiră. Viola vorbi cu menajera despre aranjarea ghirlandei în hol, apoi se pregăti și se duse în apartamentul ducesei.

Lucrurile decurseră mult mai bine decât se așteptase. Văduva se simțea mai bine, chiar

stătea pe scaun lângă foc cu o cărămidă fierbinte la picioare.

– I-am promis lui Bridget că voi vedea piesa, îi zise ea Violei. Slavă Cerului că voi putea!

– Sunt foarte mulțumită să aud asta, doamnă, zise cu ardoare Viola.

Văduva zâmbi.

– Alexandra s-a ținut de cuvânt și s-a comportat cum trebuie astăzi?

– S-a purtat perfect, Excelență. Viola ezită. La fel Lord Newton. Cred că unchiul său a vorbit foarte serios cu el despre ceea ce s-a întâmplat.

– Foarte bine. Povestește-mi despre Lord Winterton!

Luată pe nepregătită, Viola tresări.

– Ce anume?

– Bridget mi-a spus că te place. Privirea văduvei era tăioasă. Alexandra mi-a spus că tu și contele i-ați descoperit pe ea și pe tânărul Newton și că nu crede că descoperirea a avut loc pentru că o căutai.

Viola nu putu decât să stea cu gura deschisă din cauza șocului.

Femeia mai în vârstă se aplecă în față.

– Este o partidă foarte bună, iar Sophronia mi-a spus că nu este unul dintre indivizii ăia frivoli din societate. Este un om onest?

– D-da, se bâlbâi ea.

– Îl placi, ca să o citez pe fiica mea?

Viola nu reuși să vorbească. Probabil răspunsul i se citi pe față, pentru că văduva se lăsă pe spate.

– Viola, ține minte că ești o Cavendish! Cere să fii tratată ca atare, altfel Wessex o să-i ia capul!

Uimită, Viola rămase cu gura căscată.

– Sunteți... Nu sunt... Adică...

– Dacă sunt supărată că ai atras atenția unui domn? Văduva zâmbi. Nu. Cleo te apreciază foarte mult, dar ești prea tânără ca să-ți petreci restul vieții ocupându-te de familia și de gospodăria altcuiva. Nu sunt deloc surprinsă, draga mea.

– Dar... el este conte.

Cu mult deasupra ei.

Expresia văduvei se îndulci.

– Nu știm niciodată de unde poate să apară dragostea. Eu am fost a treia fiică a unui viconte, nimeni interesant, și cu siguranță nu eram vrednică de un duce. Dar, draga mea, am știut că era menit să se întâmple când Wessex m-a invitat prima dată la dans. Să nu-ți fie teamă să pui mâna pe fericire când o găsești!

– Mulțumesc, Excelență, zise ea moale.

Plină de elan, plecă. Nu era chiar binecuvântarea unei mame, dar cuvintele văduvei fuseseră amabile și liniștitoare. Îi dădeau speranță. Și încredere.

Wes reuși să suporte cina și scurta și binecuvântata savurare a vinului de Porto alături de domni. Fiecare bărbat părea dornic să se alăture doamnelor, iar când intrară în salonul de bal, domnișoara Penworth era deja la pian.

Încercă să-și ascundă interesul pentru Viola. Ea stătea lângă Lady Sophronia, privind cum ceilalți invitați râdeau și dansau. Wes o invită prima dată la dans pe Lady Alexandra, apoi pe Lady Serena. Ambele erau dansatoare excelente, dar el abia dacă fu atent la asta. Doar trăgea de timp.

După două melodii ritmate, cineva îi strigă domnișoarei Penworth să cânte o melodie folclorică mai lentă ca să-și poată trage sufletul. Wes profită de ocazie și se apropie de canapea.

– Îmi acordați acest dans, doamnă?

Ochii lui Lady Sophronia sclipiră când îl studiară de sus până jos.

– Dacă aș acorda un dans cuiva, dumneavoastră vi l-aș acorda, Winterton. Dar n-am mai dansat de la Frederick, cel de-al patrulea logodnic. A fost cel mai bun dansator și mi-a alungat plăcerea de a avea alt partener.

Wes rânji și se întoarse spre Viola.

– Sunt convins că nu m-aș putea ridica niciodată la înălțimea lui. Atunci poate că doamna Cavendish va păși alături de mine?

– Du-te, draga mea Viola! Dansează cu omul aces-
a, zise Sophronia.

Ea îi acceptă mâna, iar Wes simți cum brațul îi
ste străbătut de un fior. Ea îi zâmbi și fu ca și cum
r fi răsărit soarele. Își ocupară pozițiile, dar el abia
ică își aminti pașii.

Când dansul se termină în sfârșit, era și ușurat,
enervat. Ușurat pentru că se terminase chinul
e a o privi fără a-i putea vorbi. Enervat pentru că
cum nici măcar nu avea o scuză să o privească.
a se mișcă printre invitați cu o grație tăcută, su-
erând următorul dans, ajutând cu datul paginilor
omnișoarei Penworth, acceptând elegant invitația
i dans din partea lui Lord Gosling. Wes o urmări
eajutorat cu privirea prin încăpere, ca un băiat în-
răgostit. Totul părea corect când ea era prin preaj-
ă – nu doar pentru că avea un mod de a face
amenii să se simtă în largul lor, nu doar pentru că
una ei dispoziție nu oscila niciodată, ci pentru
i era cea mai inteligentă persoană pe care o cunos-
use vreodată.

După zece ani de umblat prin lume, Wes aprecia
rofund oamenii care puteau să rezolve lucrurile
ără agitație sau drame. Viola părea să se gândească
i toate și se ocupa de probleme înainte ca acestea
i se întâmple.

Singura scăpare, sărutul furat de Justin de la Lady
.lexandra, avusese loc pentru că el o ademenise

să plece de la petrecere. Altfel, toate aranjamentele fuseseră perfecte. Își putuse da seama că Lady Serena era oarecum copleșită de solicitările poziției de gazdă, iar lui Lady Sophronia pur și simplu nu părea să-i pese de detalii.

Viola fusese cea care își dăduse seama că degetele domnișoarei Penworth se plictiseau, că Lady Sophronia încuviințase din cap cam des, că Lady Bridget ațipea în scaunul ei și-i murmura un cuvânt la ureche lui Lady Serena că era momentul să încheie seara.

Întors în camera lui după ce toți le uraseră cu veselie celorlalți Crăciun fericit și noapte bună – doar era Ajunul Crăciunului! –, se uita la focul ce trosnea în șemineu, neputând dormi.

Oare încă lucra, aranjând lucrurile pentru a doua zi? După care probabil avea să se retragă tăcută în umbră, când merita să fie celebrată drept creierul întregii petreceri? Se bucura de un pic de vin de Porto, având gura rozalie și sclipitoare de la vin în timp ce se gândea la munca ei? Îi spusese cineva cât de neprețuită era sau cât de recunoscători erau toți că ea se afla acolo?

Pe Wes începea să-l deranjeze că ea nu era nici gazdă, nici invitată, nici parte din familie, nici servitoare. Cu toate astea, totul părea să stea pe umerii ei. Cineva trebuia să-i mulțumească și să-și arate aprecierea pentru statornica ei bună dispoziție,

pentru grație și farmec. Cineva trebuia să se asigure că avea parte de un Crăciun fericit, de vreme ce ea făcuse așa de multe ca să-i vadă fericiți pe ceilalți.

Voia ca ea să se simtă prețuită și apreciată. Nu doar pentru felul în care se ocupa de confortul și amuzamentul tuturor celorlalți, dar și pentru felul cum i se încrețea nasul când râdea. Pentru felul în care accepta totul cu bună dispoziție și cu grație. Și pentru sclipirea din ochii ei când era sărutată.

Sări de pe scaun și se duse la dulap. După un minut de scotocit, găsi ce căuta. Nu era mult, dar credea că ea putea să înțeleagă.

Inima părea să-i bubuie în urechi în timp ce traversa castelul tăcut. Era târziu, aproape de miezul nopții. Era aproape Crăciunul. Când ajunse la ușa ei, bătu foarte ușor și-și ținu respirația, așteptând.

Primul lucru pe care el îl văzu când ea deschise ușa fu că avea părul desfăcut. Îi trecea de umeri, ivând o buclă lungă în dreptul sânului. Ochii lui Wes rămaseră pe acea buclă, pe acea umflătură a cărnii și i se uscă gura.

Al doilea lucru pe care îl văzu fu că ea era în halat și cămașă de noapte.

– Wes, zise ea moale, iar el ridică privirea. Ce...

El își drese vocea.

– Pot să intru?

Buzele ei se deschiseră.

La naiba, îl fermeca gura ei!

– Am un cadou pentru tine, adăugă el.

Ea se îmbujoră în cea mai adorabilă nuanță de roz.

– Oh, nu, nu-i nevoie!

Buzele lui Wes tresăriră.

– Te rog!

Ea îl lăsa să intre și închise ușa. Fără un cuvânt, îi dădu atlasul său de călătorii. Viola ridică uimită privirea spre el.

– Nu este mult, zise el scuzându-se. L-am avut cu mine ani întregi. Când nu sunt în Anglia, îmi amintește de casă, iar când sunt în Anglia, îi studiez hărțile superbe.

– Este al tău? Trebuie să-l păstrezi...

– Vreau să ți-l dau ție. Își băgă mâinile în buzunarele halatului. Are și descrieri, și gravuri cu priveliști pitorești de prin toată Anglia și din Scoția, ca să poți vedea un pic din lume dacă nu vei pleca niciodată mai departe de castelul Kingstag. Zâmbi strâmb. Crăciun fericit!

Chipul ei încremeni în timp ce se uita la atlas, lăsându-l să se deschidă la o gravură cu stâncile din Dover. Apoi ridică privirea spre el. Pomeții i se îmbujorară minunat, iar el îi simți fiecare respirație.

– Mulțumesc. Este foarte frumos.

Corpul lui se trezi la viață, dorința pulsând prin el ca un val de maree. O sărută cu blândețe înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, apoi mai apăsat

în timp ce mâna ei urca pe pieptul lui, în jurul gâtului și în părul lui.

Toate gândurile zburară din mintea Violei, cu excepția mirosului, gustului și căldurii lui. Wes o lipi de zid și hoinări cu mâinile peste talia și șoldurile ei, până sus la sâni. Ea trase aer în piept când degetul lui mare îi trecu peste sfârc. Wes se opri, privind-o mistuitor. Viola nu reuși decât să încuviințeze din cap. „Da, continuă", vru ea să spună.

Îi adusese un cadou, propriul atlas. Ea încă îl ținea în mână, simțindu-i pielea aspră, netedă și moale.

În mod normal, ea și Stephen făceau schimb de mici cadouri sau măcar de scrisori, dar din cauza zăpezii trăsura poștei nu ajunsese la Kingstag de zile întregi. Ducesa de Wessex mereu le oferea angajaților cadouri generoase, dar Viola se aștepta la același lucru primit de menajeră.

Doar Wes îi dăduse ceva personal, ceva foarte drag și valoros pentru el și minunat pentru ea. Niciodată nu avusese propriul atlas. Nici nu avusese nevoie de unul. Doar Wes o privea ca pe Viola, cea care tânjea să vadă lumea, nu femeia care era doar secretara care făcea ca totul să meargă ca uns. Doar Wes...

O privea de parcă era frumoasă și fascinantă.

„Să nu-ți fie teamă să pui mâna pe fericire!", îi răsună în cap vocea văduvei. Viola știa că ar fi trebuit să se teamă. Nu doar pentru că el era conte, iar ea era practic o servitoare, nu doar pentru că o aventură amoroasă putea să o pună în poziția de aproape servitoare șomeră, ci și pentru că Wes i-ar fi putut frânge inima.

Cumva, în ultimele zile se îndrăgostise de el, de ochii lui albaștri și veseli, de umorul lui, de mâinile lui minunate și păcătoase, care acum îi explorau corpul și aveau un efect delicios.

Dar, în loc să aleagă să fie prudentă, ea lăsă atlasul pe canapea și se agăță de el, sărutându-l la rândul ei cu fiecare fibră din ființa ei. Faptul că era ocupată de dimineața până seara ca secretară a ducesei nu o făcuse să uite cum era să dorești un bărbat, să fii dorită, ținută în brațe și iubită de un bărbat.

– Viola, respiră el lângă urechea ei. Îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine...

Îi cuprinse sânul, iar ea simți o senzație amețitoare prin pânza moale a halatului.

Nu-i era teamă. Voia să pună mâna pe fericire. Chiar dacă numai o dată, voia să se simtă iubită de el. Îl mușcă blând de lobul urechii, făcându-l să se cutremure și șopti:

– Te rog, fă-o!

Degetele lui tremurară în timp ce-i deschiseră nasturii de la cămașa de noapte până ce îi dezvăluiră pântecul. Ea își sprijini capul de perete, respirând inegal în timp ce el dădea la o parte lenjeria groasă din in, dezgolind-o pentru el. Pulsul îi bătea nebunește între picioare.

– Ce frumusețe! șopti el, plimbându-și degetele pe clavicula ei. Ce dulceață!

Atingerea lui coborî, cuprinzându-i sânul.

Viola suspină.

– Câtă pasiune! Îi atinse pieptul, iar ea se cutremură. Viola, eu...

Ea își fixă privirea asupra lui. Părul lui era ciufulit de mâinile ei și ochii îi ardeau ca niște flăcări albastre. Un strat subțire de transpirație îi acoperea fruntea și respira mai greu decât ea.

– Dezbracă-te! zise ea.

El clipi și un zâmbet păcătos îi apăru pe buze. Fără să scoată un cuvânt, își dădu jos halatul, vesta, lavaliera. Se descălță și-și dădu jos pantalonii, apoi trase cămașa peste cap.

Gâtul Violei se uscă în momentul în care el își dădu jos lenjeria și rămase complet gol în fața ei. Contele de Winterton era magnific, suplu, puternic și bronzat peste tot. O singură parte din el era neatinsă de soare. Privirea ei rămase acolo. Erecția lui era dreaptă și groasă și pulsul dintre picioarele ei se înteți.

– Pot?

Netulburat de privirea ei, prinse marginile cămășii ei de noapte. Viola reuși să încuviințeze din cap, iar el îi dădu cămașa jos de pe umeri.

– Pot? șopti el din nou, cu mâinile alunecând pe șoldurile ei.

Ea încuviință din nou din cap, iar Wes o ridică spre el. Ea își petrecu mâinile în jurul gâtului său și picioarele în jurul taliei, apoi el o duse prin ușa deschisă în dormitorul ei și se rostogoliră amândoi pe pat.

O înnebuni cu atingeri ușoare, provocatoare, apoi cu mângâieri mai ferme care o făcură să se răsucească și să se zvârcolească în brațele lui. Cu gura fierbinte și puternică, o sărută peste tot. Viola fu cea care băgă mâna între ei și-i cuprinse mădularul.

– Te doresc, suspină ea fără aer. Wes!

Wes se așeză deasupra ei. Brațele lui se încordară în timp ce mâna ei urca și cobora pe mădularul lui. Cu tot trupul vibrând, Viola îl ghidă între picioarele ei și-și petrecu un picior peste șoldul lui. Întregul lui trup era încordat, iar ea crezu că avea să ia foc dacă nu o poseda chiar în clipa aceea.

El o pătrunse, făcând-o să suspine. Aproape că ieși și își coborî degetul mare.

– Ești așa de frumoasă! zise el. Aproape că termin doar privindu-te.

O atinse în timp ce alunecă din nou în ea. Viola se arcui pe saltea și strânse cearșafurile în pumni.

Wes se retrase din nou.

– Deschide ochii!

Vocea îi era tremurată. Corpul îi tremura.

Viola deschise ochii și-i văzu chipul încordat.

– Vreau să văd momentul când atingi plăcerea...

O mângâie din nou, mișcând lent și apăsat din șolduri, în același timp cu degetul mare. Viola se uită în ochii lui până când nu mai putu, până când valurile orgasmului îi înecțoșară privirea și corpul i se cutremură. Se agăță de el, iar el o pătrunse puternic și adânc, sărutând-o. Îl simți vag cum se cutremură de propria eliberare, dar continuă să o sărute până când ea se simți moale și extenuată.

– Viola, murmură el, adulmecându-i urechea. Vreau să-mi petrec noaptea cu tine.

Ca el să poată face din nou dragoste cu ea. Ca ea să poată face dragoste cu el și să se trezească în brațele lui. Viola îi zâmbi somnoroasă.

– Te rog, fă-o!

capitolul 10

Viola nu avusese niciodată o zi de Crăciun mai fericită.

Se trezi alături de Wes, care era întins în patul ei, privind-o cu un zâmbet păcătos. Făcu din nou dragoste cu ea și plecă doar când lumina zilei intră complet prin mica fereastră.

Micul dejun fu tăcut. Withers îi spuse că fetele Cavendish se duseseră să mănânce cu mama lor în apartamentul ei, iar ceilalți invitați dormeau până târziu.

Ea își bău ceaiul în tihnă, retrăind fiecare lucru păcătos și senzual pe care Wes îl făcuse.

Restul zilei trecu aproape la fel. Bridget îi încurajă pe toți să repete pentru ultima oară piesa și îi dădu câteva indicații Violei.

Dar soarele se arătase pe cer și tinerii voiau să iasă afară. Ziua era friguroasă și luminoasă, iar în scurt timp grupul se bătea cu bulgări de zăpadă. Doamnele țipau vesele și domnii își strigau onoarea și gloria de pe câmpul de luptă.

Lord Gosling primi un bulgăre mare de zăpadă în față și Bridget râse așa de tare, încât căzu pe spate. Lady Alexandra aruncă un bulgăre spre

Lord Newton, care părea să se simtă foarte bine. Domnișoara Penworth și Lady Jane făcuseră o groapă sub un copac și începură să arunce cu zăpadă în toată lumea din siguranța fortului lor. Viola reuși să-l lovească pe Wes în umăr cu un bulgăre de zăpadă, iar drept ripostă el o alergă prin grădină, departe de toată lumea, și o sărută printre tufele de trandafiri acoperite de zăpadă.

Seara, Viola era invitată să cineze alături de invitați. Purta cea mai bună rochie verde și perlele mamei sale. Simți privirea admirativă a lui Wes de parcă era o atingere. Iar în acea noapte, când el îi bătu ușor la ușă, ea îl aștepta, pregătită să petreacă altă noapte în brațele lui.

În a doua zi de Crăciun, Viola își reluă îndatoririle.

Lady Charlotte Ascot sosi în sfârșit, după ce fusese înzăpezită într-un han pe drum.

Ducesa văduvă se simțea destul de bine ca să coboare, înfășurată în șaluri, pentru a le oferi servitorilor cadourile și pentru a le mulțumi.

Viola își primi fericită cadoul – o bucată de mătase albastră, portocale din seră și cinci guinee de aur – și se așeză într-un târziu să-i scrie o scrisoare fratelui ei. Trebuia să împartă cu Stephen bucuria legată de Wes.

Asta duse la o descoperire surprinzătoare.

Îl găsi pe Wes în salonul de biliard cu nepotul lui și unii dintre domni. Când o văzu, el își lăsă tacul jos și se scuză.

– Vino cu mine! Ea îl luă de mână. Vreau să-ți arăt ceva.

El ridică din sprâncene, dar veni de bunăvoie cu ea. Viola îl conduse în biroul tăcut și liniștit al ducelui, în absența acestuia. Nervoasă, se cutremură când intră în încăpere. În mod normal, domnul Martin venea la ea când ea trebuia să afle ceva despre duce, pentru a-i transmite ceva ducesei sau pentru a stabili programul. Dar uneori avea motive să intre acolo, așa cum avusese în acea zi mai devreme.

– A trebuit să iau mai multe pene, zise ea în timp ce închise cu grijă ușa în urma lor. Domnul Martin, secretarul Excelenței Sale, are o provizie dintre cele mai bune în biroul lui. Arătă spre biroul domnului Martin, aflat în colțul îndepărtat al încăperii. Și în vreme ce eram aici, m-am uitat un pic peste rafturi. Ghici ce am găsit?

Chipul lui Wes se albi.

– Te referi la...

Îmbujorată de nerăbdare, ea încuviință din cap.

– Atlasul Desnos. Sau cel puțin așa cred. Este pus lângă celelalte cărți. Se duse la rafturile de lângă biroul domnului Martin și scoase cartea pe care o văzuse mai devreme. Doar tu poți să-ți dai seama.

Aduse cartea la biroul mare al ducelui și o așeză acolo.

Când atinse coperta, pe chipul lui Wes se văzu o dorință nesfârșită. Nu era o carte foarte mare, dar era legată în piele veche și frumoasă, iar titlul era gravat în auriu. Viola privi cum degetele lui mângâiară cotorul, zăbovind pe o mică dungă.

– Seamănă foarte mult cu al tatălui meu, murmură el.

Îl deschise cu venerație, dând câteva pagini.

– O hartă a lumii noi. Degetul lui abia atinse pagina când arătă spre ilustrații. Astea au fost hărțile care m-au determinat să citesc jurnalele exploratorilor și să scalpez păpușa lui Anne. Mai dădu o pagină. Și aici sunt hărți cu stele după care să navighezi! Ar fi trebuit să le studiez mai bine, ca să pot dezbate cu tine.

Viola simți o explozie de plăcere la auzul cuvintelor lui. El mai dădu câteva pagini, pe unele analizându-le în tăcere, la vederea altora exclamând.

Entuziasmul lui pentru călătorii străluci. Se oprea și povestea câte o întâmplare din călătoriile lui din India și din insulele Caraibilor, unde era plin de pirați. Doar când ajunse la finalul cărții rămase fără cuvinte. Ultimele douăzeci de pagini erau pline cu notițe scrise de mână. Chipul lui Wes încremeni.

– Este scrisul lui? îndrăzni Viola.

El încuviință tăcut din cap, citind.

Ea își strecură mâna într-a lui. Probabil era un sentiment dulce-amar să vadă mențiunile tatălui său la finalul atlasului și să știe că nu-l poate avea. Chiar era atlasul pe care ducele de Wessex îl cumpărase pentru ducesă.

După câteva minute închise cartea, mângâind coperta pentru ultima oară.

– Mulțumesc!

– Poate că Excelența Sa va fi impresionat de povestea ta, zise ea.

Wes zâmbi trist și clătină din cap.

– Mă îndoiesc. O luă în brațe. Tu l-ai găsit și mi-ai oferit șansa să-l văd din nou. Mulțumesc!

– Am vrut să-l vezi și să știi că nu era pierdut. Privi spre atlas cu părere de rău. Chiar dacă Excelența Sa nu se va despărți de el.

Wes o privi lung.

– Ești extraordinară! zise el în cele din urmă.

– Nu, zise ea. Sunt foarte comună.

– Deloc, șopti el și o sărută.

Ea își puse palmele pe pieptul lui și se ridică pe vârfuri, sărutându-l la rândul ei. Poate că nu era extraordinară, dar *această* stare de profundă mulțumire și de uimire ce o cuprinsese după ce văzu ce simțea el și cum o făcea să se simtă, această *iubire* erau cel mai uimitor lucru pe care îl trăise vreodată. Orice avea să se întâmple de acum încolo,

ea avea să-și amintească acest moment de bucurie și de iubire pură.

– Ce dracului? zise o voce foarte familiară.

Viola încremeni, deschizând ochii. Wes înălță capul și se întoarseră deodată spre ușă.

Ducele de Wessex stătea în cadrul ușii. În timp ce Viola privea tulburată, domnul Martin trase cu ochiul peste umărul ducelui, după care se retrase imediat.

Oh, Dumnezeule! Ea se dădu un pas înapoi și-și lipi palmele de obrajii ce-i ardeau. Cu chipul sumbru ca un nor de furtună, Wessex traversă încăperea.

– Winterton, bănuiesc.

Wes făcu o plecăciune.

– La dispozi...

Ducele îl îmbrânci.

– Cum îndrăznești? Doamna Cavendish este verișoara noastră!

Privirea lui Wes zbură la Viola, care clătina din cap.

– Nu am vrut să vă jignesc, domnule.

Wessex ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Cu toate astea, te găsesc seducând-o în biroul meu privat. Apoi privirea îi căzu pe atlas, încă aflat pe biroul din spatele lor și ochii i se întunecară de furie. Bănuiesc că acesta e atlasul despre care mi-ai scris.

Wes își drese vocea.

– Da, din întâmplare este, dar...

– Ieși afară!

Ducele îl săgetă cu privirea.

– Wessex, zise Wes, permiteți-mi să vă explic!

– Văd, zise ducele cu răceală, că ai convins-o pe doamna Cavendish să caute prin biroul meu personal pentru a găsi cartea pe care o căutai. Și bănuiesc că știu cum ai convins-o. Pentru prima oară după câteva minute se uită la Viola: Poți să pleci.

Viola își umezi buzele, dar nu își găsi cuvintele. Nu se contrazicea niciodată cu ducele, abia vorbea cu el. Să protesteze acum, când îi trădase încrederea invadându-i biroul pentru a-i arăta amantului ei unul dintre lucrurile aflate în posesia ducelui...

– Domnule, zise ea curajoasă. Excelență, dacă îmi permiteți... Este vina mea.

Expresia ducelui nu se schimbă.

– Nu, doamnă. Mă întrebam de ce Lord Winterton căuta cu atâta insistență atlasul, dar nu mi-am imaginat că ar ajunge atât de departe încât să vă corupă pentru a-l ajuta.

– Viola? Oh, iată-te! Vocea lui Bridget se auzi în încăpere. Și Gareth! Cu un țipăt Bridget, alergă spre duce, care o prinse cu un braț și o sărută pe creștetul capului. Când te-ai întors? Helen a născut? Toată lumea este bine?

– Acum am ajuns. Ducele îi zâmbi în treacăt surorii lui. Acum sunt ocupat. Cleo îți va putea povesti

totul despre Helen, care este foarte bine, și despre fetița ei.

– Ce minunat! O fetiță! Și ce frumos că te-ai întors acasă! zise și îi zâmbi. Mâine punem în scenă o piesă, poți să o vezi acum.

– O piesă?

Wessex se uită alarmat la Viola.

– O farsă, se corectă Bridget. Eu am scris-o! Toată lumea joacă în ea, cu excepția mamei și a mătușii Sophronia. Va fi cel mai bun spectacol de la Kingstag de ani întregi. Am venit după Viola. Lord Gosling pierde pene peste tot și nimeni nu coase mai bine ca ea. Oh, și Lord Winterton trebuie să vină să-și repete scenele!

Wessex se întoarse încet pentru a se uita la Wes.

– Și el joacă în piesa ta?

Bridget încuviință din cap.

– Joacă rolul regelui care moare.

Expresia ducelui se întunecă.

– Prea bine, zise el, privindu-l încă o dată pe Wes. O să coboare imediat. Mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu el, Bridget.

– Mulțumesc, Gareth.

Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, apoi ieși grăbită din cameră.

– Când se joacă piesa?

– Mâine, Excelență, murmură Viola.

Ducele încuviință din cap.

– Poți să stai până ce se termină piesa, îi spuse el lui Wes. În dimineața următoare pleci. Nu voi permite ca verișoara mea văduvă să fie sedusă sub acoperișul meu. Și dacă speri că mă convingi să-ți dau acel atlas, îți sugerez să nu încerci.

Ochii lui Wes erau de un albastru furtunos.

– Dacă îmi permiteți să vă explic, domnule...

– Winterton! zise ducele. Nu vreau să aud.

De data asta, Viola se grăbi spre ușă.

Afară aștepta Geoffrey Martin. Era un om de treabă. Bărbatul îi zâmbi cu simpatie.

– Crăciun fericit! doamnă Cavendish.

– Crăciun fericit! domnule Martin, murmură ea, simțind că îi venea rău.

Ducele nu era fericit. Poate că pe moment își vărsa nervii pe Wes, dar până la urmă avea să se concentreze asupra rolului ei din acel dezastru. Scăpase fără a fi învinovățită de indiscreția Alexandrei, dar gafase și mai rău.

Ușa biroului se deschise din nou, iar Wes ieși. Încuviință o dată din cap spre domnul Martin, care se strecură ascultător înăuntru și închise din nou ușa. Wes se uită la Viola.

– Trebuie să plec, zise ea în grabă. Să mă ocup de repetiție, de costume... Piesa este mâine, știi...

El se întinse după mâna ei.

– Voi vorbi cu Wessex după ce se calmează și o să-i spun că nu e vina ta.

Ea se retrase, clătinând din cap.

– Nu. Îi voi explica. A fost foarte amabil cu mine până acum și sper... sper să nu-mi pierd slujba.

Pe fruntea lui se văzu o linie subțire.

– În legătură cu slujba ta...

– Nu! Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși. Wes... Lord Winterton, nu-mi pot pierde poziția de aici. Nu pot. Salariul este mult peste cât aș putea să iau din altă parte. Ți-am spus că ducele a fost *foarte* amabil. Dacă pierd această slujbă, fratele meu va trebui să plece de la universitate și nu vreau să se întâmple asta. Nu voi *permite* asta. Mai făcu un pas în spate. Te rog, nu-l înfuria și mai mult pe duce dacă ții vreun pic la mine!

Cu chipul mohorât, el încuviință slab din cap.

Viola clipi pentru a îndepărta o lacrimă. Știuse că legătura dintre ei nu avea să fie eternă, dar nu crezuse că avea să îl piardă așa de repede. Dar nici nu crezuse vreodată că avea să se îndrăgostească de el.

– Mulțumesc, milord.

– Viola, spuse el pe o voce insistentă și joasă, dar ea se întoarse și fugi.

Fugi de mâinile lui frumoase, de râsul lui seducător și de ochii lui albaștri precum cerul de vară.

Wes fierbea de frustrare.

Ducele refuza să-i asculte explicațiile. O parte din el voia să-l pocnească în față și să-l oblige să asculte,

iar o parte știa că ducele avea dreptate. Dacă ar fi văzut orice alt individ sărutând-o pe Viola, Wes l-ar fi aruncat direct în zăpadă.

Dar expresia din ochii ei, când îi spusese că nu putea să-și piardă slujba... Privirea aceea îl sfâșiase. Ea riscase foarte mult arătându-i acel atlas, dar el era hotărât să facă orice pentru ca ea să nu plătească pierzând totul.

Pe de altă parte, nu-i plăcea deloc planul ducelui. Wessex îi spusese în termeni foarte clari să-și facă bagajele și să fie gata să plece dimineața devreme după piesă. Faptul că ducele îi permisese să rămână ca să nu strice piesa lui Lady Bridget ar fi trebuit să-i dea o mică speranță, dar Wes nu se putea gândi decât la a doua parte din ordinul ducelui: să nu se mai întoarcă niciodată.

„Ce intenții ai?", îi răsună în minte propria voce.

Intenționa să o facă fericită pe Viola. Intenționa să-i intre în grațiile și să o facă să-i zâmbească din nou. Intenționa să o aducă înapoi în patul lui, cât de des posibil. Intenționa... să o facă să se îndrăgostească de el.

Ce-i spusese lui Justin? „Dacă nu te vezi însurat cu ea, nu săruta fata!"

Știa că acesta era răspunsul. Mai mult, era răspunsul pe care îl voia. Când se trezise de dimineață și o văzuse cu părul întins pe pernă și cu chipul blând și somnoros chiar în fața lui, Wes știuse.

Ar fi fost mulțumit să rămână acolo, în acea cameră cu ea, pentru totdeauna.

El niciodată nu se simțise mulțumit într-un loc mai mult de câteva săptămâni. Niciodată nu se simțise mai acasă decât cu ea.

Pentru că era îndrăgostit. O sărutase, se îndrăgostise și voia să se căsătorească cu ea.

Și asta însemna că nu avea de gând să plece fără să o ceară de soție, indiferent ce avea de spus ducele de Wessex.

capitolul 11

Piesa avea să fie un dezastru epic.

Începu cu domnișoara Penworth, care declară că îi dispăruse partitura muzicală. Bridget se încruntă și căută prin jur până când Withers găsi paginile sub o tavă de ceai în salon.

Din costumul lui Lord Gosling curgeau din nou pene, iar Viola avu nevoie de mai bine de două ore ca să le înlocuiască.

Toți ceilalți păreau să-și fi uitat replicile sau să fi pierdut o parte din costum și fu nevoie de doi servitori pentru a-i găsi pe cei care se rătăciseră înainte de scenele în care jucau.

În plus, în sfârșit sosise ducele de Frye și nimeni nu prea știa ce să-i spună. Doar Lady Charlotte Ascot păru dispusă să-i vorbească, în vreme ce Serena o împiedică pe Bridget să-l dea afară în zăpadă. Din fericire, ducesa își reluă rolul de gazdă, scutind-o pe Viola de această sarcină, și nu avu timp să-i facă vreun reproș Violei legat de Lord Winterton.

De fiecare dată când se gândea la Wes și la faptul că el avea să plece în dimineața următoare, simțea o durere ascuțită. Avea să stea întinsă în patul ei toată

noaptea, dorindu-și ca el să mai poată veni o dată. Dar era și îngrozită că putea veni.

Era mai rău să-l vadă din nou și să-și piardă și mai mult din inimă odată cu plecarea lui sau trebuia să încheie lucrurile acum? Nu știa, iar până la urmă ajunse să se uite pe furiș la el în partea cealaltă a camerei în timp ce cosea pene.

În sfârșit, piesa era gata să înceapă. Ducesa văduvă se afla în public, lângă nora ei și lângă duce, care avea o expresie circumspectă. Sophronia părea nerăbdătoare, ceea ce doar accentuă senzația de dezastru iminent a Violei. Bridget îi indicase să stea în spatele scenei cu o copie a scenariului pentru a le aminti tuturor replicile înainte de a urca pe scenă. Dacă femeile ar fi putut intra în armată, se gândi ea, Bridget ar fi fost cel mai înfricoșător general.

Scenariul devenise complet ridicol. Viola avea exemplarul lui Bridget, care era plin de secțiuni tăiate și de adăugiri pe margini. Ea făcu tot ce putu să țină pasul, dar, când Wes se apropie pentru a intra în scenă, cu coroana ciobită pe cap, ea șovăi și-și făcu de lucru ajustând costumul de fantomă al Alexandrei. El trecu pe lângă ea și intră pe scenă. Tresări doar pentru că îi auzi vocea și se înțepă din greșeală în deget cu un ac prin costum.

Când Alexandra urcă pe scenă pentru a-și spune profeția despre moartea regelui, Viola se trezi față în față cu Wes.

– Vă știți replicile, domnule? întrebă ea formal.

El încuviință din cap.

– Foarte bine. Atunci mă duc unde este nevoie de mine...

– Viola!

El o prinse de mână înainte ca ea să se poată retrage.

– Te rog nu, șopti ea tulburată.

Își simțea inima sfâșiată când se gândea că trebuia să plece a doua zi dimineață și că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Doar un moment. Te rog!

Ea ezită, convinsă de insistența de pe chipul lui. Apoi el o trase după cortină, în spatele scenei, care fusese împrumutată din salonul de biliard.

– Scena, începu ea.

Wes flutură dintr-o mână de parcă voia să alunge piesa.

– Tocmai am murit decapitat, iar lupii mi-au mâncat măruntaiele. Mi-am făcut datoria față de piesa lui Lady Bridget. Trebuie să vorbesc cu tine înainte ca Wessex să mă dea afară.

Voia să-și ia rămas-bun. Ea simți un nou val de tristețe, dar reuși să încuviințeze ușor din cap. Putea să o facă. Trebuia.

El inspiră adânc.

– Căsătorește-te cu mine!

Viola clipi.

– Am venit aici hotărât să iau atlasul Desnos, continuă Wes. Am vrut să refac ultima călătorie a tatălui meu cu el, să văd ce a văzut el și ce experiențe a trăit. De când am împlinit 18 ani, abia dacă am petrecut șase luni în Anglia și voiam să plec imediat ce recuperam atlasul. Dar acum câteva zile ai spus ceva despre călătorii, că nu e greu să rămâi acasă când tot ce ți-e drag ție se află aici. Când Wessex mi-a spus să ies afară, nu m-am gândit deloc la atlasul tatălui meu, nu m-am putut gândi decât că nu vreau să te pierd. Nu vreau să plec nicăieri fără tine.

– Dar...

– Te iubesc! zise el încet. Dacă ți-ar păsa de mine suficient cât să-mi dai o șansă...

Violei îi scăpă un sunet pe jumătate râset, pe jumătate plânset.

– M-am îndrăgostit de tine când m-ai dus să văd stelele.

– Da? Chipul lui se lumină. Deci am o șansă. O luă în brațe, iar coroana știrbită îi alunecă într-o parte. Vrei să fii soția mea, draga mea Viola? Vrei să călătorești cu mine și să te ocupi de gospodăria mea când suntem acasă? Vrei să faci o grămadă de copii cu mine, care sigur ne vor enerva aproape la fel de mult ca Justin și Alexandra?

– Oh, dar... Viola se înroși. Fratele meu! zise ea cu disperare.

– Aș fi foarte mândru să-i plătesc taxele, zise el. Poate să mă învețe cum să navighez.

Ea zâmbi, apoi râse și în cele din urmă îl sărută.

– Da. Da, Wes, da!

– Așa ar trebui să-mi rostești mereu numele.

O sărută din nou, apăsat și lung. De partea cealaltă a cortinei se auzi o explozie. De data asta, Viola o ignoră. Ducele și ducesa puteau să intervină în orice scandal provocat de invitații lor.

– Se pare că Lady Serena a trecut peste faptul că a fost părăsită de ducele de Frye, murmură Wes în părul ei.

Viola își lipi obrazul de pieptul lui și zâmbi.

– Știu.

Râsul lui răsună în ea.

– Chiar știi?

Ea îl strânse mai tare.

– De la repetiția din Ajunul Crăciunului. Este îndrăgostită de altcineva. Recunosc privirea.

– Da? Îi ridică bărbia pentru a o săruta. Cum este privirea asta?

Ea își puse palmele pe chipul lui și zâmbi, savurând modul în care el o privea:

– Așa.

epilog

Un an mai târziu

Wes se trezi și se întinse după soția lui, ca de obicei.

În mod neobișnuit, ea nu era acolo.

Deschise ochii. Încăperea era tăcută și slab luminată, draperiile încă erau netrase. Ușa de la garderobă era crăpată și de acolo nu se vedea nici o lumină, nu se auzea nici un sunet. Probabil Viola se trezise devreme și plecase.

Wes căzu înapoi, întinzându-se și căscând un pic dezamăgit. În seara aceea era Ajunul Crăciunului. Invitații invadaseră casa și singurul moment când o avea pentru el era acolo, în pat.

Întinse o mână și atinse o hârtie. Pe perna ei se afla un bilet cu numele lui pe exterior. Curios, Wes se ridică într-un cot și-l deschise. Nu, nu era un bilet. Era o ghicitoare. Ridică din sprâncene în timp ce citea rândurile scrise frumos de Viola:

Cândva călător, simțindu-se acasă pe mare și în șa,

Acum obligat să stea în țară și acasă, probabil tânjește după aventură
Pentru a-și alina chinurile simțite la fiecare răsărit...

Mai citi o dată biletul, iar un zâmbet înflori încet pe buzele lui. Nu, nu era o ghicitoare.

Era un indiciu.

– Bea o ceașcă de ceai, o îndemnă Lady Newton.

Viola ezită. Intenționase să ia o chiflă în drumul ei prin salon, dar întreaga familie se trezise devreme. Copiilor li se dăduse voie să coboare, iar masa era plină, de la bebelușul Maggie din brațele mamei ei la contesa văduvă de Winterton.

După ce ea și Wes se căsătoriseră în ultima din cele douăsprezece nopți, cu aproape un an în urmă, veniseră acasă la conacul Winterbury, unde aștepta familia lui foarte curioasă și uimită. Din fericire, Anne, sora mai mare a lui Wes, auzise numai lucruri bune de la fiul ei, Justin, și o aștepta pe Viola să o îmbrățișeze și să-i mulțumească pentru cât de bine se ocupase de indiscreția lui Justin.

Până în vară, Viola se împrietenise cu toate cele trei surori ale lui Wes – Anne, Mary și Lucy – și găsise un aliat în Margaret, contesa văduvă.

– N-am crezut niciodată că va găsi o femeie care să-l facă să rămână, îi mărturisise aceasta Violei, și sunt nespus de mulțumită că ești tu, draga mea.

Iar acum erau cu toții la conacul Winterbury pentru Crăciun, ca o adevărată familie. Viola era foarte fericită. Singurul neajuns era absența fratelui ei, Stephen, dar nu putea să fie supărată pe el. Wes îl ajutase pe Stephen să obțină șansa de a studia telescoape în Bruxelles, spre bucuria frenetică a lui Stephen. Dar ea era fericită că el putea să facă exact ceea ce iubea așa de mult. Iar Stephen îi promisese că avea să o viziteze când urma să se întoarcă.

– Da, ia loc, adăugă Margaret.

– Ai alergat toată săptămâna, meriți să iei măcar un mic dejun cum trebuie, interveni Lucy din capul mesei.

Viola puse mâna pe un scaun gol. Ceaiul fierbinte ar fi fost minunat, dar...

– Încă am așa de multe de făcut!

– O să verific eu dacă apare unchiul Winterton, se oferi Justin, ghicind ce o făcea să ezite.

Viola îi zâmbi recunoscătoare tânărului bărbat, iar el zâmbi la rândul lui. Sări de pe scaun și se duse la ușă, urmat de mai micul său văr Tom, implorându-l în tăcere să stea și el de veghe.

În timp ce Viola se așeză, celelalte doamne acționară.

– Freddie, adu-i niște pâine prăjită! îi zise Lucy soțului ei.

Domnul McPherson se duse ascultător la bufet, în timp ce Anne îi turnă o ceașcă fierbinte de ceai, iar Grace, fiica ei cea mică, îi dădu laptele și mierea.

– Vă mulțumesc tuturor! Viola luă o înghițitură, închizând ochii de plăcere. Dar trebuie să mă grăbesc.

– Trebuie să mănânci, zise Margaret pe un ton ferm. Catherine, dragă, dă-mi untul!

– Și gemul de căpșune.

Catherine îi zâmbi Violei în timp ce împinse pe masă untul și gemul. Zâmbi și Viola. Ea și fiica mijlocie a lui Anne iubeau untul și gemul.

– Este totul gata?

– Aproape, răspunse Viola, ungându-și felia de pâine cu unt. Datorită lui Freddie și lui Sir Thomas.

Freddie McPherson și Sir Thomas Steventon protestară, dar Viola insistă.

– N-aș fi reușit fără ajutorul vostru, *al tuturor*, adăugă ea, privind în jurul mesei.

– A fost plăcerea noastră, dragă, o asigură Margaret.

– Măcar atât puteam face. Mary o mută pe micuța de trei ani Mary Anne din poala ei pe scaunul

de lângă ea și o privi cu afecțiune pe Viola. Mai ales după ce ne-ai invitat pe toți de Crăciun.

În jurul mesei răsună un „Mulțumim, mătușă Viola!" rostit de membrii mai tineri ai familiei. Sir Thomas ridică ceașca de cafea în semn de salut și Freddie îi făcu cu ochiul. Cumnații lui Wes se dovediseră a fi neprețuiți, dar până și copiii conspiraseră după ce le explicase ce voia să facă.

– Unchiul va fi uimit!

Jane, fata cea mai mare a lui Anne, săltă în scaunul ei de bucurie, purtându-se mai mult ca un copil decât ca o tânără lady în pragul debutului.

– Doar dacă păstrăm cu toții secretul, zise vărul ei George.

Freddie ciufuli părul băiatului său.

– Ceea ce vom face, nu-i așa, băiete?

– Sigur că așa vom face! răspunse el hotărât. Este o farsă foarte bună. Toți colegii mei de la școală vor fi uimiți că mătușa Viola a pus la cale o farsă așa de bună.

George tocmai terminase primul semestru la Eton.

– Nu-i o glumă, îl mustră Catherine. Este un cadou.

– Și o surpriză, ciripi sora lui Grace. Cea mai bună surpriză!

Din hol se auzi sunetul ceasului, anunțând ora.

– Oh, Dumnezeule, trebuie să mă grăbesc! Viola goli ceașca de ceai. Wes se trezește așa de devreme!

– Mereu a fost așa! Margaret clătină din cap. În ce necazuri intra băiatul ăsta doar pentru că se trezea mai devreme decât oricine din casă...

– Da? întrebă George, interesat. Povestește, povestește, bunico!

Viola zâmbi în timp ce lua ultima îmbucătură din felia de pâine prăjită și se ridică de la masă.

– Vine! strigă Justin de la locul lui de la ușă. Coboară scările!

Viola își luă caietul și țâșni spre ușa opusă, pe care tânărul Tom fugi să o deschidă. Argintăria și porțelanul zăngăniră când toată lumea reveni la masă și, în timp ce ușa se închidea în urma ei, îl auzi pe Justin spunând:

– Bună dimineața, unchiule!

Wes se obișnuise să găsească pe *cineva* la micul dejun – casa era plină de oameni în aceste zile –, dar de obicei o găsea pe Viola.

În acea zi își găsi toată familia. O duzină de fețe uitându-se la el și strigând:

– Bună dimineața!

Se opri precaut. Nu doar mama lui, ci și cele trei surori, ambii cumnați și copiii lor.

– Bună dimineața.

– Intră! îl îndemnă mama lui. Ce leneș ești în dimineața asta!

Wes fu uimit. El, leneș? Ceasul bătuse ora 8.00 când coborâse.

– Nu credeam că vă voi vedea așteptându-mă în dimineața asta.

Izbucniră hohote de râs.

– Așteptându-te? strigă mama lui. Ce prostie! Doar ne era foame. Bucătăreasa a făcut ouă poșate, preferatele tale.

O privi ciudat. Niciodată nu-i plăcuseră ouăle poșate.

– Avem și bucăți de șuncă, interveni nepotul lui George. Bune și fierbinți, nu reci ca la școală.

– Și chifle cu unt! adăugă nepoata lui Grace.

– Chifle! repetă mica Mary Anne, fluturând așa de puternic din mâini încât chifla din mâna ei zbură peste masă, unde o prinse cu grijă tatăl ei, Sir Thomas.

– Excelent! zise după un moment Wes.

Se duse la bufet și își umplu o farfurie, timp în care mintea lui lucra cu frenezie. De ce erau cu toții acolo? Așa de devreme? Și unde era Viola?

Își duse farfuria în capul mesei.

– A văzut-o cineva pe Viola?

– Nu, deloc.

– Viola? N-am idee.

– Nu în dimineața asta, unchiule.

– Vrei niște cafea?

Wes se uită uimit la Justin, care veni spre el cu cafetiera. Privi în jurul mesei.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Cafea?

Justin ridică brusc cafetiera. Mary Anne chicoti și-și puse palmele la gură când Mary îi spuse să tacă.

– Și nimeni nu a văzut-o deloc pe Viola?

– Deloc, zise cu calm Margaret. Trebuia să fim cu ochii pe ea?

Wes se încruntă și-și împunse șunca.

– Nu. Doar că este ciudat că nu se află aici.

– Probabil este foarte ocupată, spune Anne. Cu pregătirile de Crăciun.

– A făcut așa de multe! adăugă Mary. Trebuie să fii pregătit să lași de la tine când ai invitați în casă.

– Dar este o petrecere minunată, unchiule! zise Catherine.

– Este un înger pentru că ne-a invitat pe toți aici de Crăciun, știi asta, nu-i așa, Wesley? zise Lucy, săltând-o pe mica Maggie în brațe.

– Știu. Dar era din ce în ce mai nemulțumit de asta. Mâncă îmbufnat, în timp ce familia lui discuta despre bârfele din vecini. Dacă avea așa de mult de lucru, Viola ar fi trebuit să ia micul dejun, nu-i așa?

– A fost aici mai devreme? întrebă el dintr-odată.

Mama lui clipi spre el.

– Cine, dragule? Vicarul și soția lui? Au plecat în Derbyshire să-și vadă fata.

– Viola, zise el printre dinți. A văzut-o cineva în dimineața asta?

Se lăsă o tăcere ciudată.

– Cred că am văzut-o prin grădină, zise în sfârșit Justin, plimbându-și privirea de la mama la bunica lui.

– Ești sigur? Eu sunt sigură că am văzut-o îndreptându-se spre bucătărie, zise Lucy.

– Nu, probabil este cu menajera. A dat de înțeles că în seara asta vom avea o cină splendidă. Anne arătă cu degetul spre el. Ai răbdare, Winterton! Nu o poți controla tot timpul.

„Nu vreau să o controlez", își spuse Wes. „Vreau doar să o iau în brațe pentru un sărut matinal."

Își împinse scaunul în spate.

– Bine. Ne vedem la cină.

– Dar unde pleci? protestă mama lui. Noi speram să...

– Jucăm mima! strigă Grace și vocea i se stinse treptat. Te rog, spune da, unchiule!

Wes privi bănuitor în jurul mesei. Clar se punea ceva la cale.

– Poate mai târziu.

– Aproape că am uitat, zise repede mama lui. Viola mi-a cerut să-ți dau asta.

Wes aproape că îi smulse biletul din mână. Fără să fie prea surprins, văzu că era altă ghicitoare.

Departe de bazarul străin, la leghe distanță de senzații tari,
Un bărbat trebuie să găsească plăceri mai simple,
O plimbare, o priveliște liniștită, o pagină scrisă.
Acolo se află aventuri mari și mici fără sfârșit...

Wes plecă spre bibliotecă.

– Asta-i tot?

Domnul Jenkins, grăjdarul-șef, încuviință din cap.

– Da, milady.

Perfect. Viola se uită la cutiile aduse. Anne și Lucy aveau de gând să o ajute să le deschidă.

– Mulțumesc. Zâmbi și încuviință din cap spre Billy și Johnny, rândașii care terminaseră de descărcat cotiga. Luați-vă restul zilei liber! Nu va ieși nimeni astăzi.

Îi mulțumiră și se îngrămădiră la loc în cotigă, luând-o înapoi pe noul drum lărgit ce ducea la grajduri. Fredonând încet, Viola luă mătura și termină

de măturat podeaua. Ar fi putut trimite servitoarele să facă asta – să facă totul –, dar simțea că însemna mai mult dacă le făcea chiar ea. Încă se obișnuia să fie responsabilă de o întreagă gospodărie și le ceruse foarte multe tuturor servitorilor când invitase așa de mulți oaspeți.

Dar nu regreta. Wes ridicase din sprâncene, dar ea îl văzuse plimbându-se cu Justin, explicându-i de ce mai făcuse schimbări la conac. Îl auzise râzând și glumind cu surorile lui, care îl tachinau cu afecțiunea surorilor mai mari. Plecase la vânătoare și să călărească împreună cu Freddie și Thomas și le promisese călătorii la Londra nepoatelor lui, apoi se jucase popice cu cei mici. Oricât de călător era el, își iubea familia. Și ei erau mai mult decât încântați să-l aibă acasă.

Fixă o hartă mare a lumii pe perete și puse lumânări noi în suporturi de lângă hartă. Se opri pentru a studia. Wes sugerase câteva locuri unde puteau merge într-o călătorie de nuntă, dar conacul Winterbury fusese neglijat – era nevoie de ei acolo. Îi promisese că doar amânau, dar acum aveau să treacă luni la rând până ce aveau să plece.

Ochii îi zăboviră pe Bruxelles.

– Crăciun fericit, Stephen! șopti ea, sărutând degetele și atingând locul respectiv pe hartă. Pe anul viitor!

Când sosiră Anne și Lucy, ea punea crenguțe de brad la pervaz. Lucy sări din caretă și alergă spre ușă.

– Dezastru!

Viola tresări, cu inima bubuind.

– Ce este?

Anne veni și ea în grabă.

– Nu chiar dezastru, zise ea, privindu-și aspru sora. Dar nu sunt vești bune. Winterton a plecat și nu știe nimeni unde s-a dus sau când se întoarce.

Wes găsi indiciul lăsat de Viola în bibliotecă.

Toate călătoriile încep și se termină acasă,
Iar fiecare călător trebuie să știe drumul.
Cel mai bun ghid pe care îl poți găsi
Este un bidiviu loial doritor de fân.

Și se îndreptă spre grajduri.

Habar nu avea ce punea ea la cale, dar era din ce în ce mai amuzat și fascinat de asta. Curiozitatea lui ajunsese la un nivel de neîndurat și începuse să se întrebe – sau mai degrabă *să spere* – dacă avea să o găsească la capătul drumului, odihnindu-se într-o baie fierbinte cu părul ridicat și sclipirea aceea seducătoare din ochi, gata să-i ureze un Crăciun foarte fericit în privat. Până la urmă,

aniversau un an de când făcuse prima dată dragoste cu ea...

Din păcate, Rivers, majordomul, îl opri.

– Domnul Gardnew s-a întors, milord.

Wes se opri.

– Unde e?

– În salonul pentru micul dejun, domnule.

Porni cu inima bătând nebunește. Își pierduse speranța, dar acum exista o șansă. Deschise ușa, aproape ținându-și respirația.

– Ei bine?

– Era în Eastborne în această dimineață, milord, răspunse Gardner cu chipul roșu din cauza frigului. Vremea s-a îmbunătățit de parcă a fost voință divină.

Wes nu-și putu reține un zâmbet de exaltare intensă.

– Excelente vești, domnule Gardner! Spre Pevensey?

– Da.

Hotărî să nu o mai caute pe Viola. Nu se gândise că această surpriză, cadoul pe care ea și-l dorea cel mai mult, avea să sosească la timp. Era sigur că ei avea să-i placă setul de bijuterii cu smaralde împachetat în țesătura argintie și ascuns în biroul lui, dar asta... *Asta* avea să o încânte și mai mult.

– Voi pleca imediat.

– Da, domnule? întrebă surprins intendentul său. Nu este nevoie. Am făcut toate aranjamentele...

– Știu și am foarte mare încredere că sunt în regulă. Doar că vreau să mă asigur că nu vor exista întârzieri.

– Să vin cu dumneavoastră?

Wes zâmbi.

– Dacă vrei, dar poți rămâne să te încălzești cu o cană de vin fiert. Apreciez tot efortul depus și nu-ți pot cere mai mult.

Gardner zâmbi trist.

– M-am ocupat până aici, aș putea să termin. Dați-mi voie să-mi iau alt cal!

Wes îl bătu pe umăr.

– Nu-mi vine să cred că am reușit!

Gardner râse în timp ce se îndreptau spre grajduri.

– Nici mie. Chiar este un miracol de Crăciun!

Viola rearanjă iedera și crenguțele de pin, curăță fitilul lumânărilor și îndreptă fiecare pernă. Lumina iernii pălea, așa că le trimise pe Anne și Lucy înapoi acasă cu șareta. Pierdea timpul și știa asta.

Indiferent ce îl pusese pe Wes pe drumuri – și nimeni din casă nu părea să știe ce –, el încă nu revenise. Majordomul trimisese vorbă că domnul Gardner, intendentul moșiei, venise

în grabă și apoi plecaseră amândoi. Asta sugera o urgență undeva pe moșie, lucru de care evident că trebuia să se ocupe imediat.

Își spuse că era dezamăgită doar din vina ei. Dacă i-ar fi spus de dimineață lui Wes, în loc să-i lase mici indicii pentru a-l trimite într-o vânătoare de comori, el ar fi coborât imediat. Ar fi putut să ia micul dejun împreună înainte că el să fie chemat. Așa își petrecuse mare parte din zi așteptându-l și începea să se întunece.

Era doar o mică dezamăgire, până la urmă. Zâmbind ironic pentru că era îmbufnată pentru așa ceva, se duse să stingă lămpile și să se întoarcă în casă. A doua zi, primul lucru pe care avea să-l facă era să-i spună.

– Măi să fie, cabana asta fermecătoare are o doamnă foarte atrăgătoare în ea, zise o voce caldă și amuzată în spatele ei.

Viola se întoarse.

– Wes!

El deschise brațele, iar ea zbură către el pentru un sărut lung.

– Te-am așteptat toată ziua pentru asta, zise el, ținând-o aproape.

Ea îi zâmbi.

– Ar fi trebuit să rămân în pat în dimineața asta, nu-i așa?

– Cu mine? Mereu, răspunse el, făcând-o să se îmbujoreze și să râdă. Dar ce faci aici?

Acolo era cabana fostului paznic de vânătoare de la marginea pădurii, cu fața spre cel mai mare lac de pe moșie. Ea făcu un pas în spate și-și întinse brațele.

– Știu cât de mult îți dorești să călătorești, să vezi lumea și să scapi de grijile de la Winterbury. Nu-ți pot oferi Sicilia sau St. Petersburg, dar sper ca ăsta să fie un refugiu liniștit de la moșie.

Chipul lui se albi de uimire. Privi prin cabana primitoare. Freddie și Tom se ocupaseră de renovare, dărâmând o parte din pereții care o împărțeau în trei camere mici și făcând o cameră mare. Încă era rustică, cu mobilier confortabil, dar simplu, cu pereții văruiți în alb, cu draperii groase și calde acoperind ferestrele ce dădeau spre lac. Peretele cu șemineul era încadrat de bibliotecă, focul ardea și două balansoare se aflau în fața focului, invitând la o ceașcă relaxantă de ceai sau la un pahar de coniac cu o carte bună.

Și harta. Acoperea întregul perete, era bogat ilustrată și detaliată. Wes o văzu și traversă încet și în transă încăperea.

– Ai creat asta pentru mine, zise el șoptit, mișcându-și degetele peste urma înspumată a unui vas pe mare. Cu monștri marini, adăugă el, râzând

dintr-odată când văzu șarpele auriu pândind în adâncurile unui ocean.

– Ce hartă decentă nu are monștri marini?

Îl cuprinse de talie. El o sărută pe creștetul capului.

– Mulțumesc, iubirea mea! Sper să nu regreți când mă voi ascunde aici de Anne și de Justin.

Viola zâmbi și se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Iar acum îți pot da cadoul!

– Acum! El râse surprins. De parcă nu am deja tot ce-mi doresc...

Ea scoase un colet împachetat în pânză și i-l înmână cu un zâmbet timid.

– Crăciun fericit, iubitul meu!

Desfăcu pânza cu buzele strânse și apoi rămase pur și simplu cu gura căscată.

– Ești mulțumit? întrebă ea un pic neliniștită.

El ridică privirea, uimit.

– Cum l-ai obținut?

Era atlasul Desnos după care venise în Dorset în urmă cu un an, obiectul care îl adusese la castelul Kingstag și în viața ei. Dar în urmă cu un an aparținuse ducelui de Wessex, fiind un cadou pentru soția lui, ducesa. Ducele refuzase să-l vândă.

– Excelența Sa mi l-a trimis, explică ea. A citit notițele tatălui tău de la sfârșit și și-a dat seama cât de mult înseamnă pentru tine. A zis că ea nu poate

păstra o amintire așa de dragă a unei persoane așa de iubite, așa că l-a trimis cu urări de bine.

Chipul lui rămase neclintit în timp ce frunzărea atlasul.

– N-am crezut că îl voi mai vedea vreodată. Adevărul este că mă resemnasem. Zilele acestea am mintea ocupată cu lucruri mult mai agreabile, cu mult iubita mea soție.

Ea se înroși.

– Acum le ai pe amândouă.

– Viola! El puse atlasul pe masa dintre fotolii. Este uimitor și minunat, nu am cuvinte să spun ce simt pentru că mi-a fost returnat jurnalul tatălui meu! Mulțumesc!

Ea îi zâmbi larg.

– Acum spune, cabana asta are un pat?

– Un fotoliu. Ea arcui dintr-o sprânceană. Ai nevoie de o pauză?

– Nu, murmură el, vreau să-ți mulțumesc cum se cuvine pentru atlas.

El o duse cu spatele spre acel fotoliu cu un mormăit, până când chicotelile ei se transformară în suspine de încântare.

Ceva mai târziu, Wes stătea întins pe fotoliu, simțindu-se realmente împăcat cu lumea. Cabana chiar părea o mică lume intimă, simplă și departe de responsabilitățile față de conacul Winterbury.

„Un răgaz", îi spusese ea. Da, era ideală, se gândi el, lipindu-și buzele de fruntea ei în timp ce ea se cuibărea la pieptul lui.

– Dacă aș putea sugera o mică îmbunătățire, murmură el. Poate un fotoliu mai mare.

Viola râse. Părul îi căzuse pe umeri și era doar în cămășuță.

– Poate.

El se juca ușor cu degetele în părul ei desfăcut. Adora să o dezbrace – șireturi, nasturi, ace de păr.

– Bănuiesc că acum eu ar trebui să-ți dau cadoul.

Ea îl sărută pe obraz.

– Cred că tocmai mi l-ai dat.

– Asta: El zâmbi. Așa îmi exprim eu zilnic iubirea și aprecierea. Am ceva special pentru tine.

Viole își sprijini bărbia în pieptul lui și îi zâmbi visătoare.

– Să nu spui niciodată că *asta* nu este ceva special!

El râse.

– A fost extraordinar! Dar – spuse el și o sărută pe gură – mai este ceva ce te așteaptă în casă. Mergem să vedem?

Pe chipul ei se citi surprinderea, dar se ridică și se întinse după rochie. Wes o sărută pe spate în timp ce îi încheia nasturii, făcând-o să râdă. După ce stinseră focul și-și luară mantia și pelerina pentru a se proteja de frigul de la asfințit, închiseră

ușa cabanei și se îndreptară spre casă, ținându-se de mână.

La conac, el îi dădu majordomului mantia și pelerina și o îndemnă pe Viola să o ia spre salonul cel mare, de unde se auzeau conversații și râsete.

– Stai să mă duc să mă schimb, șopti ea, împotrivindu-se.

– Arăți minunat!

– Am părul groaznic de ciufulit, Wes...

El ridică din sprâncene.

– Și arată fermecător așa.

Ea încercă să pară serioasă, dar zâmbea când el o conduse în încăperea luminată.

Verii jucau mima. Mama și surorile lui stăteau pe canapele, privind și râzând de poznele copiilor. Freddie și Tom stăteau în apropierea bolului cu punci de lângă fereastră, iar cu ei...

– Stephen! strigă Viola. Oh, Stephen, ești *aici!*

Traversă în fugă încăperea și se aruncă în brațele fratelui ei înalt și slab, abia sosit de la Bruxelles, prin Eastbourne și apoi prin Pevensey.

Wes privi cu afecțiune cum soția lui și fratele ei își apropie capetele cu părul în aceeași nuanță castanie. Când ea se întoarse și zbură înapoi la el, cu ochii strălucitori și cu chipul luminat de bucurie, el o prinse în brațe.

– Dacă tu mi-ai adus familia, și eu a trebuit să-ți aduc familia, îi șopti la ureche. Crăciun fericit, draga mea!

Ea îi cuprinse obrajii în palme.

– Este cel mai fericit Crăciun pe care l-am avut vreodată!

Ea îl sărută, el o sărută pe ea, iar nici unuia nu-i păsă că toată lumea din încăpere îi privea și zâmbea.